

พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ
เขตการศึกษา 2

SEXUAL BEHAVIORS AND ATTITUDE OF ADOLESCENT STUDENTS
: A CASE STUDY ON HOMOSEXUAL BEHAVIOR IN THE EDUCATIONAL REGION TWO

ชลอศักดิ์ ลักษณวงศ์ศรี

เลขาธิการ

จาก

มหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาจิตวิทยาคลินิก
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
พ.ศ. 2534

Copyright by Mahidol University

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ

เขตการศึกษา 2

.....
ชื่อนักศึกษา
ชื่อผู้วิจัย

ชื่อนักศึกษา
ชื่อผู้วิจัย

ผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

.....
ชื่อผู้วิจัย
ชื่อผู้วิจัย

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ

เขตการศึกษา 2

ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาจิตวิทยาคลินิก

วันที่ 10 มิถุนายน 2534

.....
.....

ชลอศักดิ์ ลักษณะวงศ์ศรี

ผู้วิจัย

.....
.....

อุดมศิลป์ ศรีสงนาม, พ.บ.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

ทิพาวดี เอเมะวรรณะ, Ph.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

ลัดดา จิตรวัฒนแพทย, ร.บ.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

ประดิษฐ์ เจริญไทยทวี, พ.บ., F.F.A.R.C.S.

(England) D.A. (England)

คณบดี

คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

.....
.....

เชิดศักดิ์ ไชวสินธุ์, กศ.ค.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

กันชัย ไชยสิทธิ์, M.A.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

มันตรี จุลสมัย, พ.บ., Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ

นาย ชลยศศักดิ์ ลักษณะวงศ์ศรี

วัน เดือน ปีเกิด

30 มิถุนายน 2505

สถานที่เกิด

กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

วิทยาศาสตร์บัณฑิต (จิตวิทยา)

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2527

วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาคลินิก)

มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2534

ทุนวิจัย

ทุนบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

นักจิตวิทยาระดับ 4 ฝ่ายจิตวิทยา ศูนย์สุขวิทยาจิต

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ให้คำแนะนำ ตรวจสอบ และแก้ไข วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ทุกท่าน ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ และบุคคลต่าง ๆ ผู้ให้ความคิดเห็นและคำแนะนำต่อการกำหนดคำต่าง ๆ ทุกท่าน ขอขอบคุณ และอาจารย์ของโรงเรียนและวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่ให้ความสะดวกเมื่อผู้วิจัยได้ไปติดต่อ ตลอดจน นักเรียน นักศึกษาทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบสอบถาม

ในการวิเคราะห์ข้อมูลช่วงแรก ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษาปริญญาโท จิตวิทยาคลินิก ร่วมรุ่น ที่วิเคราะห์ข้อมูลรวมให้ในขณะที่ผู้วิจัยต้องทำงานอยู่ที่จังหวัดสงขลา และขอขอบพระคุณ นายแพทย์ ปรีชา อินโท ผู้อำนวยการโรงพยาบาลประสาทสงขลา ในการเอื้อเฟื้อให้ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ และในช่วงการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมช่วงสุดท้าย ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณพัชรีย์ บุญเสริมสูงศักดิ์ ผู้ช่วยนำข้อมูลไปวิเคราะห์ในคอมพิวเตอร์ส่วนตัว อีกผู้หนึ่งที่ทำให้วิทยานิพนธ์นี้เสร็จสมบูรณ์ คือ คุณศศิวิมล ไตรวรรณเดชศิริ ผู้พิมพ์ต้นฉบับวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ต้นจนสำเร็จ

ผู้วิจัยขอขอบคุณบุคคลหลายคน ผู้ให้ความห่วงใย กำลังใจ และความช่วยเหลืออื่น ๆ ตลอดจนการเคี่ยวเข็ญให้ผู้วิจัยทำงานวิทยานิพนธ์นี้ให้สำเร็จ ในระหว่างช่วงเวลาที่ผู้วิจัยละทิ้ง และไม่สนใจที่จะทำ บุคคลเหล่านี้ประกอบด้วย เพื่อนเพื่อนองคริสรเตียน เพื่อนร่วมงาน ทั้งที่จังหวัดสงขลา และกรุงเทพฯ พี่และเพื่อนร่วมรุ่นปริญญาโท จิตวิทยาคลินิก รายชื่อของบุคคลเหล่านี้จะอยู่ในจิตใจของผู้วิจัยเสมอ

สุดท้าย ผู้วิจัยขอระลึกถึงพระคุณของบิดาผู้ล่วงลับไปแล้ว ที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้วิจัยเรียนปริญญาโท ในขณะที่ท่านอยู่ในช่วงชีวิตที่ย่างยากที่สุด และขอขอบพระคุณพระเจ้าที่ให้กำหนดของกาลเวลา ตลอดจนปัญหาต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยควบคุมไม่ได้ ผ่านพ้นและลงตัวเป็นที่สุด

ชลอติศักดิ์ ลักษณะวงศ์ศรี

ชื่อวิทยานิพนธ์

พฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : การศึกษา
พฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 2

ผู้วิจัย

ชลอศักดิ์ ลักษณะวงศ์ศรี

ปริญญา

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (จิตวิทยาคลินิก)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, พ.บ.

เชิดศักดิ์ โฉวาสินธุ์, กศ.ด.

ทิพาวดี เอ็มะวารธนะ, ดร.

ลัดดา จิตรวัฒนแพทย, ร.บ.

วันที่สำเร็จการศึกษา 10 มิถุนายน พ.ศ. 2534

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษา สติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยศึกษากับนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531 เขตการศึกษา 2 ในประเทศไทย จำนวน 832 คน เป็นเพศหญิง 451 คน เพศชาย 381 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้แบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย ข้อความเกี่ยวกับ ข้อมูลส่วนตัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความคิดเห็นเกี่ยวกับรักร่วมเพศ 19 ข้อ ข้อคำถามที่วัดพฤติกรรมทางเพศ มี 2 ชุด สำหรับเพศหญิง มี 34 ข้อ เพศชายมี 52 ข้อ และข้อคำถามที่วัดเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ 27 ข้อ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ตารางแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มด้วยไคสแควร์ และ t-test

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นในเขตการศึกษา 2 มีพฤติกรรมรักร่วมเพศร้อยละ 2.4 เป็นนักเรียนวัยรุ่นหญิง ร้อยละ 1.8 และนักเรียนวัยรุ่นชาย ร้อยละ 0.6 โดยที่สัดส่วนของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนวัยรุ่นดังกล่าว ร้อยละ 15.6 มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

พบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การแสดงออกของบิดา การแสดงออกของมารดา ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับนักเรียนในลักษณะปฏิบัติกับนักเรียนเหมือนบุตรสาว ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องกับนักเรียนในลักษณะช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ และการเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ สำหรับนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่พบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศพบว่า นักเรียนหญิงและชายมีเจตคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนหญิงมีเจตคติดีกว่านักเรียนชาย และเมื่อพิจารณาตามการนับถือศาสนาของนักเรียนพบว่า นักเรียนอิสลามและที่ไม่ใช่อิสลามมีเจตคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนที่ไม่ใช่อิสลามมีเจตคติดีกว่านักเรียนอิสลาม

นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่ รับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ จากสื่อมวลชนประเภทภาพยนตร์ และมีความคิดเห็นว่าการเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น เป็นสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ ในขณะที่ นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่คิดว่า การมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ เป็นสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ

Thesis Title Sexaul Behaviors and Attitude of Adolescent
Students : A Case Study on Homosexual Behavior in
the Educational Region Two

Name Chalorsak Luksanavongsri

Degree Master of Science (Clinical Psychology)

Thesis Supervisory Comittee

Udomsil Srisangnam, M.D.
Chirdsak Kowasint, Ed.D.
Tipawadee Amawattana, Ph.D.
Ladda Jittwatanapataya, B.A.

Date of Graduation 10 June B.E.2534 (1991)

ABSTRACT

The study was designed to investigate homosexual behaviors, factors which correlated to homosexual behavior and attitude toward homosexuality of adolescent students. The research data was collected from 832 adolescent students (female:451 ; male:381) who were studying in high schools and vocational schools in the Educational Region Two of Thailand. The study was conducted during the second semester of the B.E. 2531 (1988) acadamic year.

The research questionnaires consisted of 3 sections: demographic data, measuring the sexual behaviors and measuring attitude toward homosexuality. The statistical procedures used were: frequency distribution, percentage, chi-square and t-test.

The study revealed that 2.4 % of adolescent students showed homosexual behaviors and 15.6 % were at high risk of homosexual behavior tendency. There was not significant difference between the numbers of female and male students (female : 1.8 % , male 0.6 %)

Factors which significantly correlated with homosexual behaviors in male students were as followed: the expression of father and mother toward the student, father treated like daughter, the helping between siblings, acquaintance with other homosexuals and strictness of having girl friends. There were no factors, in female students, which significantly correlated with homosexual behaviors.

There was significantly difference of the students' attitude, in the sexual groups and religion groups, toward homosexuality. The female students had more positive attitude than male students. In religion groups, non muslim students had more positive attitude than muslim students.

The findings of this study suggest that most adolescent students perceived homosexuality via mass media i.e. movies. Furthermore they believed that the major cause of homosexuality was identification among the adolescents. The majority of homosexual behaviors group believed that the sexual experience with the same sex and satisfaction was the major cause.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญตาราง	ข
บทที่	
1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
สมมติฐานของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
ความหมายของการเป็นรักร่วมเพศ	8
ประเภทของการเป็นรักร่วมเพศ	13
สาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ	14
สาเหตุทางด้านสภาวะชีววิทยาของร่างกาย	14
สาเหตุทางด้านจิตวิทยา	16
สาเหตุด้านสภาพแวดล้อม	18
รักร่วมเพศกับครอบครัว	19
รักร่วมเพศกับสังคม	29
อุปนิสัยของการเป็นรักร่วมเพศ	37
การวิจัย	43
การศึกษาเกี่ยวกับการหาตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศ	44
การศึกษาโดยใช้เครื่องมือทางจิตวิทยา	44
การศึกษาลักษณะบางประการที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับ	
การเป็นรักร่วมเพศ	47
3 วิธีดำเนินการวิจัย	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	57

	หน้า
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย	60
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	60
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิจัย	61
การเก็บรวบรวมข้อมูล	67
การวิเคราะห์ข้อมูล	68
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
ผลการวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 2	69
ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ ของนักเรียนวัยรุ่น	
ปัจจัยด้านครอบครัว	73
ปัจจัยด้านสังคม	86
ความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นที่เกี่ยวข้องกับการ เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ	90
ผลการวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ	94
5 สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ	
วิธีการดำเนินวิจัย	96
สรุปผลวิจัย	97
อภิปรายผลการวิจัย	99
ข้อเสนอแนะ	109
บรรณานุกรม	112
ภาคผนวก	122
ก ตารางผนวก	123
ข แบบสอบถามปลายเปิด และแบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ สำหรับ นักเรียนหญิงและชาย	136
ค รายงานผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และเชิงโครงสร้างของแบบสอบถาม และการแบ่งอาชีพ	155
ง ความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลอาชีพต่าง ๆ ที่มีต่อการกำหนด คำ sexual orientation ในภาษาไทย	158
จ ข้อมูลพื้นฐานของเขตการศึกษา 2	163

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงชื่อ และสถานที่ตั้งของวิทยาลัย และโรงเรียน	57
2	จำนวนและร้อยละของตัวอย่าง จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา การนับถือศาสนา และอาชีพของบิดามารดา	58
3	จำนวนและร้อยละของนักเรียนวัยรุ่น ในแต่ละกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ จำแนกตาม อายุ เพศ และการนับถือศาสนา	71
4	วิเคราะห์ความแตกต่างของสัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และรักต่างเพศ จำแนกตามเพศ	72
5	เปรียบเทียบลักษณะเด่นของบิดาตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	74
6	เปรียบเทียบลักษณะเด่นของมารดาตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	75
7	เปรียบเทียบการแสดงออกของบิดาต่อนักเรียนวัยรุ่น ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	76
8	เปรียบเทียบการแสดงออกของมารดาต่อนักเรียนวัยรุ่น ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	77
9	เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาของนักเรียนวัยรุ่น ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	79
10	เปรียบเทียบสถานภาพสมรสของบิดามารดาของนักเรียนวัยรุ่น ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	80
11	เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นกับบิดา ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	82
12	เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นกับมารดา ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	83
13	เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	85
14	เปรียบเทียบการเคยแยกจากครอบครัว ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	86

ตารางที่

หน้า

15	เปรียบเทียบการพักอาศัยในปัจจุบันของนักเรียนวัยรุ่น ตามการเลือกตอบ ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	87
16	เปรียบเทียบการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ ตามการเลือกตอบ ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	88
17	เปรียบเทียบความเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ ตามการเลือกตอบ ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ	89
18	จำนวนและร้อยละของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรม รักร่วมเพศ จากสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ และการมีพฤติกรรมทางเพศ	91
19	จำนวนและร้อยละของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามความคิดเห็น เกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ และการมีพฤติกรรมทางเพศ	93
20	วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามเพศ	94
21	วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามการนับถือศาสนาของนักเรียนวัยรุ่น	95
22	เปรียบเทียบสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และมีความเสี่ยงสูง ที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามเพศและเขตการศึกษา	100
23	เปรียบเทียบอันดับต่าง ๆ ของสื่อมวลชนที่นักเรียนวัยรุ่นเลือก จำแนกตาม เขตการศึกษา	108

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual behavior) เป็นลักษณะของพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์รูปแบบหนึ่ง ที่พบบ่อยในบุคคลรักร่วมเพศ (homosexuality) ปรากฏขึ้นในสังคมมานานตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ ดังหลักฐานภาพวาดตามผนังถ้ำของมนุษย์ยุคหิน (อูคมิลป์ ศรีแสงนาม 2528:266) ต่อมาเมื่อกรีก และโรมันรุ่งเรือง พฤติกรรมรักร่วมเพศมีอย่างเปิดเผย เป็นที่ยอมรับและยกย่องในสังคม โดยเฉพาะในกลุ่มชนชั้นสูง แต่เมื่อศาสนาคริสต์เข้ามามีบทบาทในศตวรรษที่ 4 คัมภีร์ไบเบิล (Old Testament) ซึ่งเป็นคัมภีร์ในศาสนาคริสต์ บัญญัติไว้ชัดเจนว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นบาปร้ายแรง มีบทลงโทษให้ถึงแก่ความตาย ทำให้พฤติกรรมรักร่วมเพศกลายเป็นสิ่งต้องห้าม และน่ารังเกียจในสังคม (เน็ชวีวัลย์ กำเนิดเพชร 2530:4-5) เช่นเดียวกันกับในศาสนาอิสลาม ก็มีบทลงโทษต่อผู้ที่มีพฤติกรรมนี้ถึงแก่ชีวิต (เสาวนีย์ จิตหมวด 2524:444) สำหรับศาสนาพุทธ ถึงแม้ไม่มีบทลงโทษรุนแรงเช่นนั้น แต่ก็ไม่นิยมนำให้บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอุปสมบท (สุชีพ ปุณณาปาน 2525:224) ในสังคมไทยก็มีหลักฐานพบว่าเมื่อพฤติกรรมรักร่วมเพศมาตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น โดยปรากฏในวรรณกรรมต่าง ๆ กล่าวถึง พฤติกรรมรักร่วมเพศของหญิงสาววัง ในสมัยนั้นถือเป็นพฤติกรรมที่น่ารังเกียจและมีการตรากฎหมายลงโทษไว้ (เอริน นิธิจรรักษ์ 2527:29-34) พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นที่ยอมรับอีกครั้งหนึ่ง เมื่อ ค.ศ.1974 โดยสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (American Psychiatric Association (APA) 1984:129) ได้ระบุว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ถือว่าเป็นความผิดปกติในการจำแนกความผิดปกติทางจิต (Diagnostic and Statistical Manual of Disorder, 3rd ed.s) หรือ DSM III อีกต่อไป จึงมีการจัดตั้งองค์การต่าง ๆ ของกลุ่มรักร่วมเพศโดยเฉพาะขึ้น (Hyde 1982:327) ในอังกฤษและเวลส์มีกฎหมายอนุญาตให้คนที่มีพฤติกรรมนี้ได้เมื่อมีอายุ 21 ปีขึ้นไป (Gelder, Gath & Mayou 1984:471) สำหรับประเทศไทย มีการยกเลิกกฎหมายเกี่ยวกับความผิดเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศ เมื่อ พ.ศ. 2499 (กิตติศักดิ์ ปรกติ 2526:93)

บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ บางครั้งเป็นที่ยกย่องยอมรับในชุดหนึ่ง ในบางยุคหรือในบางสังคมกลับเป็นข้อห้ามและเป็นที่รังเกียจ การที่เป็นเช่นนี้ มิได้แสดงว่าบุคคลเหล่านี้ถูกกระทำโดยสังคมหรือสถาบันทางสังคม อย่างไม่มีเหตุผล โดยที่บุคคลรักร่วมเพศ หรือลักษณะพฤติกรรมทางเพศของตน ไม่มีผลกระทบต่อตนเองและต่อสังคมก็หาไม่ได้ มอสเสด กับฮอร์กินส์ (Moses & Hawkins 1982:72-73) ศึกษาพบว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มักมีความสัมพันธ์กับคู่ของตนไม่ยั่งยืน ทำให้มีปัญหาในสถาบันครอบครัวมีความไม่สมหวังในความรักเสมอ มักแก้ปัญหาโดยติดสุราและยาเสพติด โรเซ็น (Rosen 1974 อ้างถึงใน Hyde 1982:380) ศึกษาสถิติในการพยายามฆ่าตัวตายในบุคคล

กลุ่มต่าง ๆ พบว่า บุคคลรักร่วมเพศมีสถิติสูงกว่ากลุ่มอื่น สำหรับในประเทศไทยพบสถิติร้อยละ 1.2 ในผู้ที่ฆ่าตัวตายสำเร็จ (สุชาติ พหลภาคย์ และ พภา วุฒิกฤษณ์ 2527:169) มีผู้ศึกษาพบอีกว่า บุคคลกลุ่มนี้มีพยาธิสภาพสูงกว่าบุคคลทั่ว ๆ ไปในสังคม โอภาส ชรรมานิช (2522:41) พบว่า บุคคลรักร่วมเพศบางส่วนจะมองตนเองแตกต่างจากคนอื่น ว่าผิดธรรมชาติ และบิดบังพฤติกรรมของตน ไว้จากสังคม มีภาวะซึมเศร้า เครียด วิตกกังวล ระแวง เหวง โศกเศร้า ขาดเพื่อนแท้ และคิดฟุ้งซ่าน พบอีกว่า เพราะความหึงหวงของบุคคลรักร่วมเพศ ทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมและ อาชญากรรมทางเพศอื่น (ฉันทัญญ์ บุญประกอบ 2526:63) และในปัจจุบัน เมื่อมีการค้นพบโรค ภูมิคุ้มกันบกพร่อง หรือเอดส์ (Acquired Immune Deficiency Syndrome : AIDS) ซึ่งเป็นโรคที่ ร้ายแรงและยังหาวิธีรักษาให้หายขาดไม่ได้ กรมควบคุมโรคติดต่อได้ระบุว่า บุคคลรักร่วมเพศ ถือเป็นกลุ่มเสี่ยงกลุ่มหนึ่งในปัจจัยเสี่ยงในการแพร่กระจายของโรคเอดส์ (กรมควบคุมโรคติดต่อ 2533:8-9) เนื่องจากลักษณะการมีเพศสัมพันธ์ และลักษณะความสัมพันธ์ทางเพศของบุคคลรักร่วมเพศ บุคคลรักร่วมเพศจึงเป็นพาหะของโรคเอดส์ จึงมีการค้นหาผลกระทบของพฤติกรรมรักร่วมเพศต่อปัจเจก บุคคลและสังคมมากขึ้น ขณะเดียวกัน พฤติกรรมรักร่วมเพศเริ่มเป็นที่ยอมรับมากขึ้นในปัจจุบัน ทำให้ มีการเผยแพร่เรื่องราวและข่าวสารเกี่ยวกับรักร่วมเพศทางสื่อมวลชนต่าง ๆ (รุ่งกานดา พงศ์ชรกุล พานิช 2531:39-40) ทำให้เรื่องรักร่วมเพศเป็นที่สนใจในวงกว้างมากขึ้น และเริ่มมีการศึกษาวิจัย เกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศมากขึ้น โดยเฉพาะ เรื่องการยอมรับและความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ ต่อ บุคคลรักร่วมเพศ เช่น การศึกษาการยอมรับของครูต่อนักเรียนเกย์ ของเน่ฒาส กำเนิดโทน (2528) การศึกษาของรุ่งกานดาเอง (2531) เรื่องความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อรักร่วมเพศ ชาย เป็นต้น แต่ก็ไม่มีการศึกษาขึ้นใดที่ศึกษาถึงจำนวนของบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของบุคคลนั้น ซึ่งเป็นการศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยตรง

บุคคลมีพฤติกรรมรักร่วมเพศครั้งแรกในช่วงอายุใดนั้น ไม่มีการศึกษาใดยืนยันอย่างแน่ชัด แต่ทั้งการศึกษาของ คินเซย์ ในปี ค.ศ.1953 (อ้างถึงใน Francocur 1982:513-514) และการศึกษาของรีมาเฟดี (Remafedi 1985:481) ยืนยันตรงกันว่า กลุ่มวัยรุ่นเป็นวัยที่พบพฤติกรรม รักร่วมเพศได้บ่อยมาก ที่เป็นเช่นนี้ เพราะการศึกษาของ แดงค์ (Dank อ้างถึงใน Larson 1981-1982:227) พบว่า ช่วงอายุที่ตัดสินใจแสดงตนว่าเป็นรักร่วมเพศอย่างเปิดเผยที่สุด คือช่วง อายุ 15-19 ปี ซึ่งตรงกับการศึกษาของ ณรงค์ศักดิ์ ตະละภัฏ และคณะ รายงานไว้ในปี พ.ศ.2520 ว่า ผู้ที่มาขอรับบริการที่ศูนย์สุขวิทยาจิตด้วยปัญหารักร่วมเพศส่วนใหญ่ เป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา โดยกลุ่มอายุ 13-19 ปี มีสถิติเป็นอันดับ 2 (ณรงค์ศักดิ์ ตະละภัฏ และ คณะ 2520:24-35) อีก เหตุผลหนึ่งที่สนับสนุนว่า กลุ่มวัยรุ่นเป็นกลุ่มที่เหมาะสมที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ คือ การศึกษาของ แอนนา ฟรอยด์ (Anna Freud 1965 อ้างถึงใน Sours 1972:579) และแคปเปลน กับเซดอค (Kaplan & Sadock 1981:52) ที่ได้ยืนยันตรงกันว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความพึงพอใจ

ทางเพศต่อเพศหนึ่งเพศใดอย่างเด่นชัด

ดังนั้น การศึกษารั้วนี้ จึงทำการศึกษาพฤติกรรมรั้วร่วมเพศ ในแง่ของอุมติการณ กลุ่มนักเรียนวัยรุน พร้อมกับวิเคราะห์ปัจจัยบางด้านที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรั้วร่วมเพศ คือด้าน ครอบครัว ซึ่งมีผู้ศึกษาพบว่า ครอบครัวเป็นสังคมแรกที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาไปสู่การเป็นรั้วร่วมเพศ (Bieber 1962 อ้างถึงใน Marzor 1976:376) และสังคมบางด้าน โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ ตลอดจนความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับสื่อมวลชน สาเหตุการเป็นรั้วร่วมเพศของวัยรุน และเจตคติ ซึ่งครูสเมียร์ และริปปัล (Klausmeier & Ripple 1971 อ้างถึงใน เบิดส์กัลด์ ไหวาสินธุ์ 2516:9) กล่าวว่า เจตคติเป็นสิ่งที่กำหนดให้บุคคลปฏิบัติตอบสนอง ในการที่จะชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคล วัตถุ สถานการณ์ หรือความคิดเห็น แม้ไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่อ้างอิงได้จากพฤติกรรมหรือการตอบสนองของบุคคล ดังนั้น เจตคติต่อพฤติกรรมรั้วร่วมเพศของนักเรียนวัยรุน จึงน่าจะเป็นปัจจัยที่สำคัญในการศึกษาพฤติกรรมรั้วร่วมเพศ

อนึ่ง การวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาจากประชากรในเขตการศึกษา 2 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปลายและอาชีวศึกษาตอนต้น ใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ยะลา ปัตตานี นราธิวาส และสตูล พบว่า มีผู้นับถือศาสนาอิสลามมาเป็นอันดับหนึ่ง (สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี 2523:1) ประมาณมากกว่าครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งหมด ทำให้ ศาสนาอิสลาม และวัฒนธรรมอิสลามมีอิทธิพลอย่างมากในการกำหนดวิถีการดำเนินชีวิต ดังนั้น การนับถือศาสนาจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่อาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหรือเจตคติของบุคคลในท้องถิ่นนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษาสถิติของนักเรียนวัยรุนที่มีพฤติกรรมรั้วร่วมเพศเขตการศึกษา 2 ในประเทศไทย
2. ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรั้วร่วมเพศ ของนักเรียนวัยรุน เขตการศึกษา 2 ในประเทศไทย
3. ศึกษาเจตคติต่อพฤติกรรมรั้วร่วมเพศของนักเรียนวัยรุน เขตการศึกษา 2 ในประเทศไทย
4. ศึกษาความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับพฤติกรรมรั้วร่วมเพศของนักเรียนวัยรุน เขตการศึกษา 2 ในประเทศไทย

สมมติฐานของการวิจัย

1. สัดส่วนนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน
2. นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน
3. นักเรียนวัยรุ่นนอัสลาม และนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่อิสลาม มีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น เฉพาะกรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษตอนต้น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531-2532 ของเขตการศึกษา 2 ในประเทศไทย โดยแบ่งตัวแปรที่จะศึกษาออกเป็น

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 เพศ จำแนกเป็น เพศหญิง และเพศชาย

1.2 การนับถือศาสนา จำแนกเป็น ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม และผู้ที่ไม่นับถือศาสนาอิสลาม

2. ตัวแปรตาม

2.1 พฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.2 เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึงการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีความรู้สึกพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน โดยอาจเคยมีหรือไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศ กับเพศเดียวกันมาก่อนก็ได้ คำว่า รักร่วมเพศ ยังมีได้ถูกบัญญัติเป็นศัพท์เฉพาะอย่างเป็นทางการ สำหรับความหมายดังกล่าวข้างต้น แต่เนื่องจากเป็นคำที่มีผู้ใช้มานาน และแพร่หลายในปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำดังกล่าวสำหรับการวิจัยครั้งนี้ พฤติกรรมดังกล่าวพิจารณาได้จากพฤติกรรม 2 ประการต่อไปนี้

1. การมีความใฝ่ฝันพฤติกรรมรักร่วมเพศ คือการที่บุคคลมีความพึงพอใจ หรือชอบที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน หรือรักเพศเดียวกัน มีองค์ประกอบดังนี้

1.1 ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ (sexual attraction) ยกตัวอย่างเช่น คิดว่าเพศเดียวกันดึงดูดความรู้สึกทางเพศของตนได้ เป็นต้น

1.2 กิจกรรมทางเพศ (sexual activity) ยกตัวอย่างเช่น มีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน เป็นต้น

1.3 จินตนาการทางเพศ (sexual fantasies) ยกตัวอย่างเช่น ในขณะที่สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง มีจินตนาการว่า มีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน เป็นต้น

1.4 อารมณ์ที่ประสงค์ (emotional preference) ยกตัวอย่างเช่น รู้สึกเป็นเจ้าของ และอยากปกป้องบุคคลเพศเดียวกันที่ชอบและสนใจเป็นพิเศษ เป็นต้น

1.5 สังคมที่พึงประสงค์ (social preference) ยกตัวอย่างเช่น อยากเข้ากลุ่ม และอยากมีเพื่อนเป็นรักร่วมเพศ เป็นต้น

1.6 แบบแผนในการดำเนินชีวิต (life style) ยกตัวอย่างเช่น มีเพื่อนสนิท และคลุกคลีกับบุคคลรักร่วมเพศ

1.7 การมองตนเองทางเพศ (sexual self-concept) ยกตัวอย่างเช่น รู้สึกไม่พอใจในเพศและลักษณะทางเพศของตน

2. การมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (early cross-gender behavior) มีองค์ประกอบดังนี้

2.1 การมีพฤติกรรมเด็กหญิงในเด็กชาย (girl-like behavior) หรือการมีพฤติกรรมเหมือนเด็กชายในเด็กหญิง (boy-like behavior) ยกตัวอย่างเช่น ในวัยเด็กไม่ชอบเล่นมาดไลน์ หรือเล่นเกมสกีรุนแรงแบบเด็กผู้ชาย เช่น ฟุตบอล ในวัยเด็กเคยถูกล้อเลียนว่าเป็นทอมบอย เป็นต้น

2.2 ความคิดอยากเป็นเพศตรงข้าม (cross gender idea) ยกตัวอย่างเช่น ในวัยเด็กคิดว่าเพศตรงข้าม และกลุ่มเพื่อนที่เป็นเพศตรงข้าม เป็นแบบอย่างทางเจตคติ พฤติกรรมที่จะทำตาม เป็นต้น

2.3 การแต่งตัวอย่างเพศตรงข้าม (cross dressing) ยกตัวอย่างเช่น ในวัยเด็กใช้เครื่องใช้ส่วนตัวและเครื่องประดับแบบเพศตรงข้าม เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ลักษณะการวัดที่ได้จากเกณฑ์ดังกล่าวมานี้ มิได้หมายความว่าบุคคลนั้นเป็นรักร่วมเพศ แต่เป็นเพียงบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเท่านั้น ซึ่งอาจมีแนวโน้มจะพัฒนาไปเป็นบุคคลที่

เป็นร่วร่วมเพศในขนาดได้

เจตคติต่อพฤติกรรมร่วร่วมเพศ หมายถึง ความคิด ความรู้สึกของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมร่วร่วมเพศในสังคม ซึ่งอาจเป็นด้านบวกหรือด้านลบก็ได้

แบบสอบถาม หมายถึง แบบสอบถามพฤติกรรมร่วร่วมเพศ และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมร่วร่วมเพศ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นสำหรับการวิจัยครั้งนี้

นักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมร่วร่วมเพศ หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่ได้ค่าคะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการการจำแนกจากแบบสอบถาม มากกว่าหรือเท่ากับ 1.40259

นักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมร่วร่วมเพศ หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่ได้ค่าคะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการการจำแนกจากแบบสอบถาม น้อยกว่า 1.40259

นักเรียนชายที่มีพฤติกรรมร่วร่วมเพศ หมายถึง นักเรียนชายวัยรุ่นที่ได้ค่าคะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการการจำแนกจากแบบสอบถาม มากกว่าหรือเท่ากับ 1.99470

นักเรียนชายที่มีพฤติกรรมร่วร่วมเพศ หมายถึง นักเรียนชายวัยรุ่นที่ได้คะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการการจำแนกจากแบบสอบถาม น้อยกว่า 1.99470

นักเรียนวัยรุ่น หมายถึง นักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอาชีวศึกษาตอนต้น ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2531-2532 เขตการศึกษา 2 ในประเทศไทย

นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นทั้งหญิงและชายที่นับถือศาสนาอิสลาม

นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่อิสลาม หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นทั้งหญิงและชายที่นับถือศาสนาอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ศาสนาอิสลาม

เขตการศึกษา 2 หมายถึง เขตการศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการ ประเทศไทยกำหนดไว้ประกอบด้วย 4 จังหวัดต่อไปนี้ คือ ยะลา ปัตตานี นราธิวาส และสตูล

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของการเป็นรักร่วมเพศ

พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นเรื่องที่มีผู้สนใจศึกษากันมากและให้คำจำกัดความของการเป็นรักร่วมเพศแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับความสนใจของแต่ละบุคคล เป็นต้นว่า

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization (WHO) 1978:40) ได้กล่าวถึงการเป็นรักร่วมเพศไว้ในการจัดจำแนกโรคสากลครั้งที่ 9 หรือ The Ninth Revision of the International Classification of Diseases (ICD9) ว่า การเป็นรักร่วมเพศหมายถึง การที่บุคคลมีความพึงพอใจทางเพศกับคนที่มิใช่เพศเดียวกับตนเพียงอย่างเดียว หรือเป็นส่วนใหญ่ โดยที่อาจจะมิหรือมิมีความสัมพันธ์ทางกายต่อกันก็ได้ และการจะวินิจฉัยว่าบุคคลใดเป็นรักร่วมเพศนั้น ไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าเป็นความผิดปกติทางจิต

สปิตเซอร์ (Spitzer 1981: 212) ให้ความหมายว่า การเป็นรักร่วมเพศ หมายถึง แบบแผนของการได้รับแรงกระตุ้นแบบรักร่วมเพศ (homosexual arousal) อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานานโดยที่ขาดการกระตุ้นแบบรักต่างเพศ (heterosexual arousal) หรือมีน้อยเกินไป

แคปเปลัน และแซดดอค (Kaplan & Sadock 1981: 550) กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศว่า เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะที่เป็นแบบแผนระยะยาวของการมีความพึงพอใจทางเพศที่อารมณ์ความรู้สึกและความสนใจทางเพศสามารถถูกกระตุ้นได้โดยบุคคลเพศเดียวกัน และไม่สามารถรับการกระตุ้นเร้าทางเพศได้โดยเพศตรงข้าม

มาร์เมอร์ (Marmor 1976: 375, 1980: 5) กล่าวถึงปัญหาในเรื่องความหมายของการเป็นรักร่วมเพศที่ยังไม่สามารถตกลงกันเป็นที่แน่ชัดว่า โดยส่วนใหญ่จะเป็นความหมายเชิงปฏิบัติการซึ่งจำกัดเพียงการมีพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน และการพิจารณาเพียงพฤติกรรมทางเพศที่แสดงออกเพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ เนื่องจากได้ละเลยต่อสาเหตุด้านแรงจูงใจซึ่งมีอยู่หลากหลายภายใต้การแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น มาร์เมอร์จึงให้คำจำกัดความว่า บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ หมายถึง บุคคลซึ่งมีแรงจูงใจในอันที่จะมีความพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันกับตนเอง และความพึงพอใจนั้นมักนำไปสู่การมีความสัมพันธ์ทางเพศ แต่เรื่องของกรรมมี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ช่วยให้การรวบรวมข้อมูลเชิงสถิติและแนวโน้มของการเกิดพฤติกรรมรุกร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 2 ในประเทศไทย ซึ่งจะทำให้สามารถประเมินถึงสถานการณ์ปัจจุบันเกี่ยวกับพฤติกรรมรุกร่วมเพศ ของนักเรียนวัยรุ่น ว่าเป็นไปในลักษณะใด
2. ช่วยให้การเข้าถึงเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น ที่มีต่อพฤติกรรมรุกร่วมเพศว่าเป็นแนวทางใด ซึ่งจะแสดงถึงการยอมรับของนักเรียนวัยรุ่นต่อบุคคลรุกร่วมเพศและการแพร่ระบาดของพฤติกรรมรุกร่วมเพศในกลุ่มนักเรียน
3. เป็นแนวทางในการวางแผนสำหรับผู้บริหารการศึกษา ทั้งผู้กำหนดนโยบายและวางแผนของกระทรวงศึกษาธิการ และผู้อำนวยการโรงเรียน ยกตัวอย่างเช่น การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องพฤติกรรมรุกร่วมเพศให้ดีขึ้น การวางแผนทางช่วยเหลือนักเรียนที่อาจเกิดปัญหาจากการมีพฤติกรรมรุกร่วมเพศ ตลอดจน การป้องกันการแพร่กระจายของพฤติกรรมรุกร่วมเพศ เป็นต้น
4. เป็นแนวทางแก่สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันทางศาสนา และสถาบันอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการปลูกฝังเจตคติ และค่านิยมในเรื่องบทบาททางเพศ และพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมแก่เยาวชนต่อไป
5. เป็นประโยชน์ต่อบุคลากรทางการแพทย์ทางสุขภาพจิตที่จะสามารถติดตามเฝ้าระวังกลุ่มเยาวชนที่แนวโน้มที่จะมีความเสี่ยงต่อการมีปัญหาด้านพฤติกรรม อารมณ์ และความคิด อันเกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างจากสังคมปกติ นอกจากนั้นยังสามารถป้องกันการ แพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ด้วย

ความสัมพันธ์ทางเพศนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นเสมอไป ในบางรายอาจจำกัดอยู่เพียงแค่การมีจินตนาการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันเท่านั้น

กูราลนิค (Guralnik 1984: 673) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเป็นรักร่วมเพศ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะของการมีความต้องการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน

คอลลินส์ (Collins 1987: 697) ให้ความหมายของการเป็นรักร่วมเพศไว้ว่า หมายถึง การที่บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศมีความรู้สึกดึงดูดใจและพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน คำว่า "ไฮโมเซ็กชวล" มักเป็นคำที่ใช้เรียกเฉพาะสำหรับผู้ชายเท่านั้น

สำหรับในประเทศไทย การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเป็นรักร่วมเพศมีค่อนข้างจำกัด ได้มีผู้ให้คำจำกัดความของการเป็นรักร่วมเพศไว้พอเป็นสังเขป เป็นต้นว่า

จำลอง ดิษยวณิช (2522: 257) ให้คำจำกัดความว่า ความรักเพศเดียวกัน (homosexuality) คือความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน พฤติกรรมทางเพศเช่นนี้ระหว่างหญิงด้วยกันมักเรียกว่า เลสเบียนนิสม์ (lesbianism) ชายหรือหญิงที่มีความพอใจทั้งสองเพศ (อาจเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็ได้) เรียกว่า ทวิเพศ หรือ ไบเซ็กชวล (bisexual) โดยทั่วไปพวกไบเซ็กชวลมักจะเป็นไฮโมเซ็กชวลแม้ว่าจะมีความสามารถในการร่วมเพศกับเพศตรงข้ามและมีความพอใจได้ตามสมควร

อเนก อารีพรรค และ สุวัทนา อารีพรรค (2525: 214) ให้คำจำกัดความว่า รักร่วมเพศเป็นพฤติกรรมทางเพศระหว่างบุคคลที่เป็นเพศเดียวกับตนเอง เป็นลักษณะที่พบมากที่สุด ในจำนวนพฤติกรรมทางเพศที่ผิดไปจากลักษณะที่คนทั่วไปปฏิบัติซึ่งเป็นได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง

โอภาส ธรรมวานิช (2527: 39-40) ให้คำจำกัดความว่า รักร่วมเพศ คือ การมีพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน อาจจะเป็นเพียงพอใจที่ได้สัมผัสร่างกายภายนอกไม่จำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์จนถึงสุดยอดของอารมณ์

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม ใน สมภพ เรื่องตระกูล, บรรณาธิการ 2528: 226) กล่าวว่า การเป็นรักร่วมเพศหมายถึงการมีความสุขทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ถ้าระหว่างชายต่อชายด้วยกันมักเรียกทับศัพท์ว่า ไฮโมเซ็กชวลลิตี้ (homosexuality) ระหว่าง

หญิงต่อหญิงด้วยกันเรียกว่า เลสเบียนนิสม์ (lesbianism)

จากคำจำกัดความต่าง ๆ ดังกล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง การมีความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันโดยอาจมีหรือไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกันก็ได้ และสิ่งที่ยู้งบเบื้องหลังพฤติกรรมเช่นนี้อาจมาจากแรงจูงใจภายในที่จะพึงพอใจต่อเพศเดียวกันหรือมีแรงกระตุ้นเชิงรักร่วมเพศอย่างต่อเนื่องยาวนานและขาดแรงกระตุ้นเชิงรักต่างเพศหรือมีแต่น้อยเกินไป ดังนั้นการพิจารณาว่ารักร่วมเพศจะเกิดขึ้นเมื่อใด ก็อาจกล่าวได้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลมีความพึงพอใจที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างคนเพศเดียวกัน โดยที่อาจจะออกมาในรูปแบบของพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีความสัมพันธ์ทางเพศจริงหรือเป็นเพียงจินตนาการก็ได้ และบุคคลนั้นอาจขาดแรงกระตุ้นเชิงรักต่างเพศหรือมีอยู่เพียงเล็กน้อย แต่มีแรงกระตุ้นทางเพศกับเพศเดียวกันมากกว่าเป็นเวลาต่อเนื่องยาวนาน

โดยทั่วไปเมื่อพูดถึงรักร่วมเพศ หรือ โฮโมเซ็กชวล (homosexual) นั้น คำนี้มักจะเป็นการบ่งบอกถึงการเป็นรักร่วมเพศทั้งในผู้หญิงและผู้ชาย แต่โดยทั่วไปแล้วผู้ชายที่เป็นรักร่วมเพศมักจะถูกรู้จักว่า โฮโมเซ็กชวล หรือ เกย์ (gay) มากกว่า ในขณะที่ผู้หญิงเป็นรักร่วมเพศจะมีศัพท์เรียกเฉพาะว่า เลสเบียน (lesbian) นอกจากนี้ยังอาจได้ฟังหรือได้พบเห็นคำบางคำที่เป็นคำร่วมสมัยและมักมีผู้นำมาใช้เรียกแทนตัวบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ ดังที่วลณปิยะมโนธรรม (2531: 60-61) ได้กล่าวไว้ดังนี้

เกย์ เป็นศัพท์ที่กลุ่มรักร่วมเพศได้บัญญัติขึ้นมาใช้เรียกตัวเอง มาจากคำศัพท์ในภาษาอังกฤษว่า gay ซึ่งความหมายก็คือ สนุกสนาน สดชื่น ร่าเริง แจ่มใส หรือสดใสนั่นเป็น การสร้างปมเด่นเพื่อกลบเกลื่อนปมด้อยในชีวิต ซึ่งมักพบแต่ความทุกข์ ขมขื่น โดดเดี่ยว ว้าเหว และถูกสังคมรังเกียจเหยียดหยาม ถ้าพฤติกรรมของเขามีเพศสัมพันธ์กันเป็นลักษณะของการเป็นฝ่ายกระทำให้อีกฝ่ายมากกว่า (คล้ายบทบาทของผู้ชายที่เป็นฝ่ายรุกผู้หญิง) ก็เรียกว่า "เกย์คิงส์" ดังนั้นกลุ่มเกย์คิงส์จึงมักไม่แสดงตัว ไม่ออกท่าทางกระตือรือร้น หรือไม่มีการแต่งหน้า แต่งตัวที่ค่อนข้างไปทางผู้หญิง และมักไม่เปิดเผยความรู้สึกรักร่วมเพศให้คนทั่วไปได้รับรู้ จึงมักดูกันไม่ค่อยออก เป็นลักษณะเหมือนผู้ชายธรรมดา ๆ แต่อาจแต่งตัวดูฉูดฉาด ทันสมัย หรือเรียบร้อยกว่า และเกือบครึ่งหนึ่งของเกย์คิงส์ก็สามารถมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงได้ แต่งงานมีครอบครัวได้ แต่ส่วนลึกของความรู้สึกภายในนั้นก็ยังรักชอบเพศเดียวกันมากกว่า

ส่วน "เกย์ควีน" นั้นชอบเป็นฝ่ายถูกกระทำมากกว่า เคื่ารู้สึกตัวเองเหมือนผู้หญิง

ทั่วไป และถ้าหากเป็นแบบผสม คือ ชอบทั้งเป็นฝ่ายรุกบ้างเป็นฝ่ายรับบ้างสลับกัน บางทีก็เรียกว่า "เกย์" เฉย ๆ

ตุ๊ด คำว่า ตุ๊ดนั้นมาจากคำว่า "ตุ๊ดซี่" ซึ่งเป็นชื่อของตัวเอกในภาพยนตร์ฝรั่งเรื่อง "Tootsie" ที่เล่นบทบาทเป็นผู้หญิง วิทยุรุ่นไทยจึงใช้คำนี้เรียกผู้ชายที่มีกิริยาท่าทางกระตือรือร้น ว่าจะจะเป็นทั้งน้ำเสียง การแต่งหน้าแต่งตัวที่ค่อนข้างไปทางผู้หญิง ซึ่งมักแสดงออกมามากกว่าผู้หญิงแท้เสียอีก เมื่อต้องการเป็นจุดเด่นในการเรียกร้องความสนใจจากคนทั่วไป ตุ๊ดจึงจัดอยู่ในกลุ่มเกย์ควีน เพียงแต่แสดงตัวเปิดเผยแจ่มแจ้งกว่าเหมือนกลุ่มลักเพศ บทบาทพฤติกรรมทางเพศจึงเป็นฝ่ายรับอย่างเดียว ชอบเป็นฝ่ายถูกกระทำและไม่สามารถหรือแม้แต่จะลองคิดพยายามร่วมเพศกับผู้หญิง

ทอม นั้นเรียกย่อมาจากคำว่า "ทอมบอย" นิยามก็คือ ผู้หญิงที่ชอบแต่งตัว แสดงกิริยาท่าทางและทำนิสัยเหมือนผู้ชาย และความหมายลึกกว่านั้นก็คือ เป็นผู้หญิงที่ชอบผู้หญิงด้วยกัน โดยจะวางบทบาทตัวเองเป็นฝ่ายนำ ฝ่ายรุก คอยป้องกันคุ้มครองแก่หญิงที่เธอชอบและต้องการมีสัมพันธ์ทางเพศเหมือนผู้ชายที่ต้องการทำกับผู้หญิง แม้กระทั่งเวลามีเพศสัมพันธ์ก็จะไม่ยอมเป็นฝ่ายรับแต่จะเป็นฝ่ายกระทำต่ออีกฝ่ายหนึ่ง

ถ้าหากว่าผู้หญิงต่อผู้หญิงตอบสนองซึ่งกันและกันในด้านบทบาททางเพศ คือ เป็นทั้งฝ่ายให้ และฝ่ายรับพลัดกันได้ ก็เรียกจำแนกออกมาว่าเป็น "เบี่ยน" ก็คือ ย่อมาจากคำว่า เลสเบี่ยน

ดี มาจากคำว่า "เลดี้" แปลว่า ผู้หญิง เพียงแต่เป็นผู้หญิงที่ยอมรับคู่ควงและปล่อยให้ทอมกระตุ้นแล้วโลมทางเพศได้ อาจไม่ต้องการความสุขทางเพศโดยตรงแต่ก็ใจอ่อนยอมให้ทอมทำอะไร ๆ ในร่างกายเธอได้เพียงเพื่อแลกกับความสนใจ ความเอาใจใส่ ความเข้าใจ และความรักที่กำลังใสแสดสว่างหาอยู่ ดีส่วนใหญ่จึงหาเจอได้ถ้าพบผู้ชายถูกใจ

อย่างไรก็ตาม การรับบทบาททางเพศแบบเชิงรุก (active role) หรือเชิงรับ (passive role) นั้นไม่ได้เป็นพฤติกรรมที่ถือปฏิบัติอย่างถาวรตามที่เข้าใจ แต่มีการสลับบทบาทได้ในขณะมีเพศสัมพันธ์กัน และลักษณะแบบเกย์คิง เกย์ควีน ทอม หรือดี อาจจะมีเพียงเฉพาะในบุคคลกลุ่มหนึ่ง ซึ่งบุคคลกรร่วมเพศอาจไม่ได้แสดงบทบาทเป็นพฤติกรรมที่เห็นแน่ชัด นอกเหนือจากการมีความโน้มแนพฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual orientation) ตามความหมายของการเป็นรักร่วมเพศที่แท้จริงเท่านั้น

นอกจากนี้ยังมีศัพท์บางคำที่ใช้เรียกกลุ่มบุคคลที่มีการแสดงทางเพศบางประการ ที่อาจก่อให้เกิดความสับสนเข้าใจผิดกับเรื่องรักร่วมเพศ ดังที่อดัมคลีปป์ ศรีแสงนาม (2525:238-240) กล่าวไว้ ได้แก่

กะเทย คำว่า "กะเทย" นั้นมักนำมาใช้ในการเรียกบุคคล ซึ่งคิดว่าเป็นรักร่วมเพศ หรือบุคคลที่แสดงจริตกริยาเป็นผู้หญิง แต่ตามความเป็นจริงแล้วกะเทย หรือ ที่ภาษาอังกฤษใช้คำว่า "hermaphrodite" นั้นไม่จำเป็นต้องเป็นรักร่วมเพศเสมอไป และมีบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ จำนวนมากที่ไม่ได้มีลักษณะของกะเทยปรากฏอยู่ กะเทยตามความหมายทางการแพทย์ หมายถึง บุคคลที่มีองคชาต (penis) และมีเต้านม (breast) หรืออาจมีอัณฑะ (testis) ในขณะเดียวกันก็มีมดลูก (uterus) อยู่ด้วย ทำให้ไม่สามารถวินิจฉัยได้ว่าเป็นหญิงหรือชาย กะเทยมี 2 ชนิด คือ กะเทยจริง (true hermaphrodite) หมายถึง กะเทยที่มีลักษณะเด่นตรงกับฮอร์โมนในตัว คือมักจะดูคล้ายไปทางเพศใดเพศหนึ่งให้เห็นชัดเจนทั้งอวัยวะที่ปรากฏ และฮอร์โมนในร่างกาย ส่วนกะเทยเทียม (pseudohermaphrodite) นั้น กลุ่มนี้จะมีลักษณะทางเพศภายนอกให้เห็นเด่นชัดอย่างหนึ่ง แต่ฮอร์โมนที่ผลิตแท้จริงกลับเป็นของอีกเพศหนึ่ง

ลักเพศ (transvestism) บางทีจะถูกเรียกว่ากะเทยเช่นกัน ลักเพศนี้เป็นบุคคลที่ชอบแต่งตัวเป็นเพศตรงข้ามกับเพศที่แท้จริงของตน มีความสุขความพอใจทางเพศกับการที่ได้แต่งตัว แต่งหน้า สวมเสื้อผ้า หรือแสดงท่าทางของเพศตรงข้ามกับตน ทั้งนี้อาจเป็นไปโดยเปิดเผย หรือแอบซ่อนเมื่อลับตาคน ลักเพศนี้ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นรักร่วมเพศเสมอไป แต่ในทางปฏิบัติ อาจพบพวกลักเพศเกิดร่วมกับลักษณะรักร่วมเพศ และแปลงเพศได้

แปลงเพศ (transsexuality) เป็นบุคคลที่ไม่ยอมรับเพศที่แท้จริงโดยกำเนิดของตน มักแสดงพฤติกรรมและมีบทบาททางเพศแบบเพศตรงข้ามตลอดเวลา กลุ่มนี้มีความคิดฝังใจว่า อารมณ์และจิตใจของตนเองเป็นเพศตรงข้าม บุคคลเหล่านี้มักมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าในการที่จะผ่าตัดแปลงเพศเป็นเพศตรงข้าม

พวกลักเพศและพวกแปลงเพศนี้จะแตกต่างกันโดยที่พวกลักเพศต้องการแต่งกายแบบเพศตรงข้ามเพื่อให้เกิดความตื่นเต้นทางเพศ ในขณะที่พวกแปลงเพศกระทำไปเพราะคิดว่าจิตใจตนเป็นเพศตรงข้ามจริง ๆ

รักทั้งสองเพศ (bisexuality) เป็นอีกคำหนึ่งที่มีคนได้ยินเสมอ โดยใช้เรียกกลุ่ม

บุคคลที่เกิดความพึงพอใจทางเพศได้ทั้งจากการมีความสัมพันธ์เชิงรักร่วมเพศ (homosexual relationship) และรักต่างเพศ (heterosexual relationship) อย่างไรก็ตาม เมเยอร์ (Meyer 1985:1061) ได้ให้ความเห็นว่า ผู้ที่เป็นรักทั้งสองเพศนี้จริงมักจะมีความพึงพอใจที่แท้จริงในเชิงรักร่วมเพศเป็นส่วนใหญ่ และมักพบประวัติตลอดจนกลไกในการพัฒนาทางเพศเป็นแบบรักร่วมเพศด้วย

จากลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้แสดงถึงความแตกต่างที่จะต้องแยกออกจากลักษณะพฤติกรรมรักร่วมเพศ บุคคลที่มีลักษณะดังกล่าวข้างต้นไม่ใช่บุคคลรักร่วมเพศ แต่ในความเป็นจริงของสังคม อาจพบว่าบุคคลรักร่วมเพศอาจมีลักษณะความผิดปกติที่กล่าวนี้นี้ร่วมอยู่ด้วย เช่น เป็นบุคคลรักร่วมเพศและมีลักษณะลักเพศ คือชอบแต่งกายอย่างเพศตรงข้ามร่วมด้วย เป็นต้น

ประเภทของการเป็นรักร่วมเพศ

ไฮด์ (Hyde 1982: 367-368) แบ่งพฤติกรรมรักร่วมเพศออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. รักร่วมเพศจากการขาดโอกาส (deprivation homosexuality) บางครั้งอาจใช้คำว่า รักร่วมเพศที่เป็นไปตามสถานการณ์ (situational homosexuality) คือ ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในลักษณะที่เป็นพฤติกรรมแทนที่ เนื่องจากไม่สามารถหาทางระบายความต้องการทางเพศต่อเพศตรงข้ามได้ เช่น พวกนักโทษ พวกทหาร เป็นต้น

2. รักร่วมเพศแอบแฝง (latent homosexuality) ตามแนวคิดของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) เชื่อว่า บุคคลมีแนวโน้มที่จะเป็นรักร่วมเพศแต่เก็บความรู้สึกไว้ในระดับจิตไร้สำนึก ทำให้มีความวิตกกังวลอยู่มาก บางคนจะใช้กลไกป้องกันตัวเองทำตัวตรงข้ามกับความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ (reaction formation) ทำตัวให้เป็นชายชาติรักมากเกินไป และปฏิเสธการเป็นรักร่วมเพศ นอกจากนี้ โพเมอร์รอย (Pomeroy 1968:175) กล่าวว่า รักร่วมเพศแบบแอบแฝงยังมีความหมายที่แสดงถึงการตอบสนองทางจิตใจที่บุคคลสามารถถูกกระตุ้นทางจิตใจได้ด้วยบุคคลที่มีเพศเดียวกับตนแต่ไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยกัน

3. รักร่วมเพศที่ปกปิดตน (covert homosexuality) และรักร่วมเพศที่เปิดเผยตน (overt homosexuality)

รักร่วมเพศที่ปกปิดตน (covert homosexuality) เป็นบุคคลที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ใน

เชิงรักต่างเพศไม่ว่าจะเป็นการงานหรือทางสังคม ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศของบุคคลนั้น นอกจากเพื่อนใกล้ชิดและบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศด้วยกัน

รักร่วมเพศที่เปิดเผยตน (overt homosexuality) บุคคลเหล่านี้ไม่ปกปิดการเป็นรักร่วมเพศของตน และหากมีโอกาสก็จะพยายามแสดงพฤติกรรมของตนให้เด่นชัดด้วย

จะเห็นได้ว่าการแบ่งประเภทตามแบบของไฮด์นี้ เป็นเพียงการแบ่งตามพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเท่านั้น เพราะยังมีบางประเภทเช่นในประเภทแรกยังไม่สามารถจัดว่าเป็นบุคคลรักร่วมเพศที่แท้จริงเนื่องจากยังขาดองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ความโน้มแนพฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual oriented) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในของแต่ละบุคคลตามความหมายของการเป็นรักร่วมเพศดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น

สาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ

การระบุถึงสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศนั้น ไม่อาจเจาะจงถึงสาเหตุที่แน่นอนได้ แต่เชื่อว่าเกิดจากสาเหตุหลายประการร่วมกันซึ่งมีผลให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้น สาเหตุเหล่านี้คือ

1. สาเหตุทางด้านสภาวะชีววิทยาของร่างกาย
2. สาเหตุทางด้านจิตวิทยา
3. สาเหตุทางด้านสภาพแวดล้อม

1. สาเหตุทางด้านสภาวะชีววิทยาของร่างกาย มีผู้ทำการศึกษาปัจจัยทางด้านสภาวะทางร่างกายและชีววิทยา (constitutional and biological factors) เพื่ออธิบายถึงการเป็นรักร่วมเพศ ซึ่งอาจแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 แนวคือ การศึกษาเกี่ยวกับฮอร์โมน และการศึกษาเกี่ยวกับพันธุกรรม กล่าวคือ

1.1 การศึกษาเกี่ยวกับฮอร์โมน เป็นการศึกษาถึงผลของฮอร์โมนจากต่อมไร้ท่อที่มีต่อการเป็นรักร่วมเพศ โดยตั้งข้อสังเกตว่าระดับของฮอร์โมนเพศชาย หรือ เทสโทสเตอโรน (testosterone) ในผู้ชายที่เป็นรักร่วมเพศจะแตกต่างจากผู้ชายที่เป็นรักต่างเพศหรือไม่ เริ่มตั้งแต่ การศึกษาของกลาสและคณะ (Glass, et al. 1940 อ้างถึงใน Hyde 1982:383) จนถึงปัจจุบันที่ได้มีการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการตรวจให้มีความละเอียดและความเที่ยงตรงมากขึ้นกว่าเดิมก็ตาม ก็ยังไม่สามารถยืนยันถึงความแตกต่างของระดับฮอร์โมนในชายรักร่วมเพศและชายรักต่างเพศได้ เนื่องจากผลการศึกษาดังกล่าว ยังไม่สอดคล้องกัน อย่างไรก็ตามแม้ว่าผลการศึกษาในเรื่องนี้จะไม่แน่ชัด แพทย์บางรายก็ได้บำบัดรักษาชายที่เป็นรักร่วมเพศด้วยฮอร์โมน

เทสโทสเตอโรน

สำหรับกลุ่มเลสเบี้ยนนั้น ลอเรน และคณะ (Loraine, et al. 1971 อ้างถึงใน Hyde 1982: 383) พบว่า เลสเบี้ยนมีระดับของฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (testosterone) สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เป็นหญิงรักต่างเพศและมีระดับของฮอร์โมนเอสโตรเจน (estrogen) ต่ำกว่ากลุ่มควบคุมเช่นกัน อย่างไรก็ตามก็ยังไม่มีการศึกษาอื่นที่ยืนยันถึงผลการศึกษานี้

ความสนใจเรื่องฮอร์โมนอีกแนวหนึ่ง เป็นการศึกษาถึงระดับฮอร์โมนในระยะตั้งครรภ์ของมารดา โดยตั้งสมมติฐานว่ารักร่วมเพศเป็นผลจากการมีระดับฮอร์โมนแอนโดรเจน (androgens) ที่ไม่สมดุลย์ระหว่างตั้งครรภ์ แต่ทว่าผลการศึกษานี้ก็ยังไม่สามารถหาข้อสรุปได้เช่นกัน (Hyde 1982: 383; Meyer 1985: 1058)

1.2 การศึกษาเกี่ยวกับพันธุกรรม การศึกษาถึงอิทธิพลของพันธุกรรมมักเป็นการศึกษาในฝาแฝด และการศึกษาทางโครโมโซม (chromosome) คอลแมน (Kallmann 1952 อ้างถึงใน Hyde 1982: 383) ได้ทำการศึกษาฝาแฝดที่เป็นรักร่วมเพศจำนวน 85 คู่ พบว่าคู่ฝาแฝดที่เกิดจากไข่สองใบ (dizygotic twin) 45 คู่ อาจไม่เป็นรักร่วมเพศทั้งสองคน ในขณะที่คู่ฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน (monozygotic twin) จำนวน 40 คู่ จะเป็นรักร่วมเพศทั้งคู่ ซึ่งผลของการศึกษานี้สนับสนุนถึงความเกี่ยวข้องของพันธุกรรม โคลบ์ (Kolb 1963 อ้างถึงใน Hyde 1982: 383) ได้ศึกษาฝาแฝดจากไข่ใบเดียวกันที่เป็นรักร่วมเพศ ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นรักร่วมเพศกับการเป็นคู่แฝด ซึ่งมีผู้วิจารณ์การศึกษาในลักษณะเช่นนี้ว่า ฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกันนั้นนอกจากจะมียีนส์ (genes) เหมือนกันแล้ว ลักษณะการเลี้ยงดูที่ได้รับก็เหมือนกันด้วย จึงไม่อาจตัดปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมออกไปได้ ส่วนฝาแฝดไข่คนละใบ ก็มีไข่ว่าจะไม่มีเกี่ยวข้องกันทางยีนส์เลย นอกจากการศึกษาของคอลแมนแล้วก็ไม่พบการศึกษาของผู้อื่นที่แสดงถึงความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกับการเป็นรักร่วมเพศ ดังนั้นการศึกษาทางด้านพันธุกรรมโดยทั่วไปจึงไม่ได้รับการยอมรับ นักพันธุกรรมเองก็แย้งสมมติฐานในเรื่องนี้โดยให้ความเห็นว่า ถ้าพันธุกรรมสามารถควบคุมการเป็นรักร่วมเพศแล้ว ยีนส์ของการเป็นรักร่วมเพศก็น่าจะได้รับอิทธิพลของการเลือกสรรทางธรรมชาติขจัดให้หมดไปโดยเร็ว ด้วยเหตุที่ว่าผู้เป็นรักร่วมเพศต้องการจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันเท่านั้น ดังนั้นโอกาสในการถ่ายทอดยีนส์จึงไม่มี ซึ่งต่างจากพวกที่เป็นรักทั้งสองเพศ (bisexual) ที่มีการเกี่ยวข้องทางเพศได้ทั้งสองเพศ พวกนี้จึงมีโอกาสนำยีนส์ได้ (Hyde 1982: 383, 386)

นอกจากนั้น ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของโครโมโซม แม้ว่าจะไม่สามารถแยกแยะออกไปได้อย่างชัดเจนถึงความแตกต่างของโครโมโซม ระหว่างบุคคลรักร่วมเพศและรักต่างเพศ แต่ทว่าก็พบความผิดปกติบ้าง เช่น ผู้ป่วยที่มีกลุ่มอาการไคลน์เฟลเตอร์ (Klinefelter's syndrome) ซึ่งมีโครโมโซมเป็น XXY หรือ XXXY และกลุ่มอาการเทอร์เนอร์ (Turner's syndrome) ซึ่งมีโครโมโซมเป็น XO จะเป็นรักร่วมเพศ ซึ่งก็ยังไม่สามารถยืนยันได้เพราะมีบุคคลบางคนที่มีโครโมโซมผิดปกติแต่ไม่ได้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (Marmor 1976: 378)

จะเห็นได้ว่าการศึกษาด้านฮอโมนและพันธุกรรมยังไม่สามารถยืนยันถึงสาเหตุทางด้านร่างกายและชีววิทยาได้อย่างแน่ชัด และยังพบว่าการศึกษาของสัตว์ก็ยังคงขาดหลักฐานสนับสนุนเช่นกัน เนื่องจาก ไม่พบลักษณะของการมีความพึงพอใจทางเพศเชิงรักร่วมเพศตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชนิดอื่น ๆ เลย หรือแม้แต่ในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมกึ่งมนุษย์ (subhuman mammals) ตามธรรมชาติก็ไม่พบว่ามีความผิดปกติรักร่วมเพศเช่นกัน อาจพบได้บ้างในสัตว์ที่อยู่ในสภาพถูกกักขัง (Meyer 1985: 1058) จึงอาจกล่าวได้ว่าถ้ามีโอกาสในการเลือกแล้ว สัตว์เลือกที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับตัวที่ต่างเพศกัน นอกจากขาดโอกาสหรือถูกสถานการณ์จำกัด ซึ่งแตกต่างจากมนุษย์ที่ว่าแม้จะมีโอกาสแล้วแต่ก็เลือกที่จะมีความพึงพอใจกับเพศเดียวกัน

ดังนั้น ความรู้ที่เกี่ยวกับเหตุปัจจัยทางด้านสภาวะร่างกายเท่าที่มีอยู่ในขณะนี้กล่าวได้ว่ายังไม่พบว่าปัจจัยดังกล่าวจะเป็นตัวกำหนดที่ชัดเจนต่อการเกิดเป็นความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศได้ แต่ขณะเดียวกันก็ยังไม่สามารถตัดสาเหตุทางด้านนี้ออกไปได้เช่นกัน (Meyer 1985: 1058)

2. สาเหตุทางด้านจิตวิทยา ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (psychoanalysis theory) ของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud อ้างถึงใน ประพนธ์ สโรชมาน 2524: 171; อ้างถึงใน Francoeur 1982: 524-525) เชื่อว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดจากการชะงักงันของพัฒนาการทางเพศในช่วงอายุ 3-5 ปี (phallic stage หรือ oedipal period) ในช่วงนี้เด็กผู้ชายจะรักมารดา เด็กผู้หญิงจะรักบิดา ทั้งเด็กชายเด็กหญิงจะอิจฉาบิดาหรือมารดาที่มีเพศเดียวกับตน แต่ในที่สุดจะผ่านพัฒนาการขั้นนี้ไปได้โดยการเลียนแบบ (identify) บิดาหรือมารดาที่มีเพศเดียวกับตน กล่าวคือ ในขณะที่เด็กชายจะต้องลบล้างอวัยวะเพศของตน เด็กชายจะนึกถึงมารดาและจินตนาการว่าตนเป็นบิดา เด็กชายจะคิดว่าบิดาต้องโกรธถ้ารู้ถึงจินตนาการของตนและกลัวบิดาจะตัดอวัยวะเพศเป็นการลงโทษ ดังนั้นเพื่อจะลดความขัดแย้งของตนจึงเลิกความปรารถนาเดิมที่มีต่อมารดาและพยายามประพฤติตนเลียนแบบบิดา สำหรับเด็กหญิงนั้น ฟรอยด์ อธิบายว่า เด็กหญิงจะมีความรู้สึกเสน่หามารดาและต้องการจะเป็นเจ้าของมารดา

เช่นกัน รวมทั้งจะมีความรู้สึกอิจฉาอวัยวะเพศของตนน้อยกว่าเด็กชายด้วย ทำให้เด็กหญิงปรารถนาจะมีอวัยวะเพศที่ทัดเทียมเด็กชาย (penis envy) ดังนั้นเด็กหญิงจะโทษมารดาว่าไม่สามารถทำให้ตนมีอวัยวะเพศที่ทัดเทียมเด็กชาย และเชื่อว่าต้องเป็นความผิดของมารดา เนื่องจากมารดาที่ไม่ให้อวัยวะเพศเหมือนกับเพศชายเช่นเดียวกัน ความขัดแย้งนี้จะหมดไปเมื่อเด็กหญิงเลิกรักมารดา และเปลี่ยนแปลงมารักบิดาซึ่งไม่ใช่ในเชิงเสนาหา อีกทั้งประเพณีเปลี่ยนแบบมารดาและต้องยอมรับความคิดของการมีบุตรแทนการมีอวัยวะเพศชาย แต่พวกกรีกร่วมเพศไม่สามารถแก้ความขัดแย้งดังกล่าวได้โดยจะมีความรักฝังตรึง และประเพณีเปลี่ยนแบบบิดามารดาที่ต่างเพศกับตน ทำให้เด็กสับสนในบทบาททางเพศ (ประνομ สโรชมาน 2524: 171) นอกจากนี้ โซคาริเดส (Socarides 1982: 39-41) กล่าวถึงกรีกร่วมเพศว่า เป็นปรากฏการณ์ที่เป็นผลจากกลไกทางจิตที่เฉพาะเจาะจงนั้น คือ เป็นการเก็บกดมอดิปุส (oedipus complex) และกลัวการถูกตัดอวัยวะเพศ (castration anxiety) กรีกร่วมเพศชายมักกลัวการร่วมเพศกับผู้หญิง ซึ่งความวิตกกังวลทั้งหมดเกี่ยวข้องกับความกลัวว่าจะถูกตัดอวัยวะเพศ โดยรู้สึกอิจฉาอวัยวะเพศของผู้หญิง เปรียบเหมือนเครื่องมือที่สามารถตัดหรือทำลายอวัยวะเพศของเขา (castration instrument) ทำนองเดียวกันในกรีกร่วมเพศหญิงมีความคิดฝัน (fantasy) ในจิตไร้สำนึกจะกลัวอวัยวะเพศชาย (penis) นอกจากนี้ ฟรอยด์ (Freud 1930 อ้างถึงใน พิรุฬ นิละภมร 2529: 16-18) ยังได้อธิบายว่า โรคติดสุราเป็นลักษณะของการมีกรีกร่วมเพศ (homosexual) ที่เก็บกดเอาไว้ ประกอบกับความผิดหวังจากผู้หญิงซึ่งอาจเป็นมารยา มารดา หรือ คู่รัก เป็นเหตุผลักดันให้ผู้ชายหันไปดื่มสุราและเข้าสังคมอยู่กับเพื่อนผู้ชายแทน จึงทำให้เขาเกิดความสับสนในความปรารถนาแบบกรีกร่วมเพศที่มีอยู่ ซึ่งชาเฟตส์ และเดมอนส์ (Chafets & Demons อ้างถึงใน พิรุฬ นิละภมร 2529: 16-18) ได้อธิบายสนับสนุนอีกว่า เนื่องจากคนมีความสับสนในเรื่องการเปลี่ยนแบบทางเพศ (sexual identity) และมีลักษณะกรีกร่วมเพศแอบแฝง (latent homosexuality) ทำให้กลายเป็นปัญหาที่อาจนำไปสู่การติดสุราในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการสรุปของเลวี (Levy อ้างถึงในพิรุฬ นิละภมร 2529: 16-18) ในพลวัต (dynamic) ของการดื่มสุราข้อหนึ่ง ก็คือ การเป็นกรีกร่วมเพศ (homosexuality) นั้นเอง

กิติกร มีทรัพย์ (ผู้แปล 2529: 118-119) อธิบายการเกิดเป็นกรีกร่วมเพศไว้อีกแนวทางหนึ่งตามทัศนะของฟรอยด์ ว่า เกิดจากการหลงรักตนเอง (narcissism) คำนี้มาจากนิทานเรื่องนาร์ซิสซัส ผู้หลงรักเงาตัวเองที่สะท้อนจากผิวน้ำ ตามทฤษฎีนี้เชื่อว่าคนทุกคนจะหลงรักตัวเอง และกลัวการสูญเสียความงามของตัวเองไป จึงหันไปสนใจคนที่เห็นเพศเดียวกับตน เพื่อชื่นชมความงามที่บุคคลนั้นมีแทนความงามของตนที่ค่อย ๆ สูญสลายไปตามสังขาร ถ้าการหลงรักตนเองอยู่ในระดับที่รุนแรง จะทำให้เกิดความพอใจที่จะเลือกเฉพาะบุคคลหรือสิ่งที่รักและหวงแหน

(love object) ซึ่งเหมือนตนเองเท่านั้น ซึ่งตรงกับการศึกษาของ ลลิตา ชีระศิริ (2530: 69) ที่กล่าวว่า การหลงรักตนเองเกิดจากคนที่หล่อหรือสวยได้เท่า ๆ กัน ยิ่งถ้าบุคคลนั้นรู้ตัวตั้งแต่เด็กว่าเป็นคนหน้าตาดี ก็มักเกิดความสนใจในรูปร่างกายของตนเองมากกว่าผู้อื่นทั่วไป การหลงรูปและสนใจรูปร่างกายของตนเองมากจนเกินไปนั้น จะทำให้จินตนาการของเด็กหนุ่มกลายเป็นความต้องการที่จะร่วมเพศกับเพศเดียวกันแทน ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นได้ในทั้งสองเพศเท่า ๆ กัน แม้แต่คนที่ไม่หล่อไม่สวย ก็อาจปฏิเสธตัวเองแล้วหารูปร่างที่สวยงามของเพศเดียวกันมาแทนเพื่อชดเชยสิ่งที่ตนขาดไป (Cappon 1965:42-43) พวกที่หลงรักตัวเองมาก ๆ นั้นนอกจากคนที่สวยและหล่อแล้ว ยังรวมถึงพวกที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมาก ๆ เช่น คนที่เป็นนักกีฬาตัวดารานาพยนตร์หน้าตาดี นักร้องมีชื่อเสียงโด่งดัง เป็นต้น

มีการอธิบายการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (social cognitive theory) ซึ่งเป็นการอธิบายที่รวมเอาสาเหตุทางด้านจิตวิทยาและสภาพแวดล้อมมาเกี่ยวเนื่องกัน ตามทฤษฎีนี้ได้อธิบายการพัฒนามาบททางเพศของมนุษย์นั้นอาศัยการเรียนรู้จากการสังเกต (observational learning) โดยตัวแบบ (model) ที่ใกล้ชิด คือ พ่อและแม่ ทั้ง 2 เพศ แล้วเด็กก็จะเลือกเรียนรู้ (sex-typed learning) ให้เหมาะสมกับตนเอง และแสดงออก (sex-typed performance) แต่ก่อนจะถึงขั้นการเรียนรู้และแสดงออก จะต้องมียุปัจจัยอื่นมาเกี่ยวข้องคือ ลักษณะของตัวแบบ เด็กจะเลือกตัวแบบที่เป็นเพศเดียวกับตน และหรือเป็นที่พึงพอใจของตน ทำเรื่องของสังคมต่อตัวแบบเมื่อตัวแบบแสดงพฤติกรรมนั้น (prevailing social sanction) ว่าเป็นอย่างไร โดยเด็กเก็บข้อมูลจากประสบการณ์ตรงที่ตนพบเห็นเอง หรือทางอ้อมจากทีวี หรือภาพยนตร์ และการคาดการณ์ถึงผลที่ตนจะได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมตามความคิดคำนึงของเด็กเอง (self evaluation) และเมื่อแสดงพฤติกรรมนั้นแล้ว เกิดผลตามที่ตนเองคาดหมายและพึงพอใจ เด็กก็จะยึดพฤติกรรมนั้นเป็นพฤติกรรมของตนเอง ดังนั้น ทฤษฎีนี้จึงให้ความสำคัญกับแหล่งที่ทำให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรม ก็คือแหล่งที่มีตัวแบบ (model) ได้แก่ ครอบครัว กลุ่มเพื่อน การเล่น การอ่าน และภาพยนตร์ รวมถึงโทรทัศน์ ซึ่งเป็นสังคมที่เป็นตัวแทน (representation of society) ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมาก บางครั้งมากกว่าสังคมจริง ๆ (Bandura 1986:92-98) ตัวแบบเหล่านี้โดยเฉพาะครอบครัว จะกล่าวถึงผลการศึกษาต่าง ๆ ที่แสดงถึงผลกระทบจากบุคคลต่าง ๆ ในครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในหัวข้อสาเหตุทางสภาพแวดล้อมต่อไป

3. สาเหตุด้านสภาพแวดล้อม มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการเป็นรักร่วมเพศไว้มาก สามารถแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ การศึกษาครอบครัว และ การศึกษาด้านสังคม

ทั่ว ๆ ไป ของผู้เป็นรักร่วมเพศ

3.1 รักร่วมเพศกับครอบครัว ครอบครัวเป็นสถาบันที่สำคัญที่สุด มนุษย์ทุกคนจะต้องอยู่ในสถาบันนี้ เนื่องจากเป็นสังคมกลุ่มแรกที่มนุษย์จะต้องเผชิญตั้งแต่แรกเกิดจนเติบโตในครอบครัว (สุพิตรา สุภาพ 2531:36) ครอบครัวจึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์อย่างมาก แม้แต่การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ดังที่ แฮทเทอร์เรอร์ ได้กล่าวว่า จิตแพทย์ส่วนใหญ่เชื่อว่ารากฐานของรักร่วมเพศเกิดจากความสัมพันธ์ของบิดามารดา การแก้ไขช่วยเหลือต้องแก้ที่ความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดากับบุตร (Hatterer 1979 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516:2) จึงมีผู้ทำการศึกษาเรื่องครอบครัวกับรักร่วมเพศไว้จำนวนมากทั้งในและต่างประเทศ สามารถแบ่งการศึกษาเหล่านี้ได้เป็น การศึกษาเกี่ยวกับลักษณะและการแสดงออกของบิดามารดา การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดากับบุตร การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา และ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ของบุคคลรักร่วมเพศ โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1.1 ลักษณะและการแสดงออกของบิดาในรักร่วมเพศชาย มีผู้ศึกษาพบว่า บิดามักมีลักษณะห่างเหิน เย็นชา ไม่เอาใจใส่ ไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับบุตร เจยเมยและไม่ยุ่งเกี่ยวในกิจกรรมต่าง ๆ ของครอบครัวรวมทั้งมีกิจกรรมร่วมกับบุตรน้อยมาก ไม่ค่อยส่งเสริมความเป็นชายให้กับบุตรชาย (West 1959 อ้างถึงใน พัทยา ไยสุน์ 2527: 11, Bieber et al. 1967 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 4,9) ส่วนใหญ่บิดาไม่มีบทบาทและอำนาจในครอบครัว ไม่มีความสามารถ (Gigl 1971 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 13) ไม่เป็นที่รักใคร่และอาจข่มให้บุตรชายเกิดความรู้สึกด้อยในความเป็นชายของตนเอง และเกิดความรู้สึกเกลียดกลัว และไม่ยกย่องนับถือบิดา (Bieber et al. 1967 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม : 4) สำหรับบิดาที่มีลักษณะขาดหายไปนั้น อาจเป็นไปได้ทั้งในของการตาย การหย่าร้างหรืออยู่ด้วยกันก็ได้ แต่ขาดความผูกพันทางอารมณ์ โดยที่บิดามักไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง และเจยชากับความต้องการของบุตร (Saghir & Robins 1973: 144) อีกทั้งยังอาจมีเจตคติในเรื่องเพศไม่ถูกต้อง เช่น ปฏิเสธและไม่ยอมรับเพศของบุตรหรือต้องการบุตรสาวมากกว่าบุตรชาย จึงพยายามปฏิบัติต่อบุตรชายเสมือนเป็นบุตรสาว (Terman & Miles 1963, Hatterer 1971 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 7,9) นอกจากนี้ยังมีผลการศึกษาที่กล่าวถึงลักษณะของบิดาในทางตรงกันข้าม คือ บิดามีลักษณะชอบวางอำนาจ เพด็จการ หยาบค้าย ชอบใช้ความรุนแรงและลงโทษ รวมทั้งบุตรชายต้องปฏิบัติตามความพึงพอใจของบิดาด้วย (Terman & Miles 1963 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 7, Wahl 1976 อ้างถึงใน พัทยา ไยสุน์ 2527: 14) มีการแสดงออกทางอารมณ์ไม่เหมาะสมและมีความก้าวร้าว ซึ่งมักพบในสังคมอเมริกันมากกว่าสังคมอื่น ๆ

(Whitam & Zent 1984: 432-437)

ทำให้เด็กชายมีท่าที่ไม่เป็นมิตรและนำไปสู่การมีสัมพันธภาพที่ห่างเหินกับบิดาได้ง่าย

สำหรับประเทศไทยนั้นแม้ผู้ทำการศึกษาถึงลักษณะของบิดาในบุคลิกที่เป็นรักร่วมเพศชาย ซึ่งได้ผลสอดคล้องกับการศึกษาในต่างประเทศ คือ บิดามีลักษณะที่อ่อนแอ ไม่เข้มแข็ง ไม่กล้าหาญ ไม่ค่อยอยู่บ้านร่วมกิจกรรมของครอบครัวและไม่ส่งเสริมบุตรชายให้มีกิจกรรมต่าง ๆ แสดงท่าที่เฉยเมยเมื่อเด็กเล่นกับมารดา นอกจากนี้ยังพบลักษณะวางอำนาจ เพด็จการ ไม่เป็นมิตร ซึ่งทำให้เด็กเกิดความกลัวเป็นคนขี้อาย ไม่กล้าแสดงออก บิดาไม่ยืดหยุ่น มีแนวโน้มของความขิมเศร้า และไม่ค่อยปรองดองกับผู้อื่น การเข้าสังคมมี 2 ลักษณะ คือ บ่อยมากและแทบจะไม่มีเลยรวมทั้งมักประสบความสำเร็จน้อยกว่าบิดาของกลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ เด็กจะรู้สึกและแสดงออกกับบิดาในทางลบมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญ รวมทั้งมีความแตกต่างในการรับรู้ถึงลักษณะของบิดาในด้านที่บิดามีความฉลาด ขยัน มีเหตุผล มีเมตตา อ่อนโยน โอบอ้อมอารี น่านับถือ เป็นกันเองและกล้าหาญ โดยที่กลุ่ม-รักร่วมเพศยอมรับว่าบิดามีลักษณะเหล่านี้ได้น้อยกว่ากลุ่มผู้ชายที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ เพกา สัตยธรรม 2516: 113-114; พัทยา ไยสุน 2527: 39, 44, 52)

การศึกษาลักษณะของบิดาในกลุ่มรักร่วมเพศหญิง พบว่า บิดามีลักษณะเพด็จการ ชอบวางอำนาจในครอบครัว ทำให้เด็กหญิงเกิดความรู้สึกต่อต้านผู้ชายทั้งหมด (Walker 1968 อ้างถึงใน พัทยา ไยสุน 2527: 15) อีกลักษณะหนึ่งก็คือบิดามีลักษณะอ่อนแอ สมยอมไม่มีอำนาจ และไม่มีความโดดเด่นในครอบครัวเหมือนกับมารดา (Saghir & Robins 1973: 301) นอกจากนี้นี้อาจพบลักษณะมีเสน่ห์ยั่ววนในบิดาของรักร่วมเพศหญิงด้วย (Wahl 1976 อ้างถึงใน พัทยา ไยสุน 2527: 14)

กล่าวโดยสรุปคือ ลักษณะของบิดาในรักร่วมเพศ มักมีความอ่อนแอ ไม่มีความสามารถ ไม่มีอำนาจในครอบครัว ห่างเหิน ไม่เอาใจใส่และไม่ค่อยมีเวลาให้กับบุตรชายเท่าใดนัก ไม่ยอมรับเพศของบุตร อีกทั้งยังอาจมีลักษณะก้าวร้าว เพด็จการและชอบให้ความรุนแรง ส่วนลักษณะของบิดาในรักร่วมเพศหญิง ก็พบว่ามีความคล้ายคลึงกัน คือ มีทั้งลักษณะอ่อนแอ ไม่มีอำนาจในครอบครัว และลักษณะเพด็จการ ชอบวางอำนาจในครอบครัว

3.1.2 ลักษณะและการแสดงออกของมารดาในรักร่วมเพศชาย จากการศึกษาต่าง ๆ พบว่า มีลักษณะนุ่มนวล ผ่อนปรน (West 1959 อ้างถึงใน พัทยา ไยสุน 2527:

11) อบอุ่น (Whitham & Zent 1984: 430) ให้ความสนิทสนมและสนับสนุนทั้งทางกายและทางจิตใจมากที่สุด (Saghir & Robins 1973: 147) การที่มารดาให้ความสนิทสนม แสดงความเป็นเจ้าของและให้ความคุ้มครองแก่บุตรมากเกินไป จะทำให้บุตรกลายเป็นคนอ่อนแอ ไม่สมกับความเป็นชาย หากยังใช้เวลาอยู่กับบุตรนาน ๆ ก็อาจส่งเสริมให้บุตรชายต่อต้านบิดาโดยไม่รู้ตัวก็ได้ นอกจากนี้การที่มารดาใกล้ชิดกับบุตรมากและแสดงออกอย่างไม่เหมาะสม เช่น การนอนกับบุตรจนกระทั่งบุตรเข้าสู่วัยรุ่น หรือปล่อยให้บุตรชายเห็นร่างกายที่เปลือยเปลือยของตน (Bieber et al. 1967 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 3-4) หรือได้เห็นมารดาและพี่สาวเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นประจำ (เมอร์คั ตละภัก และคณะ 2520: 30) มารดาที่มีลักษณะยั่ววน มีเสน่ห์ (seductive) และแสดงออกในลักษณะดังกล่าว อาจทำให้บุตรชายใช้กลไกในการต่อต้านเพื่อปกป้องตนเอง หรืออาจเกิดกลัวว่าจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับมารดา (incest) ทำให้เกิดความสับสนในตัวของมารดากับผู้หญิงอื่น ๆ ทั้งหมด ซึ่งความสัมพันธ์ในลักษณะเช่นนี้อาจทำให้เกิดการเลียนแบบลักษณะความเป็นชายที่ไม่เหมาะสมได้ง่าย ได้มีผู้กล่าวไว้ว่า ในวัยเด็กบุคคลรักร่วมเพศชายมักคิดว่าตนได้เลียนแบบลักษณะของมารดาไม่ใช่บิดา (Aldrich 1960, Cary 1967 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 19)

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาที่พบลักษณะของมารดาที่ขอบวางอำนาจเหนือบิดา และบุคคลอื่น ๆ ในครอบครัว เป็นผู้ตัดสินใจในเหตุการณ์ต่าง ๆ และควบคุมกฎเกณฑ์ต่าง ๆ จึงเปรียบเสมือนกับเป็น ผู้ปกครองครอบครัว (parental model) (Hatterer 1971, Schofield 1965 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 8, 15) และเป็นผู้กำหนดระเบียบวินัยของบุตรชาย ด้วย (Saghir & Robins 1973: 147)

สำหรับในประเทศไทยการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ พัทยา ไยสุน (2527: 34, 35; 40, 55) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบชายที่เปิดเผยและยอมรับว่าเป็นรักร่วมเพศจำนวน 30 คน เปรียบเทียบกับผู้ชายที่แต่งงานแล้วจำนวน 30 คน พบว่า มารดาในกลุ่มรักร่วมเพศชายเป็นคนเจ้าระเบียบ ส่วนการวางอำนาจในครอบครัวพบค่อนข้างน้อย หากมีลักษณะดังกล่าวก็จะเข้าไปในลักษณะทางอ้อมมากกว่าทางตรง เนื่องจากสภาพของสังคมและวัฒนธรรมไทยทำให้ผู้หญิงต้องแสดงออกแบบสมยอมมากกว่าวัฒนธรรมต่างประเทศ นอกจากนี้พบว่ามารดายังไม่ค่อยมีเวลาว่างให้กับครอบครัว ซึ่งมารดาของกลุ่มรักร่วมเพศชายส่วนใหญ่ต้องทำงานนอกบ้านหรือประกอบอาชีพค้าขายมากกว่ามารดาในกลุ่มของชายที่แต่งงานแล้ว และยังพบว่ามีอาการมึนเมา ไม่พอใจหรือไม่ปรองดองกับสมาชิกในครอบครัว ก็จะแสดงออกในรูปของความก้าวร้าวทางวาจาหรือทั้งทางกายและวาจา ส่วน เมอร์คั ตักดี ตละภัก และคณะ (2520: 28) ได้ศึกษากลุ่ม

รักร่วมเพศชาย 33 รายที่มาขอรับบริการที่ศูนย์สุขวิทยาจิต ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละ 52 ของกลุ่มรักร่วมเพศชายเห็นว่ามารดาเป็นใหญ่และมีบทบาทสำคัญในครอบครัวมากกว่าบิดาทุกด้าน ส่วนใหญ่จะรักภูมิใจ สนับสนุนกับมารดามากกว่าบิดา ในเรื่องการรับรู้ในกลุ่มรักร่วมเพศชายที่มีต่อลักษณะมารดานั้น ผกา สัตยธรรม (2516: 114) ศึกษาพบว่ากลุ่มรักร่วมเพศชายรับรู้ในลักษณะมารดาของตนในเรื่องต่อไปนี้น้อยกว่ากลุ่มไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ คือลักษณะที่วามารดาเป็นคนดี มีเหตุผล ยุติธรรม ซื่อสัตย์ อ่อนโยน มีเมตตา เป็นกันเองและ น่านับถือ

กลุ่มบุคคลรักร่วมเพศหญิง การศึกษาลักษณะต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับมารดาของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงนั้น ผลการศึกษาต่าง ๆ นั้นได้ใกล้เคียงกับลักษณะของมารดากลุ่มรักร่วมเพศชาย กล่าวคือ พวกรักร่วมเพศหญิง ร้อยละ 53 ให้ความเห็นว่ามารดามีลักษณะชอบวางอำนาจเหนือบิดา ในขณะที่พบเพียงร้อยละ 27 ในกลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศที่เห็นว่ามารดามีลักษณะดังกล่าว (Saghir & Robins 1973: 301) นอกจากนี้ยังพบว่า มารดาไม่ค่อยได้อยู่กับเด็กเป็นระยะเวลานาน ทำให้เด็กหญิงมีสัมพันธภาพที่ไม่ดีกับมารดาได้ง่าย (Romm 1965, Wilbur 1965, Lyon & Martin 1972: อ้างถึงใน Rosen 1974: 8) แต่ก็มีการศึกษาที่พบว่า มารดาของรักร่วมเพศหญิง มีลักษณะอบอุ่น ใจดี และเป็นที่ยึดของครอบครัว (Rosen 1974:20; Wahl 1976 อ้างถึงใน พัทยา โยสุน์ 2527: 14-15) สำหรับลักษณะที่ยั่ววนมีเสน่ห์นั้น มาร์เมอร์ (Marmor 1965 อ้างอิงจาก Rosen 1974: 8) ได้ศึกษาพบในมารดาของกลุ่มรักร่วมเพศหญิง

กล่าวโดยสรุป ก็คือ มารดาในกลุ่มรักร่วมเพศชายมักมีความใกล้ชิดสนิทสนมทั้งกายและใจ ให้ความปกป้องคุ้มครอง แสดงความเป็นเจ้าของครอบครองบุตรมากเกินไปและยังเป็นผู้กำหนดระเบียบวินัยของบุตรชายด้วย ทำให้บุตรชายมีความอ่อนแอ ไม่สมความเป็นชาย มีความรู้สึกภูมิใจและสนับสนุนกับมารดามากกว่าบิดา ส่วนมารดาในกลุ่มรักร่วมเพศหญิงมักมีลักษณะใกล้เคียงกับมารดากลุ่มรักร่วมเพศชาย คือ มารดาชอบวางอำนาจเหนือบิดาและมีบทบาทสำคัญในครอบครัว ในทางตรงกันข้าม มีการศึกษาพบว่ามารดามีความอบอุ่น ใจดี และเป็นที่ยึดของครอบครัว

3.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรในรักร่วมเพศชาย ผลการศึกษาส่วนใหญ่สอดคล้องกันว่า สัมพันธภาพระหว่างบิดากับบุตรมีลักษณะในทางลบ คือ บุคคลรักร่วมเพศชายส่วนใหญ่เห็นว่า บิดามีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะยึดถือเป็นตัวแบบในการพัฒนาลักษณะความเป็นชายในวัยผู้ใหญ่ (adult masculine hero) ของตนเอง อีกทั้งยังรู้สึกไม่พึงพอใจบิดา

(unsatisfactory father) ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของซาเกียร์และโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 144-146) ซึ่งพบว่าไม่เพียงแต่จะขาดการอยู่ร่วมกัน (physical absent) เช่น การตายหรือหย่าร้างเท่านั้น แต่ยังพบว่าไม่มีความสัมพันธ์ทางความรู้สึก (emotional absent) อีกด้วยเช่น เฉยเมย ไม่สนใจ กระด้าง ชอบเรียกบุตรว่า "กระเทย" และแสดงให้เห็นว่าเด็กชายมีพฤติกรรมเยี่ยงเด็กหญิง หรือใช้สรรพนามที่ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเสียคุณค่าของตนเอง เด็กจะรู้สึกว่าบิดาไม่สามารถเป็นตัวแทนที่เหมาะสมได้ ซึ่งพบว่ามีพวกกริ้วร่วมเพศชายเพียงร้อยละ 13 เท่านั้นที่เห็นว่าบิดาเป็นตัวแทนของตน อีกร้อยละ 82 ไม่ได้เลียนแบบลักษณะของบิดามาตั้งแต่วัยเด็ก และไม่พึงพอใจในสัมพันธภาพที่มีต่อบิดาด้วย

นอกจากนี้เด็กจะมีการผูกคูกับบิดาเฉพาะเวลาที่จำเป็นเท่านั้น และติดต่อสัมพันธ์กับบิดาน้อยมาก (พัทธา ไยส่น 2527: 47) บิดาไม่ค่อยอยู่กับบ้านและไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมของครอบครัว (Hampson 1965 อ้างถึงใน พัทธา ไยส่น 2527: 13) การแสดงออกของบิดาต่อบุตร มีลักษณะชอบใช้ความรุนแรงและการลงโทษ มีความขัดแย้งกับบุตรอยู่เสมอ ทำตัวเป็นผู้มีอำนาจและเผด็จการกับบุตร บิดาไม่เคยปล่อยให้ลูกประสบความสำเร็จในด้านใดด้านหนึ่งด้วยตนเองหรือเป็นตัวของตัวเองได้ (Hatterer 1971, Terman & Miles 1963 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 7-9; Wahl 1976 อ้างถึงใน พัทธา ไยส่น 2527: 14)

สัมพันธภาพในลักษณะดังกล่าวพบว่า มีผลทำให้เด็กตั้งแต่ช่วงวัยเด็กตอนกลางและวัยเด็กตอนปลายรู้สึกไม่พึงพอใจในสัมพันธภาพที่มีต่อบิดาได้ง่าย (Roberts 1968 อ้างถึงใน พัทธา ไยส่น 2527: 15) เด็กอาจต้องทำตัวในแบบที่บิดาพึงพอใจไม่เป็นตัวของตัวเอง เกิดความรู้สึกกลัวบิดา กลายเป็นคนขี้อายไม่กล้าแสดงออก หากบิดาปฏิบัติต่อบุตรชายเสมือนเป็นบุตรสาว เพราะต้องการได้บุตรสาวมากกว่าบุตรชาย จึงพยายามทำให้บุตรชายมีลักษณะเป็นหญิง และขัดขวางมิให้บุตรชายมีพฤติกรรมแบบผู้ชายทั่วไป จึงอาจทำให้เด็กชายหมดความสนใจในการคบเพื่อนต่างเพศ และไม่รู้วิธีการรักเพศตรงข้าม (Bieber et al. 1967; Terman & Miles 1963 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 4,7)

สำหรับการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรในรักร่วมเพศชายในประเทศไทย นั้นพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มรักร่วมเพศ และกลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศในลักษณะบุคคลิกภาพที่ไม่ต้องการของบิดา แสดงถึงสัมพันธภาพที่ไม่ดีระหว่างบิดากับบุตรชาย นอกจากนี้มีการศึกษาถึงบทบาทของบิดา พบว่า บิดาไม่ค่อยส่งเสริมหรือร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กับบุตรชาย มีท่าทีเฉยเมยไม่สนใจเมื่อเด็กเล่นกับมารดา เด็กรู้สึกว่าได้รับความรักความเอาใจใส่จาก

บิดาน้อยกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ ในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งบิดาที่รักบุตรสาวมากกว่าบุตรชาย การพบปะพูดคุยกับบิดาจะเกิดขึ้นเมื่อมีความจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น ทำให้เด็กชายมักจะใช้การต่อต้านหรือแยกตัวเมื่อต้องพบกับบิดา จากการวิจัยพบว่า กลุ่มรักร่วมเพศชายจึงมีความรู้สึกและการแสดงออกทางอารมณ์ในทางลบต่อบิดามากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อเปรียบเทียบกับ การแสดงออกทางอารมณ์ของบิดา พบว่า กลุ่มรักร่วมเพศมักมีบิดาที่มีการแสดงออกทางอารมณ์ไม่ค่อยเหมาะสมมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ ซึ่งบิดามักจะอารมณ์ดีและใช้การประนีประนอมเมื่อเกิดความไม่พึงพอใจ (เพกา สัตยธรรม 2516: 78-79; พัทยา ไยสุน์ 2527: 39-52)

การศึกษาในรักร่วมเพศหญิงที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบิดากับบุตร พบว่า ลักษณะของบิดาที่อ่อนแอ สมยอม และไม่มีประสิทธิภาพนั้น ทำให้บุตรสาวเกิดความรู้สึกผิดหวัง และเลียนแบบความเป็นชาย (masculine identification) เพื่อแสดงว่าตนไม่ยอมรับลักษณะดังกล่าวของบิดา และหากมีบิดาที่ห่างเหิน และเป็นคนไม่กล้าแสดงออก ก็จะทำให้เด็กไม่สามารถสร้างความรู้สึกรักใคร่สนิทสนมกับบิดาได้ แต่จะมีทำที่ไม่เป็นมิตรและต่อต้านมากยิ่งขึ้น (Bene 1965, Wilber 1965 อ้างถึงใน Rosens 1974: 11) ในทางตรงข้ามหากบิดามีลักษณะเผด็จการและวางอำนาจ ก็จะทำให้บุตรสาวเกิดความรู้สึกต่อต้านบิดาและผู้ชายทั้งหมดได้ (Walker 1968 อ้างถึงใน พัทยา ไยสุน์ 2527: 15)

ในทางตรงกันข้าม รักร่วมเพศหญิงบางคนมีสัมพันธภาพกับบิดาในลักษณะรักใคร่สนิทสนม มีความคุ้นเคย เห็นใจบิดามากกว่ามารดา จึงใช้เวลาร่วมกิจกรรมกับบิดามากกว่าและไม่ค่อยเข้าไปมีส่วนร่วมในงานของมารดา ซึ่งนำไปสู่การเลียนแบบความเป็นชายจากบิดา และไม่ยอมรับลักษณะความเป็นหญิงของตนเอง จากการศึกษาพบว่าร้อยละ 77 ของรักร่วมเพศหญิงมีการเลียนแบบบิดามากกว่ามารดา หรือไม่เลียนแบบใครเลย ในขณะที่พบเพียงร้อยละ 15 ในกลุ่มผู้หญิงที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ ยังพบอีกว่าบิดามีลักษณะมีเสน่ห์ยั่ววน (seductive) ทำให้เด็กหญิงเกิดความกลัวว่าจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบิดา (incest) ทำให้เกิดความสับสนในตัวบิดาและผู้ชายอื่น ๆ ด้วย ผลก็คือเด็กมีการเลียนแบบบทบาทความเป็นหญิงได้ไม่ชัดเจนและไม่เหมาะสม นำไปสู่การเป็นรักร่วมเพศได้ (Saghir & Robins 1973: 301; Wahl 1976 อ้างถึงใน พัทยา ไยสุน์ 2527: 14-16)

กล่าวโดยสรุปคือ สัมพันธภาพระหว่างบิดากับรักร่วมเพศชาย มักมีความห่างเหิน ขาดความใกล้ชิดสนิทสนม ไม่มีการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันระหว่างบิดากับบุตรชายให้บุตรชายมีพฤติกรรมแบบผู้ชาย มีลักษณะเผด็จการชอบใช้อำนาจ ทำให้เด็กชายเกิดความรู้สึกขัดแย้ง ต่อต้าน

และอาจขาดความยกย่องนับถือบิดา ซึ่งรักร่วมเพศชายส่วนใหญ่ก็เห็นว่าบิดาไม่สามารถเป็นตัวแทนที่เหมาะสมในการยึดถือและเลียนแบบบทบาทของความเป็นชายได้ ส่วนสัมพันธ์ภาพระหว่างบิดากับรักร่วมเพศหญิง พบว่า มีความรักใคร่สนิทสนมและร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กับบิดามากกว่ามารดา และการรับรู้ว่า บิดามีลักษณะมีเสน่ห์เย้ายวน (seductive) ทำให้เด็กหญิงเกิดความสับสนในตัวบิดาและผู้ชายอื่น ๆ ซึ่งนำไปสู่การเลียนแบบบทบาทของความเป็นหญิงได้อย่างไม่เหมาะสมและไม่ชัดเจน

3.1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรในรักร่วมเพศชาย พบว่าบุตรชายมักรักใคร่และสนิทสนมกับมารดามาก ความสนิทสนมและผูกพันกับมารดานี้เกิดขึ้นทั้งทางกายและทางอารมณ์ (Saghir & Robins 1973:147) บุตรชายที่เป็นรักร่วมเพศมักเป็นบุตรชายคนที่มารดา รักมากที่สุด (एका สัตยธรรม 2516: 80) และมักเป็นบุตรที่มารดาให้สิทธิพิเศษมากกว่าบุตรคนอื่น ๆ ในครอบครัว (นัทยา ไยสุน 2527: 45, 48) ความใกล้ชิดในลักษณะดังกล่าว ทำให้บุตรชายไม่สามารถแยกจากมารดาได้ เกิดความกลัวต่อการที่จะต้องห่างไกลจากมารดาและมีแนวโน้มว่าจะต้องขึ้นอยู่กั่มารดาเสมอ (Hatterer 1971 อ้างถึงใน เอกา สัตยธรรม 2516:9) เมื่อประกอบกับการที่บิดามีท่าทีไม่เป็นมิตร ห่วงเหินและไม่สนใจ ในกิจกรรมต่าง ๆ ของครอบครัวก็จะทำให้เด็กชายไม่สามารถประพடுத்தตนเอง (identify) บทบาทของความเป็นชายจากบิดาได้ จึงเปิดโอกาสให้เด็กเลือกที่จะเลียนแบบลักษณะความเป็นหญิงจากมารดาซึ่งเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดที่สุด โดยอาจเลียนแบบทั้งทางพฤติกรรมและการแต่งกายด้วย (Hampson 1965 อ้างถึงใน นัทยา ไยสุน 2527: 13)

นอกจากนี้การที่มารดาเอาใจใส่บุตรชายมากเกินไปโดยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ของบุตร เช่น กีดกันบุตรชายในการเข้าสังคมกับเพื่อนฝูงตามปกติ ชอบเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการที่บุตรชายมีความสนใจในเพศตรงข้ามตลอดจนการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงอื่น ๆ (Bieber et al. 1967, Hatterer 1971 อ้างถึงใน เอกา สัตยธรรม 2516: 3,9) ประกอบกับหากมารดามีลักษณะวางอำนาจและเป็นผู้ใช้อำนาจในการลงโทษภายในครอบครัวรวมทั้งไม่ค่อยให้เด็กได้ตัดสินใจด้วยตัวเองแล้ว ผลที่ตามมาคือ เด็กเกิดความรู้สึกกลัว ขัดแย้ง ต่อต้านและเป็นปฏิปักษ์กับมารดาโดยเห็นว่าผู้หญิงเป็นบุคคลที่มีความรุนแรง ดุร้าย ขาดความเป็นมิตร จึงเกิดความลำเอียงที่จะต่อต้านและหลีกเลี่ยงจากผู้หญิงได้ง่าย (Hatterer et al. 1971 อ้างถึงใน เอกา สัตยธรรม 2516: 9; Walker 1968 อ้างถึงใน นัทยา ไยสุน 2527: 15)

อีกประการหนึ่ง พบว่า การที่มารดามีเจตคติต่อบุตรชายในเรื่องเพศไม่ถูกต้อง อันเกิดจากไม่ยอมรับเพศของบุตรและต้องการให้บุตรชายมีพฤติกรรมแบบผู้หญิง ทำให้บุตรต้องปฏิบัติตัวตามเพศที่มารดายอมรับและต้องการ (Hatterer et al. 1971 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 10) ย่อมมีผลทำให้เด็กชายเกิดความสับสนในบทบาททางเพศของตน

การศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับรักร่วมเพศชายในประเทศไทย พบว่ามารดาให้ความรัก ความเอาใจใส่ใกล้ชิด และให้สิทธิพิเศษมากกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ ในครอบครัว ขณะเดียวกันบิดาก็ไม่ค่อยมีเวลาว่างให้ครอบครัวเนื่องจากการทำงานนอกบ้าน จึงทำให้เด็กรักและสนิทสนมกับมารดามากกว่าบิดา ซึ่งพบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากชายที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ นอกจากนั้นยังพบว่ามารดาเป็นผู้ให้การอนุญาตหรือตัดสินใจในครอบครัว ให้โอกาสแก่บุตรชายในการตัดสินใจค่อนข้างน้อย ซออบคคุม ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกขัดแย้งและต่อต้านการกระทำดังกล่าวของมารดาด้วย (พัทธยา ไยสุน์ 2527: 45, 48, 55) จากการศึกษาของณรงค์ศักดิ์ ตะละภู และคณะ (2520: 28) พบว่า บุคคลรักร่วมเพศชายมักรักมารดามากกว่าบิดาถึงร้อยละ 57 และร้อยละ 61 รู้สึกสนิทกับมารดามากกว่าบิดา (จากจำนวน 33 คนที่ศึกษา) แต่ก็ยังเห็นว่ามารดาเป็นบุคคลที่ตนสามารถมีสัมพันธภาพทางอารมณ์ (emotional relationship) ในทางบวก แต่อย่างไรก็ตาม สัมพันธภาพทางสังคม (social relationship) กับมารดา มักมีความขัดแย้งและไม่ปรองดองกันมากกว่าผู้ชายที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญ และ พัทธยา ไยสุน์ (2527:40) พบว่ามารดาของบุคคลรักร่วมเพศชายมักมีท่าทีเฉยเมยและไม่สนใจเมื่อเด็กเล่นกับบิดาด้วย ซึ่งพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรในรักร่วมเพศหญิง พบว่า มารดาชอบวางอำนาจเหนือบิดาและบุคคลอื่น ๆ ในครอบครัว และมักไม่ค่อยอยู่กับเด็กเป็นระยะเวลานาน ทำให้เด็กไม่สามารถมีความรัก ความผูกพันกับมารดาได้ (Bacon 1956 อ้างถึงใน Rosen 1974: 7) เคย์ (Kaye 1971 อ้างถึงใน Rosen 1974: 12) ได้ทำการศึกษาในกลุ่มรักร่วมเพศหญิง จำนวน 157 คน โดยได้ผลสอดคล้องกับการศึกษาของ ซาเกียร์ และโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 301) พบว่า การที่เด็กหญิงมีความรู้สึกคุ้นเคยและสนิทสนมกับบิดา ทำให้เกิดความสนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับบิดาและใช้เวลาอยู่ด้วยกันกับบิดามากกว่ามารดา รวมทั้งไม่ค่อยเข้าไปเกี่ยวข้องกับงานของมารดา เช่น งานบ้าน จึงพบว่ามีรักร่วมเพศหญิงมากถึง 77 % ที่เลียนแบบลักษณะของบิดา หรือไม่ได้เลียนแบบใครเลย

สำหรับในประเทศไทยนั้น ณรงค์ศักดิ์และคณะ (2520: 28) ได้ศึกษากลุ่มรักร่วมเพศหญิง 6 รายที่มาขอรับบริการที่ศูนย์สุขวิทยาจิต พบว่า ร้อยละ 50 ของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงนี้รักมารดา ร้อยละ 67 รู้สึกภูมิใจมารดามากกว่าบิดา และร้อยละ 50 เห็นว่ามารดามีอำนาจเหนือบิดา

กล่าวโดยสรุป ก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับรักร่วมเพศชายมักเป็นไปในลักษณะที่ว่า มารดารักและสนิทสนมมาก มีความใกล้ชิดและเอาใจใส่ ทำให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวในกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งทางด้าน การตัดสินใจในกระทำต่าง ๆ เช่นการเข้าสังคม การคบเพื่อน เป็นต้น และเป็นผู้ให้อนุญาตหรือตัดสินใจโทษด้วย โดยเฉพาะในครอบครัวที่บิดามีท่าทีที่ไม่เป็นมิตร ห้างเหิน และไม่สนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ของครอบครัว ดังนั้น ถึงแม้ว่าเด็กชายรู้สึกผูกพันและใกล้ชิดกับมารดามากกว่า แต่ก็จะมีความรู้สึกต่อต้านและขัดแย้งในขณะเดียวกัน ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับรักร่วมเพศหญิงเป็นไปในลักษณะ ไม่มีความรักความผูกพันต่อกัน โดยเห็นวามารดาชอบวางอำนาจเหนือบิดา และคนอื่น ๆ ในครอบครัว นอกจากนี้ ยังไม่เกี่ยวข้องกับงานและกิจกรรมต่าง ๆ ของมารดา กลับมีความสนใจงานและกิจกรรมของบิดา ในขณะที่ การศึกษาในประเทศไทย พบว่า เด็กรักมารดา ภูมิใจมารดามากกว่าบิดา และเห็นวามารดามีอำนาจเหนือบิดา

3.1.5 ความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดาในรักร่วมเพศชาย พบว่ารักร่วมเพศชายมักมีสภาพครอบครัวที่แตกแยกหรือหย่าร้าง (Schofield 1965 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 15) กล่าวคือ ความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่ราบรื่น มีความขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันทั้งด้วยวาจาและกำลังกาย มีการต่อสู้ทำร้ายกันและทะเลาะกันอย่างรุนแรงและบ่อยครั้งมาก จนทำให้ขาดความสุขในชีวิตครอบครัว (Saghir & Robins 1973: 143) บิดามารดามักจะพยายามใช้วิธีการสนองความต้องการในด้านความรักของตนไปสู่บุตร ในกรณีของมารดาก็มักเลือกบุตรชายเพื่อแสดงความรักต่อบุตร ทำให้บุตรชายได้รับเจตคติที่ไม่ดีต่อบิดากลายเป็นคู่แข่งของบิดา ขณะเดียวกันก็รู้สึกกลัวบิดาด้วย (Bieber et al. 1972 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 83) ในเรื่องบทบาทต่อครอบครัว พบว่า มารดามีอำนาจเหนือบิดา และเป็นใหญ่ในครอบครัว (Saghir & Robins 1973 อ้างถึงใน พัทยา ไยสุน 2527:30) ในขณะที่บิดาไม่มีบทบาทในบ้าน และมีอิทธิพลต่อบุตรน้อยมาก แม้จะอยู่บ้านเดียวกัน (Jigl 1967 และ Schofield 1965 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516:13,15)

สำหรับผลการศึกษาในประเทศไทยมีความสอดคล้องกัน กล่าวคือ ความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่ราบรื่น ขาดความสุข ห้างเหิน ทำให้บรรยาภาศในครอบครัวสับสน ไม่เป็นระเบียบ บิดามีส่วนในการรับผิดชอบดูแลหรือจัดการเรื่องบ้านค่อนข้างน้อย แต่รับผิดชอบทางการเงินมากกว่า

ส่วนใหญ่มารดาเป็นผู้คอยจัดการและดูแลบ้าน ทำให้บุตรไม่เห็นถึงคุณค่าและรู้สึกด้อยกว่าลักษณะภาพของ บิดามารดาที่มีแต่ความขัดแย้งและไม่ปรองดองกัน (พัทยา ไยสุน 2527: 30-31) นอกจากนี้มรงค์ ตักดีและคณะ (2520: 28) ได้ศึกษากลุ่มรักร่วมเพศชายจำนวน 33 คน พบว่า ร้อยละ 52 เห็นว่า มารดาเป็นใหญ่ในบ้านมากกว่าบิดา

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาในรักร่วมเพศหญิง พบว่ามีลักษณะภาพที่ไม่ราบรื่น เช่นเดียวกัน คือ มารดามีบทบาทในบ้านเด่นกว่าบิดาและบิดามารดามักทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอหรือ มีการตีอย่างหนัก รวมทั้งมีความขัดแย้งกันในเรื่องการฝึกอบรมวินัยให้แก่บุตรด้วย (Saghir & Robins 1973: 300-301)

มีการศึกษาถึงการขาดบิดามารดาในรักร่วมเพศหญิง พบว่า การขาดบิดามารดาที่พบมากที่สุดประมาณร้อยละ 35 หรือมากกว่า 1 ใน 3 ของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงคือการหย่าร้างของบิดามารดา ในจำนวนนี้ร้อยละ 18 ขาดทั้งบิดาและมารดาในการหย่าร้าง ร้อยละ 5 เป็นบุตรนอกสมรสและไม่รู้จักบิดามารดาของตน ส่วนการขาดบิดามารดาจากการเสียชีวิต พบร้อยละ 11 ของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงที่ศึกษาซึ่งขาดบิดา ในขณะที่การขาดมารดามักจะเกิดจากการหย่าร้างและเด็กต้องไปอยู่ในอุปการะของครอบครัวอื่น หรือญาติพี่น้อง (Saghir & Robins 1973: 143, 300-301)

กล่าวโดยสรุป ก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาทั้งในรักร่วมเพศหญิงและชายมีความ คล้ายคลึงกัน คือ บิดามารดามีความขัดแย้ง ทะเลาะวิวาทกันเสมอ โดยที่มารดามักแสดงอำนาจและ มีบทบาทเด่นกว่าบิดา ในขณะที่บิดาไม่มีอำนาจในครอบครัวแต่อย่างใด

3.1.6 ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องของรักร่วมเพศชาย พบว่า รักร่วมเพศ ชายมักมีพี่น้องทั้งหญิงและชายที่ชอบแสดงความก้าวร้าว ทำตัวเด่นกว่า หรือเป็นคู่แข่งและแสดงอำนาจเหนือกว่า เด็กชายจะรู้สึกว่าการต้องแข่งขันกับพี่หรือน้องทั้งชายและหญิงนั้น ทำให้ความเป็นชาย ของตนเองด้อยลงไป เมื่อพบว่าตนเองเปรียบเทียบกับพี่น้องชายหรือหญิงในทางใดทางหนึ่งไม่ได้ ในกรณีที่มีพี่น้องเป็นชายทั้งหมดก็จะรู้สึกว่าตนเองถูกบังคับข่มขู่ทำให้ต้องทำตัวเองให้อ่อนแอลง ในกรณีที่ ต้องเป็นเด็กชายคนเดียวในกลุ่มพี่น้องหญิงทั้งหมด ก็พบว่าจะเกิดการเลียนแบบลักษณะความเป็นหญิง จากพี่หรือน้องสาวได้ (Hatterer 1971 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 10) นอกจากนี้ยัง พบว่า พี่น้องทั้งชายและหญิงมีการทะเลาะวิวาทกัน ทำให้เด็กชายเกิดความไม่เข้าใจในบทบาทของ เพศทั้ง 2 เพศ และไม่กล้าที่จะมีสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนต่างเพศได้ (Walker 1968 อ้างถึงใน พัทยา ไยสุน 2527: 16)

สำหรับการศึกษาในประเทศไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ณรงค์ศักดิ์และคณะ (2520: 29) ได้รายงานไว้ว่า รักร่วมเพศชาย ร้อยละ 58 จากจำนวน 33 คนที่ทำการศึกษารักและสนิทสนมกับพี่หรือน้องหญิงมากกว่าพี่หรือน้องชายรู้สึกเห็นใจพี่สาวมากกว่าและให้ความสนิทสนมกับพี่ชายค่อนข้างน้อย โดยเห็นว่าพี่ชายเป็นคนใจร้อนชอบข่มขู่และไม่ยุติธรรม อีกทั้งยังชอบช่วยเหลือน้องในงานบ้านมากที่สุดด้วย (เพกา สัตยธรรม 2516: 89)

การศึกษาความสัมพันธ์กับพี่น้องในครอบครัวในรักร่วมเพศหญิง พบว่า รักร่วมเพศหญิงมักมีพี่น้องค่อนข้างน้อย โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีลักษณะทอมบอย (tomboy) นั้นส่วนใหญ่ไม่มีพี่น้องผู้หญิง (Saghir & Robins 1973: 299-300)

สำหรับการศึกษาในประเทศไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้ พบว่า รักร่วมเพศหญิงจากจำนวน 6 รายที่ศึกษาพบว่า รักและสนิทสนมกับพี่หรือน้องสาวมากกว่าพี่หรือน้องชายและต้องการเป็นเยี่ยงพี่หรือน้องสาว (ณรงค์ศักดิ์ และคณะ 2520: 29)

จากการศึกษาต่าง ๆ พบว่า การมีสัมพันธภาพระหว่างพี่น้องในครอบครัวของรักร่วมเพศชาย มีความขัดแย้งกัน ทะเลาะวิวาทกัน และมีความรักและสนิทสนมกับพี่น้องหญิงหรือชายไม่เท่าเทียมกัน ส่วนของรักร่วมเพศหญิง พบว่ามีพี่น้องผู้หญิงน้อย และมีความรักและสนิทสนมกับพี่น้องผู้หญิงมากกว่า

3.2 รักร่วมเพศกับสังคม นอกจากการศึกษาถึงครอบครัวของบุคคลรักร่วมเพศ ซึ่งเป็นสังคมที่ใกล้ชิดที่สุดของบุคคลแล้ว มีทฤษฎีและการศึกษาถึงสังคมทั่ว ๆ ไปของบุคคลรักร่วมเพศ ทั้งต่างประเทศและในประเทศ ซึ่งกล่าวถึงผลกระทบซึ่งกันและกันระหว่างสังคมที่รักร่วมเพศอยู่นั้น กับตัวบุคคลรักร่วมเพศ นอกจากนั้น ยังมีการศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศอันเนื่องมาจากสภาพแวดล้อม ดังมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 การศึกษาเกี่ยวกับการยอมรับการเป็นรักร่วมเพศ ไชมอนและแชมเบอร์ (Simon & Chamber 1965 อ้างถึงใน รุ่งกานดา พงศ์ธรรกุลพานิช 2531 : 14) พบว่าคนทั่วไปร้อยละ 49 คิดว่าพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศ เป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนจากสังคม โดยมีความถี่สูงสุดในจำนวนพฤติกรรมเบี่ยงเบน 14 แบบที่ใช้ในการศึกษา ฟอร์ดและบีช (Ford & Beach 1972 อ้างถึงใน Marmor 1976 : 375) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการยอมรับการเป็นรักร่วมเพศในแต่ละสังคมรวม 76 แห่ง พบว่ามีสังคม 49 แห่งยอมรับการเป็นรักร่วมเพศ แต่แฟรงเคอร์ (Francocur 1982 : 513) ได้รายงานไว้ว่า คนส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับการเป็นรักร่วมเพศ

โดยแสดงการดูหมิ่น และมีอาการไม่เป็นมิตร จะเห็นได้ว่า ผลการศึกษาในสมัยแรก ๆ มีความขัดแย้งกันในผลการศึกษา จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1974 สมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (American Psychiatric Association - APA) ได้ประกาศว่า การเป็นรักร่วมเพศไม่จัดเป็นโรคทางจิตเวช หรือความผิดปกติทางจิต โดยจัดไว้ในกลุ่มผู้มีความโน้มแน่วผิดปกติทางเพศที่เบี่ยงเบน (sexual orientation disturbance) (อุตมศิลป์ ศรีแสงนาม 2525 : 233) ซึ่งจะทำการวินิจฉัยหรือให้การรักษา ก็ต่อเมื่อการเป็นรักร่วมเพศของบุคคลนั้น ทำให้เกิดปัญหาต่อการดำเนินชีวิตของบุคคลนั้นเอง ตามข้อบ่งชี้ที่กำหนดไว้ในการจำแนกโรคทางจิตเวชของสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (Diagnostic and Statistical Manual of Disorders, 3rd ed. DSM III 1984 : 129)

มีผู้ศึกษาพบว่า บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ มีความเสี่ยงต่อการมีพยาธิสภาพทางจิตสูงกว่าคนทั่วไป (Saghir & Robins ; Walbran & Gentry 1970 อ้างถึงใน Meredith & Riester 1980 : 183-184) โดยผู้เป็นรักร่วมเพศเกือบทุกคนคิดเสมอว่า ผู้อื่นมองตนเองว่าเป็นพวกจิตวิถึถาวรน่ารังเกียจ ทำให้รู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองต่ำต้อย ไร้ค่า จึงต้องปกปิดเรื่องราวของตนเองไว้ ทำให้เกิดความเครียดขึ้น บางครั้งต้องพยายามเก็บกดความต้องการของตนเองไว้ จนบางครั้งถึงกับเป็นโรคประสาท พวกรักร่วมเพศส่วนมากจะมีเพื่อนมาก แต่กลับรู้สึกเดียวดายอ้างว้างและเหงา เพราะมีความรู้สึกร่วมกับเพื่อนในด้านต่าง ๆ ไม่ได้เต็มที่ ประพนอม สโรชมาน 2524 : 175)

3.2.2 การมีกลุ่มรักร่วมเพศอย่างเปิดเผยในสังคม และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
 ข้องกับรักร่วมเพศ โดยในต่างประเทศ เริ่มมีการจัดตั้งองค์การต่าง ๆ ในกลุ่มของรักร่วมเพศโดยเฉพาะขึ้น เช่น The Nation Gay Task Force และ The Daugther of Bilitis (Hyde 1982 : 327) มีการตีพิมพ์บทความนวนิยายอย่างแพร่หลาย รวมทั้ง ภาพยนตร์ โทรทัศน์ ละครเวที และการ์ตูนต่าง ๆ ที่มีบทเกี่ยวกับรักร่วมเพศ หรือตัวเอกที่เป็นรักร่วมเพศ ซึ่งได้รับความสนใจอย่างมาก มีดารา นักร้อง และผู้มีชื่อเสียงหลายคนได้เปิดเผยตัวเองว่าเป็นรักร่วมเพศ มีการเรียกร้องให้ยอมรับความเป็นมนุษย์ของพวกรักร่วมเพศ ให้มีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกัน ทำให้อังกฤษและเวลล์ มีกฎหมายอนุญาตให้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้เมื่ออายุ 21 ปีขึ้นไป (Gelder, Gath & Mayou 1984 : 471) ในบางรัฐของสหรัฐอเมริกา เช่นรัฐแคลิฟอร์เนีย และรัฐโคโรลาโด ก็มีการยอมรับการจดทะเบียนสมรสระหว่างคนเพศเดียวกัน โดยจะยอมรับการกระทำทุกอย่างตามกฎหมายเช่นเดียวกับคู่สามีภรรยา อาศัยการเทียบเคียงกับกฎหมายครอบครัว เกิดติดศักดิ์ ประกติ 2526 : 130-131)

หลังจากการเปิดเผยตัวของกลุ่มรักร่วมเพศในต่างประเทศ ในประเทศไทย อาจจะถือได้ว่า การจัดงานประกวดกระเทยในปี 2515 ซึ่งเป็นการชุมนุมกระเทยครั้งยิ่งใหญ่ มีรักร่วมเพศมารวมตัวกันมากมายอย่างนึกไม่ถึงในงานนี้ (เอริน พินิจวรารักษ์ 2527 : 36) มีผลทำให้เกิดรวมกลุ่มกันมากขึ้น สถานะเรณู และบาร์เกย์ ก็มีมากขึ้น เปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านี้ได้รวมกลุ่มสังสรรค์ และมีการหาคู่ที่ถูกต้อง มาสนองความต้องการทางเพศของตน (Moses & Hawkins, R.O. 1982 : 71) ทำให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา เช่น ปัญหาโสเภณี รักร่วมเพศ ปัญหาอาชญากรรมของกลุ่มนี้ ปัญหาการล่อลวงข่มขืนเด็ก ปัญหายาเสพติด และปัญหาโรคระบาด (วันเพ็ญ บุญประกอบ 2526 : 63 ; วัทธิยา วาสิกะสิน 2526 : 136) ปัญหาโรคระบาดนี้ เกิดจาก ลักษณะการรวมกลุ่ม และการเปลี่ยนคู่นอน ๆ ของพวกรักร่วมเพศ เนื่องจาก การมีความสัมพันธ์ที่ไม่ถาวร กับคู่ของตน ริมาฟีดี (Remafedi 1985 : 483-484) ได้กล่าวถึงปัญหาการเจ็บป่วยในกลุ่มรักร่วมเพศว่า บุคคลกลุ่มนี้มีความเสี่ยงสูงต่อการเจ็บป่วย และการบาดเจ็บจากการมีเพศสัมพันธ์ ทำให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคทางเพศสัมพันธ์ต่าง ๆ เช่น กามโรคชนิดต่าง ๆ และโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง (Acquire Immune Deficiency Syndrome - AIDS)

นอกจากปัญหาของสังคมที่ปฏิบัติต่อกลุ่มรักร่วมเพศแล้ว ปัญหาของกลุ่มรักร่วมเพศเองที่มีผลต่อสังคมโดยรวม ก็ปรากฏให้เห็นชัดเจน หลังจากที่ยังมีสังคมเริ่มยอมรับและยอมรับให้กลุ่มรักร่วมเพศมีสิทธิและความเท่าเทียมกับบุคคลที่เป็นรักต่างเพศ จากปัญหาที่เกิดจากกลุ่มรักร่วมเพศ มีผลทำให้การยอมรับของสังคมส่วนรวมต่อกลุ่มรักร่วมเพศ ดังปรากฏว่าในสหรัฐอเมริกา พบว่า ผลจากการระบาดของโรคเอดส์ หรือโรคภูมิคุ้มกันบกพร่องที่ยังไม่สามารถหาทางรักษาได้ และระบาดมากในกลุ่มผู้เป็นที่เป็นรักร่วมเพศ และกลุ่มผู้ติดยาเสพติด ทำให้บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศถูกทำร้ายร่างกายมากขึ้น (Bouton, et.al 1987 : 613)

สำหรับกฎหมายในประเทศไทย พบว่า การเป็นรักร่วมเพศมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 พระองค์ได้ทรงดัดแปลงกฎหมายลักษณะความผิดฐาน โสโดมี (Sodomy) รวมอยู่ในพระราชกำหนดลักษณะข่มขืน ล่อลวงประเวณี ร.ศ. 118 (พ.ศ. 2430) ว่า " กำหนดโทษผู้ข่มขืน กระทำชำเราหญิงอื่นอันมิใช่ภริยาตน และผู้กระทำความผิดผิดธรรมดาโลกย์ ต้องจำคุกตั้งแต่ 10 ปี ลงมา " ต่อมาได้มีการใช้ประมวลกฎหมายอาญา ร.ศ. 127 (พ.ศ. 2452) มีบทลงโทษที่กำหนดใน มาตรา 242 แห่งกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 บัญญัติว่า ถ้าผู้ใดกระทำความผิดผิดธรรมดา มนุษย์มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไปจนถึง 3 ปี และปรับตั้งแต่ 50 บาทขึ้นไป จนถึง 500 บาทด้วย ต่อมาอีก 40 ปี ใน พ.ศ. 2499 ก็มีการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ใหม่ มีการยกเลิกความผิดฐานนี้เสีย เนื่องจากคณะกรรมการร่างประมวลกฎหมายเห็นว่า มักไม่มีคดีทำนองนี้เกิด

ขึ้น และการคงกฎหมายนี้ไว้เป็นการเสื่อมเสียเกียรติยศของชาติ (หยุด แสงอุทัย 2490 อ้างถึงใน กิตติศักดิ์ ปรกติ 2526 : 89, 93, 106-107) ประเทศไทยจึงไม่มีกฎหมายที่ลงโทษผู้มีพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2499

3.2.3 ศาสนากับรักร่วมเพศ ในสมัยโบราณยุคกรีกโรมัน ชาวเอเธนส์ทั้งหลายมีความเห็นว่า ความรักระหว่างผู้ชายด้วยกันเท่านั้น จึงถือว่าเป็นความรักที่บริสุทธิ์ ชาวโรมันยกย่องว่า คนที่มีพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญ เข้มแข็ง เพลโตเคยกล่าวไว้ว่า การมีพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศเป็นสัญลักษณ์แห่งความเข้มแข็งของผู้ชาย (Sign of Virility) ทั้งผู้หญิงชั้นสูงในจักรวรรดิโรมันก็มีพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศด้วย (เอริน ฟินิจมาร์กซ์ 2527 : 28, 166-168; Chesser 1971: 132) จนถึงศตวรรษที่ 4 เมื่อจักรพรรดิคอนสแตนตินได้รับเอาศาสนาคริสต์เข้าเป็นศาสนาประจำอาณาจักรโรมัน ค่านิยมต่อการเป็นรักร่วมเพศจึงเปลี่ยนไป เพราะศาสนาคริสต์ถือว่าพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศเป็นข้อห้ามทางศาสนา ผู้ปฏิบัติจะมีความผิดด้านอาญาอย่างร้ายแรง จะถูกลงโทษด้วยการเฆี่ยนเป็น (กิตติศักดิ์ ปรกติ 2526 : 88-89) ส่วนพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาที่ประชากรในประเทศไทยส่วนใหญ่นับถือ มีกฎศีลธรรมที่ไม่ยอมรับการเป็นรักร่วมเพศ โดยปรากฏในพระไตรปิฎกห้ามมิให้กระเทย และคนที่มีอวัยวะสองเพศ (อุกโตพยัญชนก) อุปสมบท ความหมายของกระเทย ก็คือ ผู้ที่พอใจให้บุรุษเกี่ยวข้องกับตนโดยมีความรู้สึกว่าตนเหมือนสตรี และในพระบัญญัติพระพุทธรองค์ได้กล่าวไว้ว่า การเสพเมถุนทางทวารเป็นเหตุแห่งอาบัติปาราชิก แก่พระภิกษุผู้กระทำ (สุชีพ ปุณณานุภาพ 2525 : 224)

สำหรับศาสนาอิสลามที่มีการนับถือกันมากใน 4 จังหวัดภาคใต้ มีข้อบัญญัติห้ามไว้ในคัมภีร์ โดยมีบทบัญญัติการปฏิบัติตนของเพศชายและหญิงไว้อย่างละเอียด เช่น ชายต้องไม่แต่งกายสำราญ หญิงต้องแต่งกายที่มิดชิด และทั้งชายและหญิงต้องไม่แต่งกายผิดเพศ ห้ามสัมผัสระหว่างคนเพศเดียวกัน และรักวิถถาร การที่ชายชอบประพฤติดัวเป็นอิสตรี หรือหญิงบางคนประพฤติดัวเป็นชาย และชายหญิงเหล่านั้นมีการสัมผัสกับคนเพศเดียวกัน ซึ่งเป็นที่ต้องห้ามในอิสลาม (เสาวณีย์ จิตต์หมวด 2524: 444, 446)

มีการศึกษาเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม วัฒนธรรมอิสลามที่มีอิทธิพลต่อค่านิยม ความคิด และพฤติกรรมในสังคมของบุคคล ไว้ดังนี้

สุรพล โฟฟิส (2518) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบค่านิยมทางสังคมของนักศึกษาไทยพุทธ และนักศึกษาอิสลามที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัยครูยะลา พบว่า ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง

ระหว่างการเลือกอันดับค่านิยมตามตัวแปร ศาสนา เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สถานภาพทางการสมรสของบิดา มารดา และภูมิลำเนา โดยใช้ H-test และ Tied Rank ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนค่านิยมอันดับสูงสุดของนักศึกษาไทยอิสลามได้เลือก คือ ค่านิยมทางศาสนา รองลงมาได้แก่ ค่านิยมด้านเชื้อชาติ ค่านิยมทางความยุติธรรม และ ค่านิยมทางสุนทรียภาพ ตามลำดับ

เกษม ริงสิโณภรณ์ (2519) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของศาสนาอิสลามต่อการปกครอง จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในลักษณะการวิจัยเอกสาร และเสนอในรูปของการพรรณนาและวิเคราะห์สรุปความได้ว่า ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นผลสืบเนื่องมาจากความขัดแย้งระหว่างฝ่ายปกครองกับประชาชน และสังคมมุสลิม ซึ่งเป็นสังคมส่วนใหญ่ของจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นสังคมที่อยู่ภายใต้อิทธิพลและความเชื่อของศาสนาอิสลาม การแก้ไขปัญหาที่ได้เคยทำมา จะอาศัยอิทธิพลของศาสนา และวัฒนธรรมอิสลาม จึงทำให้การแก้ปัญหาสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ แสดงให้เห็นว่าอิทธิพลของศาสนาอิสลามในจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความสำคัญ ทั้งในสภาพความเป็นจริงของสังคม วัฒนธรรมท้องถิ่น และความต้องการของประชาชน

อัจฉรา บุญชู (2519) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อหรือทัศนคติในศาสนาอิสลาม ศาสนาพุทธ ศาสนาคริสต์ และข้อความที่ไม่ใช่หลักศาสนาของชาวไทยมุสลิมภาคใต้ของไทย โดยใช้ การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ การวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ชั้น และการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของนิวแมนคูลล์ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อในศาสนาอิสลามและศาสนาพุทธ มีความสัมพันธ์ในทางลบ เนื่องจากความเชื่อในศาสนาพุทธ ด้านหลักของศาสนาอิสลาม เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อในศาสนาอิสลามกับข้อความที่ไม่ใช่หลักศาสนา ส่วนศาสนาคริสต์ไม่สามารถหาความสัมพันธ์ได้เพราะกลุ่มตัวอย่างไม่เชื่อในศาสนาคริสต์เลย ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อศาสนาพุทธ กับข้อความที่ไม่ใช่หลักศาสนา มีความสัมพันธ์ในทางบวก และการศึกษาที่มีอิทธิพลต่อความเชื่อของชาวไทยมุสลิมต่อศาสนาอิสลามน้อย

อุบล เสถียรบริหารณ์ (2520) ศึกษาเรื่อง การปรับตัวทางสังคมของนักเรียนไทยมุสลิมในวิทยาลัยครูยะลา โดยศึกษาการปรับตัวทางสังคมด้านต่าง ๆ กับระดับความเคร่งศาสนา พบว่า นักเรียนไทยมุสลิม ป.กศ และ ป.กศ สูง มีความแตกต่างกันของการปรับตัวในด้านการใช้ภาษาไทย การคบค้าสมาคมกับนักเรียนไทยพุทธ และเมื่ออยู่ท่ามกลางนักเรียนไทยพุทธ นักเรียนไทยมุสลิมที่มีความเคร่งศานาน้อย สามารถปรับตัวในด้านต่าง ๆ ได้ดีกว่านักเรียนไทยมุสลิม ที่มีความเคร่งศาสนา

ภิญโญ ตันพิทยคุปต์ (2523) ได้ศึกษาเรื่อง ความเชื่อในศาสนาอิสลาม ของชาวไทยมุสลิม ใน 4 จังหวัดภาคใต้ พบว่า ชาวไทยมุสลิม มีความเชื่อถือในศาสนาอย่างมั่นคง เชื่อว่าศาสนาได้กำหนดวิถีการดำเนินชีวิตไว้ให้แล้ว เชื่อถือในคำสั่งสอนของศาสดาและคัมภีร์อัล-กุรอาน

นิตยา ชรรณพันธ์ (2523) ศึกษาเรื่องค่านิยมในอาชีพ และการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมของรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ สอนศาสนาอิสลามในจังหวัด ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส โดยใช้ t-test และ F-test พบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างในเรื่องค่านิยมในอาชีพ ในด้านความก้าวหน้า การบริการสังคม ความมั่นคงในอาชีพ รายได้ ความอิสระ การทำงานกับธรรมชาติและวัตถุ และความเหมาะสมของอาชีพกับความสามารถ และความเสียสละของตน มีค่านิยมในอาชีพเพียง 3 ด้านเท่านั้นที่แตกต่างกัน คือ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงในอาชีพ ความมีอำนาจ และความมีระเบียบแบบแผน โดยนักเรียนในโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม มีค่านิยมในอาชีพด้านความมีระเบียบแบบแผนสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมของรัฐบาล เมื่อจำแนกตามการนับถือศาสนา พบว่า นักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม มีค่านิยมในอาชีพด้านบริการสังคม ด้านระเบียบแบบแผน และด้านเกียรติยศชื่อเสียงสูงกว่านักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ

อนันต์ ศิริปโชติ (2527) ได้ศึกษา วิธีสอนหลักธรรมในศาสนาพุทธ และศาสนาอิสลาม ของเจ้าอาวาสกับอิหม่าม ครูพุทธกับครูมุสลิม และพ่อแม่พุทธกับพ่อแม่มุสลิม ในเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการค้นเอกสาร และสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง พบว่า พ่อแม่มุสลิมร้อยละ 94 เคยสอนบุตรเกี่ยวกับหลักธรรมในศาสนา โดยเน้นในเรื่อง การปฏิบัติตามข้อกำหนดในคัมภีร์ โอกาสที่ใช้สอนส่วนใหญ่ไม่จำกัดเวลา ถ้าพ่อแม่มุสลิมมีบุตรเรียนอยู่ในโรงเรียนที่มีการสอนจริยธรรมในพุทธศาสนา พ่อแม่จะให้คำชี้แจงและอธิบายข้อข้องใจที่เกิดจากความขัดแย้งในศาสนาให้ฟัง และพ่อแม่มุสลิมร้อยละ 88 เคยพาบุตรของตนไปร่วมพิธีกรรมทางศาสนาที่มีสญิต

พจนีย์ ทรัพย์สมาน (2529) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของวัฒนธรรมอิสลามที่มีต่อนิสิตนักศึกษาไทยมุสลิมในสถาบันอุดมศึกษา เปรียบเทียบระหว่างเพศ และที่ตั้งของสถาบันอุดมศึกษาระหว่าง กรุงเทพมหานคร กับปัตตานี และสงขลา แสดงค่าสถิติเป็นร้อยละ และผลต่างของร้อยละ พบว่า จากพฤติกรรม 55 พฤติกรรม มี 35 พฤติกรรมที่พบว่าได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมอิสลามสูง (ร้อยละ 67-100) และได้อิทธิพลจากวัฒนธรรมอิสลามปานกลาง (ร้อยละ 34-66) 19 พฤติกรรม มีความเหมือนกันของพฤติกรรม และเหตุผลที่ได้รับจากวัฒนธรรมอิสลามที่มีต่อนิสิตนักศึกษาไทยมุสลิมต่างที่ตั้งสถาบันอุดมศึกษา 5 พฤติกรรม (ค่าต่างของร้อยละ 0-1) มี 34 พฤติกรรม ที่นิสิต

นักศึกษาไทยมุสลิมที่ศึกษาในกรุงเทพมหานครได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมอิสลามต่ำกว่าภาคใต้ (ค่าต่างของร้อยละ 2-15.6) และมี 8 พฤติกรรมที่นิสิตนักศึกษาไทยมุสลิมที่ศึกษาในกรุงเทพมหานครได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมอิสลามสูงกว่าภาคใต้

จากการศึกษาเกี่ยวกับศาสนาอิสลามในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์ที่ได้รับรวบรวมมา แสดงให้เห็นว่า ศาสนาอิสลามมีอิทธิพลอย่างมากต่อสังคมชุมชน ดังเช่น 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ชุมชนอิสลามในกรุงเทพฯ ยืนยันจากวิธีแก้ปัญหาของชุมชนต้องอาศัยอิทธิพลของศาสนา จึงจะเป็นที่พอใจของคนในชุมชนนั้น ตลอดจนในแง่ของปัจเจกบุคคล ในวิถีการดำเนินชีวิต พฤติกรรมในสังคมอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สังคมมุสลิม ปัญหาในการปรับตัว และการเลือกอาชีพ ศาสนาอิสลามก็มีอิทธิพลอย่างมาก จนกลายเป็นลักษณะของวัฒนธรรมอิสลาม และมีการศึกษาที่ยืนยันว่า สถาบันครอบครัวในสังคมอิสลามเป็นตัวสนับสนุนให้ศาสนาอิสลามมีอิทธิพลอย่างมากมาเช่นนี้ โดยช่วยปลูกฝัง และสนับสนุนบุคคลตั้งแต่วัยเด็ก

3.2.4 การศึกษาสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ สาเหตุร่วมของครอบครัวและสังคม ค่านิยมในสังคมก็เป็นเหตุทางสังคมอีกประการหนึ่งที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบุคคลรักร่วมเพศชาย กล่าวคือ วัฒนธรรมที่เกี่ยวกับแบบแผนลักษณะของ "ความเป็นชาย" ที่มีลักษณะเข้มงวดเกินไป ทำให้รู้สึกเป็นชายไม่เพียงพอเนื่องจากไม่สามารถสนองความคาดหวังหรือความคาดหวังนี้ได้ (Hooker 1965 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 20) และเป็นตัวเสริมให้เกิดความต้องการที่จะหนีความรับผิดชอบในบทบาทของความเป็นชายทั้งปวงนี้ (Marmor 1976: 380) นอกจากนี้การแบ่งแยกในบทบาททางเพศของผู้ชายและผู้หญิงอย่างเด็ดขาดในสังคมก่อให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติตัวแก่ผู้ชายบางคนทำให้กลัวการคบหาผู้หญิง ไม่เคยนัดผู้หญิง กลัวไม่มีความดึงดูดใจต่อเพศตรงข้ามด้วยลักษณะความเป็นชายของตนไม่เพียงพอ ดังนั้นการคบหาเพื่อนเพศเดียวกันจึงน่ากลัวน้อยกว่าซึ่งอาจก่อให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศได้ (Hatterer 1971, Martin 1972, Thompson 1963 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม: 7-12, 20-22) สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ขาดประสบการณ์ที่จะเรียนรู้เรื่องเพศตรงข้าม บางรายก็พบว่าตัวเองห่างเหินจากเพื่อน คิดว่าตัวเองถูกไล่ออกจากสังคม ขาดกำลังใจ ไม่สามารถบังคับตัวเองได้ จึงเข้ากลุ่มรักร่วมเพศมีชีวิตอ้างอ้างโดยรู้สึกว่าเป็นความผิดและยอมรับการตัดขาดจากสังคม (Schofield 1965 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 14-17)

การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศนั้น นอกจากเกิดจากความรู้สึกของตนเองแล้ว ในบางกรณีไม่ได้เกิดจากตนเองแต่เกิดจากสภาพแวดล้อมบังคับ เช่น ครอบครัวเคร่งครัดในการคบเพื่อน ทำให้คบหาสมาคมเฉพาะเพื่อนเพศเดียวกันจึงเกิดความใกล้ชิด รวมทั้งการดูหนังสือที่ช่วยทำให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นหรือถูกเพื่อนชักจูง (วันเพ็ญ บุญประกอบ 2526: 60-63) หรือบางสถาบันที่มีการแบ่งแยกชายหญิงออกจากกัน เช่น โรงเรียนประจำ เรือนจำ หรือกองทัพ ทำให้บุคคลต้องหาทางออกด้วยการมีเพศสัมพันธ์เชิงรักร่วมเพศ (ประนอม สโรชมาน 2524: 176) เมื่อพ้นจากสภาพแวดล้อมแล้วบางคนกลับไม่มีความสัมพันธ์กับต่างเพศได้ตามปกติ แต่บางคนอาจกลายเป็นรักร่วมเพศถาวร บางครั้งการสนับสนุนจากเพื่อนสนิทที่เป็นเพศเดียวกันก็ก่อให้เกิดเป็นรักร่วมเพศได้เช่นกันโดยเฉพาะเมื่อบุคคลนั้นขาดทักษะในการเข้าสังคม (Gelder, Gath & Mayou 1984: 471)

สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่กล่าวถึงการเป็นรักร่วมเพศมาก ก็คือ การมีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกแล้วได้รับความพึงพอใจโดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่น ซึ่งการมีประสบการณ์ทางเพศนั้นอาจเกิดจากการอยากรทดลอง หรือถูกชักชวนจากคนที่มีอิทธิพลต่อตนเอง เช่น เจ้านาย อาจารย์ รุ่นพี่ โดยที่เด็กเหล่านี้เดิมก็ไม่ได้พึงพอใจในพฤติกรรมดังกล่าว แต่เมื่อถูกยัดเยียดบ่อย ๆ ก็กลายเป็นรักร่วมเพศได้ในที่สุด (อุดมศิลป์ ศรีสงนาม และสมศรี สุกุมลันท์ 2529: 2) การเกิดความพึงพอใจทางเพศกับคนเพศเดียวกัน ส่วนหนึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่บุคคลนั้นได้รับรางวัลซ้ำ ๆ จากการมีพฤติกรรมทางเพศที่สนองให้เกิดความพึงพอใจในวัยเด็ก แต่ยังไม่สามารถสรุปได้ว่า การเกิดความพึงพอใจกับบุคคลเพศเดียวกันเป็นผลจากการมีความสัมพันธ์เชิงรักร่วมเพศในวัยเด็ก เนื่องจากบุคคลรักร่วมเพศที่สมัครใจหลายคนรู้สึกว่าคุณสมบัติความชอบที่จะเป็นมาตั้งแต่วัยเด็ก โดยที่ไม่เคยมีประสบการณ์แบบรักร่วมเพศมาก่อน อย่างไรก็ตามอาจจะอธิบายได้ว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดขึ้นได้จากการการถูกวางเงื่อนไข อันเนื่องมาจากประสบการณ์และสิ่งที่ได้เรียนรู้มา (Carlson & Steuer 1985: 203-211)

ในรักร่วมเพศหญิงบางคนมองการเป็นรักร่วมเพศว่าเป็น "เรื่องของการเมือง" มากกว่าเป็นเรื่องของความพึงพอใจทางเพศ (Al-issa 1980: 222) โดยเห็นว่าการเป็นรักต่างเพศเป็นเครื่องหมายของการจำกัดบทบาทของเพศหญิง และมีทัศนคติว่าผู้ชายมองผู้หญิงเป็นเครื่องเล่นทางเพศ (sex objects) มากกว่าเป็นบุคคลคนหนึ่ง ลักษณะการแสดงออกของผู้หญิงเหล่านี้เท่ากับเป็นการแสดงถึงเสรีภาพของผู้หญิงโดยเลือกที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงด้วยกัน

อุบัติการณ์ของการเป็นรักร่วมเพศ (Incidence)

การศึกษาที่แสดงถึงอุบัติการณ์ของพฤติกรรมรักร่วมเพศในประเทศต่าง ๆ ทั้งยุโรป อเมริกา และชนเผ่าดั้งเดิมบางเผ่า ได้มีผู้ทบทวนการศึกษาเกี่ยวกับอุบัติการณ์ดังกล่าวที่ผ่านมามาตั้งแต่ ต้นศตวรรษที่ 20 (Marmor 1976: 375-376) โดยกล่าวถึงการศึกษาของ

โรเมอร์ (Romer 1906 อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) ที่ศึกษาในนักเรียนชาย มหาวิทยาลัยในประเทศฮอลแลนด์ จำนวน 600 คน พบว่า เป็นรักร่วมเพศเพียงอย่างเดียว ประมาณ ร้อยละ 2 และร้อยละ 4 ที่เป็นรักทั้งสองเพศ

เอิร์ชเฟลด์ (Hirschfeld 1920 อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) ได้ทำการสำรวจ ชายชาวเยอรมันจำนวน 3,665 คน พบว่า ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศเพียงอย่างเดียวร้อยละ 2.3 และ ร้อยละ 3.4 เป็นรักทั้งสองเพศ

ฟอร์ดและบีช (Ford & Beach 1952 อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) ได้ทำการศึกษา ในสังคม 76 แห่ง พบว่า บางสังคมเช่น เคอรากี (Keraki) ในนิวกินีและชาวอันดา (Aranda) ในออสเตรเลีย และสิวาน (Siwans) ของแอฟริกา นั้น ชายที่เป็นรักร่วมเพศพบเห็นได้ โดยทั่วไปและไม่มีผลเสียหายต่อการสร้างสัมพันธภาพกับต่างเพศ ร้อยละ 36 ของคนในสังคมที่ ศึกษาเหล่านี้เห็นว่า การแสดงออกถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศแม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ต้องห้าม แต่ก็มีหลักฐานว่า มีการกระทำความผิดก่อกวนอยู่ ในขณะที่ร้อยละ 64 เห็นว่าเป็นเรื่องปกติและสังคมยอมรับได้

ฟรีดเบิร์ก (Friedberg 1953 อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) ได้ศึกษากับกลุ่ม ตัวอย่างชายชาวเยอรมันตะวันตก จำนวน 500 คน พบว่าร้อยละ 23 ยอมรับว่าเคยมีประสบการณ์ รักร่วมเพศหลังจากช่วงวัยรุ่นแล้ว แต่ไม่ได้ตัวเลขของการเป็นรักร่วมเพศโดยเฉพาะเพียงอย่างเดียว

สกอฟิลด์ (Schofield 1965 อ้างถึงใน Marmor 1967: 375) ได้ทำการสำรวจกับคน โสัดในประเทศอังกฤษ จำนวน 1,873 คน ที่มีอายุระหว่าง 18-19 ปี พบว่ามีชายร้อยละ 5 และ หญิงร้อยละ 2 ที่ยอมรับว่าเคยมีประสบการณ์รักร่วมเพศ

แมกกี (Magee 1966 อ้างถึงใน Wright & Joiner 1977: 1125) ได้คาดคะเนว่า ในสังคมตะวันตกจะมีผู้หญิงเป็นรักร่วมเพศจริงประมาณ ร้อยละ 5 และอีกกว่าร้อยละ 10 มีความรู้สึก

รักร่วมเพศแต่ไม่กล้าลอง

กีส์ (Giese 1967 อ้างถึงใน Marmor 1967: 375) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างชาย 2,835 คน และหญิง 831 คน ที่กำลังศึกษาในระดับวิทยาลัยตอนเหนือของเยอรมัน พบว่าชายร้อยละ 19 และหญิง ร้อยละ 4 ยอมรับว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างเปิดเผยและเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นระหว่างอายุ 12-18 ปี แต่ถ้าจำกัดเวลาลงไปเฉพาะในระยะ 12 เดือน ก่อนการศึกษา นี้ มีผู้ยอมรับเพียงร้อยละ 3 ในเพศชายและร้อยละ 1 ในเพศหญิงเท่านั้น

การศึกษาถึงอุบัติเหตุมักการเป็นรักร่วมเพศที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงที่สุดการศึกษาหนึ่ง คือ การศึกษาของ คินซี และคณะ (Kinsey et al. 1948, 1953 อ้างถึงใน อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม 2524: 44; Francouer 1982: 513; Marmor 1976: 376) โดยใช้การสัมภาษณ์แบบลงลึกกับกลุ่มตัวอย่างชาย 5,300 คน และหญิง 5,900 คน พบว่า ผู้ชายอเมริกัน ร้อยละ 37 ยอมรับว่าตลอดชีวิตตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงวัยชราเคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศจนถึงจุดสุดยอด (orgasm) ร้อยละ 10 เคยเป็นรักร่วมเพศโดยเฉพาะเพียงอย่างเดียว ติดต่อกันมานาน 3 ปีระหว่างอายุ 16-55 ปี ร้อยละ 4 เป็นรักร่วมเพศตั้งแต่วัยรุ่นจนตลอดชีวิต ร้อยละ 13 ยอมรับว่าความรู้สึกทางเพศถูกกระตุ้นได้โดยผู้ชายด้วยกัน ส่วนผู้หญิงอเมริกันพบพฤติกรรมรักร่วมเพศน้อยกว่าในเพศชาย หญิงโสดร้อยละ 2-6 และหญิงสมรสแล้ว ร้อยละ 1 เคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยเฉพาะอย่างเดียวดูติดต่อกันเป็นเวลานานกว่า 1 ปี ในช่วงที่มีอายุระหว่าง 20-35 ปี ร้อยละ 28 ยอมรับว่าเคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และร้อยละ 13 ถึงขั้นบรรลุจุดสุดยอด (orgasm)

การศึกษาของคินซี จึงช่วยให้เกิดความเข้าใจและมีความสนใจถึงธรรมชาติทางเพศของมนุษย์มากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการเกี่ยวข้องกับทางเพศ (sexual contact) กับบุคคลเพศเดียวกัน พบได้บ่อยในระยะก่อนวัยรุ่นและวัยรุ่น ซึ่งการศึกษาต่าง ๆ ในภายหลังได้ผลสอดคล้องกับคินซี เช่น การศึกษาของซาเกียร์ (Saghir 1969 อ้างถึงใน Remafedi 1985: 482) ที่ศึกษาย้อนหลังในชายวัยผู้ใหญ่ พบว่า ผู้ที่ยอมรับว่าเป็นรักร่วมเพศ มีถึงร้อยละ 77 ที่รายงานว่า เคยมีความสัมพันธ์รักร่วมเพศ ในช่วงก่อนวัยรุ่น และร้อยละ 86 มีการเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศภายในอายุ 15 ปี ส่วนโซเรนเซน (Sorensen 1976 อ้างถึงใน Remafedi 1985: 482) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเด็กวัยรุ่นอายุ 13-19 ปี พบว่า เด็กชายร้อยละ 11 และเด็กหญิงร้อยละ 6 รายงานว่าเคยมีประสบการณ์ทางเพศอย่างน้อย 1 ครั้ง ร้อยละ 17 ของเพศชายที่มีอายุระหว่าง 16-19 ปี รายงานว่า เคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

นอกจากนั้นผลการศึกษาของคินซียังทำให้เข้าใจถึงความไม่สม่ำเสมอของพฤติกรรมรักร่วมเพศ กล่าวคือ บางคนอาจมีประสบการณ์และความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศไม่บ่อยนัก บางคนสามารถสนใจได้ทั้งสองเพศ หรือบางคนก็มีความสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันอย่างต่อเนื่องยาวนานตลอดชีวิต (Francoeur 1982: 513-514) และคินซียังบ่งชี้อีกว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศมีมากกว่าที่เคยสันนิษฐานไว้ อย่างไรก็ตาม มาร์เมอร์ (Marmor 1976: 376) ได้วิจารณ์ว่า ยังไม่อาจสรุปได้ว่าบุคคลที่คินซีศึกษานั้น จะมีความโน้มแน่วพฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual orientation) ได้อย่างแท้จริง เนื่องจากตัวเลขที่ได้เน้นรวมถึงการมีประสบการณ์เพียงชั่วคราวในวัยรุ่น ที่บ่งเอื้อมีประสบการณ์เพียงชั่วคราวในวัยรุ่น และที่บ่งเอื้อมีประสบการณ์ในขณะต้องโทษด้วย ซึ่งสอดคล้องกับพอลและเวนิช (Paul & Weinrich 1981-1982: 24) ที่กล่าวว่า เป็นเพียงตัวเลขที่บอกถึงพฤติกรรมแต่ไม่ได้วัดความโน้มแน่วจากภายใน (inner orientation) หรือ จินตนาการ (fantasy) แต่ก็ถือได้ว่าการศึกษาคินซี ในครั้งนี้เป็นการศึกษาที่กว้างขวางที่สุดเท่าที่เคยมีมา

ในปี ค.ศ.1977 ได้มีการสำรวจโดยให้บุคคลคาดการณ์จากความเชื่อของตนเองว่ามีคนอย่างน้อยเท่าใดที่เป็นรักร่วมเพศ พบว่า มีเพียงร้อยละ 10 ที่เชื่อว่าชายที่เป็นรักร่วมเพศมีน้อยกว่าร้อยละ 10 และมากกว่า 1 ใน 4 เชื่อว่า รักร่วมเพศมีจำนวนมากกว่า หรือ เท่ากับ ร้อยละ 20 และในรักร่วมเพศหญิง ก็ประมาณได้ในระดับนี้เช่นเดียวกัน (Paul & Weinrich 1981-1982: 25) ส่วนเทวีริสและแซดด์ (Tavris & Sadd 1977: 48) พบว่า มีผู้หญิงอเมริกันที่ต้องการมีประสบการณ์รักร่วมเพศจริงสัก 1 ครั้ง ในชีวิตถึงร้อยละ 8 และได้รายงานว่ารู้สึกพึงพอใจกับประสบการณ์นี้ด้วย และยังพบอีกว่าผู้หญิงส่วนใหญ่มักเคยเกิดอารมณ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่มักเกิดความรู้สึกประทับใจต่อผู้ที่เป็นครูและเพื่อนรุ่นพี่ที่เป็นเพศเดียวกันและอยากลองมีประสบการณ์รักร่วมเพศ (Wright & Joiner 1977:1127 - 1128)

การศึกษาต่าง ๆ ดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเป็นการศึกษาที่ผ่านมานานและมีข้อจำกัดในเรื่องของการให้คำจำกัดความการเป็นรักร่วมเพศ กลุ่มตัวอย่างตลอดจนวิธีการที่จะได้ข้อมูลก็แตกต่างกัน ดังนั้นจำนวนที่แท้จริงจึงอาจจะมากกว่าที่ได้มีผู้รายงานไว้ ทั้งนี้เมเยอร์ (Meyer 1985: 1058) ได้ประมาณจำนวนของผู้ที่เป็นรักร่วมเพศในสหรัฐอเมริกาไว้ว่า มีบุคคลรักร่วมเพศชายประมาณร้อยละ 4-6 และบุคคลรักร่วมเพศหญิงร้อยละ 2

ประเทศไทย มีการศึกษาที่เกี่ยวกับรักร่วมเพศในยุคแรก ๆ โดยเสนอตัวเลขที่ใช้การประมาณจากความคิดเห็นความรู้สึกของผู้ศึกษาในกรุงเทพมหานคร รวมทั้ง ความคิดเห็น การยอมรับ หรือเจตคติต่อบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศดังนี้

การศึกษาของเพ็ญมาศ กำเนิดโทณ (2528:63) ซึ่งศึกษาการยอมรับของครูต่อนักเรียนที่เป็นเกย์ พบว่าร้อยละ 54.2 เชื่อว่านักเรียนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศชายน้อยมาก ในขณะที่ครูอีกร้อยละ 48.8 ประมาณว่า มีนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศพอประมาณจนถึงมากและครูส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 82.9 เห็นว่ามีจำนวนนักเรียนที่เป็นเกย์ในปัจจุบันมากกว่าในอดีต

รุ่งกานดา พงศ์ธรกุลพานิช (2531: 33-37) ศึกษาในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพระนคร ดุสิต และพญาไท ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 208 คน เกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนชายต่อรักร่วมเพศชาย พบว่า มีนักเรียนชายร้อยละ 99.5 ไม่มีสมาชิกในครอบครัวที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 88.9 ไม่มีญาติที่เป็นรักร่วมเพศ แต่ร้อยละ 11.1 ยอมรับว่ามี ในด้านเพื่อนนั้น ร้อยละ 66.8 ไม่มีเพื่อนสนิทหรือเพื่อนร่วมห้องมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ขณะที่ร้อยละ 33.2 ยอมรับว่ามี และร้อยละ 37 ยอมรับว่าเคยพบเพื่อนร่วมโรงเรียนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 12.5 พบบ้าง ร้อยละ 50.5 ไม่พบเลย นักเรียนชายกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 52.09) คิดว่าเคยติดต่อบุคคลกับบุคคลรักร่วมเพศชายมาก่อน

นอกจากนี้ อติรัตน์ วัฒนไฉลน (2527: 94) ได้ศึกษาถึงเจตคติและพฤติกรรมทางเพศในนิสิตระดับปริญญาตรี โท และเอก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 358 คน (ชาย 151 คน หญิง 207 คน) พบว่าร้อยละ 11 ของนิสิตชายและร้อยละ 1.5 ของนิสิตหญิง เคยมีความสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันและเคยบรรลุจุดสุดยอดด้วย แต่ทว่าการศึกษาที่ยังคงเป็นเพียงการศึกษาที่บ่งชี้ถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่ไม่ได้ศึกษาถึงความโน้มแนพฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual orientation) การศึกษาที่กล่าวถึงดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการรับรู้ของบุคคลในสังคมไทยในเรื่องนี้

พฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual behavior) และการเป็นรักร่วมเพศ (homosexuality) ไม่จำเป็นที่จะต้องไปด้วยกันเสมอ กล่าวคือ บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอาจไม่ได้เป็นรักร่วมเพศก็ได้ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงแรงจูงใจในการมีพฤติกรรมและความโน้มแนพฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual orientation) เป็นสำคัญ ดังได้กล่าวไว้ในเรื่องของ การให้คำจำกัดความ ดังนั้นบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศหรือเพียงแต่เคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

มาบ้างจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นต้องแยกออกจากกัน

สำหรับ การศึกษาถึงจำนวนของบุคคลที่มีพฤติกรรมรุกร่วมเพศในเชิงระบาดวิทยาในประเทศไทย มีผลการศึกษาที่ใช้วิธีการ ขั้นตอน วัน เวลา และประชากรในการวิจัย ตลอดจนเครื่องมือและการวิเคราะห์ผลเช่นเดียวกับการวิจัยครั้งนี้ แต่ทำในเขตการศึกษาอื่น ๆ ที่แตกต่างกัน 8 เขตการศึกษา ดังมีรายละเอียดดังนี้

ทัศนีย์ ธนาประทุม (2532) ศึกษาให้นักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 5 จำนวน 877 คน พบสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรุกร่วมเพศ ร้อยละ 2.8 เป็นเพศหญิงจำนวน 26 คน เพศชาย 2 คน และมีนักเรียนวัยรุ่นที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรุกร่วมเพศ ร้อยละ 14.5

นันทิรัตน์ คุณากร (2532) ศึกษาให้นักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 1 จำนวน 965 คน พบสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรุกร่วมเพศ ร้อยละ 4.7 เป็นเพศหญิง จำนวน 37 คน เพศชาย 8 คน

นุจรี เตชะปัญญาชัย (2532) ศึกษาให้นักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 10 จำนวน 922 คน พบสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรุกร่วมเพศ ร้อยละ 3.3 เป็นเพศหญิงจำนวน 26 คน เพศชาย 7 คน และมีนักเรียนวัยรุ่นที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรุกร่วมเพศ ร้อยละ 16.6

รังรอง งามศิริ (2532) ศึกษาให้นักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 7 จำนวน 812 คน พบสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรุกร่วมเพศร้อยละ 3.1 เป็นเพศหญิง จำนวน 19 คน เพศชาย 6 คน และมีนักเรียนวัยรุ่นที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรุกร่วมเพศ ร้อยละ 16

วัชรวิทย์ อัมจิตร (2532) ศึกษาให้นักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 11 จำนวน 936 คน พบสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรุกร่วมเพศ ร้อยละ 2.4 เป็นเพศหญิง จำนวน 19 คน เพศชาย 5 คน และมีนักเรียนวัยรุ่นที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรุกร่วมเพศ ร้อยละ 19.6

สุภาพร ประดับสมุทร (2532) ศึกษาให้นักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 12 จำนวน 1052 คน พบสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรุกร่วมเพศ ร้อยละ 3.5 เป็นเพศหญิง

จำนวน 34 คน เพศชาย 3 คน และมีนักเรียนวัยรุ่นที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 16.9

ชาวนี้อย จันทร์น้อย (2533) ศึกษา นักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 6 จำนวน 953 คน พบสถิตินักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 3.3 เป็นเพศหญิงจำนวน 20 คน เพศชาย 11 คน และมีนักเรียนวัยรุ่นที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 19.9

ธารทิพย์ ตันศลารักษ์ (2533) ศึกษา นักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 9 จำนวน 902 คน พบสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 2.5 เป็นเพศหญิงจำนวน 17 คน เพศชาย 5 คน และมีนักเรียนวัยรุ่นที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 15.8

การศึกษาต่าง ๆ ที่กล่าวถึงข้างต้น เป็นการศึกษาถึงอุบัติการณ์ในเชิงระบาดวิทยา เป็นจำนวนและแนวโน้มของบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่ใช่บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศในประเทศไทย

พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นพฤติกรรมที่สามารถพบได้บ่อยในช่วงวัยรุ่น โดยที่พฤติกรรมดังกล่าวอาจเป็นเพียงการทดลองด้วยความอยากรู้อยากเห็นตามประสาวัยรุ่นเท่านั้น ขณะเดียวกันในช่วงวัยนี้ถือได้ว่าเป็นช่วงที่สำคัญในการวินิจฉัยถึงการเป็นรักร่วมเพศด้วย แอนนา ฟรอยด์ (Anna Freud 1965 อ้างถึงใน Sours 1972: 579) ให้ทัศนะว่า การเป็นรักร่วมเพศจะให้การวินิจฉัยได้หลังจากผ่านช่วงก่อนวัยรุ่น (puberty อายุระหว่าง 9-12 ปี) ไปแล้ว ซึ่งเป็นช่วงที่เด็กจะมีบุคคลหรือสิ่งที่รักหวงแหน (love object) ที่ถาวร แคปเปลน และแซดดอกค (Kaplan & Sadock 1981: 552) กล่าวว่า บุคคลรักร่วมเพศบางรายโดยเฉพาะผู้ชาย จะเริ่มเกิดความรู้สึกพอใจทางเพศกับบุคคลเดียวกันในระยะก่อนวัยรุ่น ผู้ชายรักร่วมเพศส่วนใหญ่เมื่อย้อนอดีตถึงการเริ่มมีความรู้สึกรักใคร่ หรือพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันจะอยู่ในช่วงระหว่างวัยรุ่นตอนต้น สำหรับผู้หญิงเมื่อมีความรู้สึกดังกล่าวมักจะเกิดระหว่างวัยรุ่นตอนกลางถึงวัยรุ่นตอนปลายหรืออาจเลยไปถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น พอลแลค (Pollak 1985: 44) มีความคิดเห็นสอดคล้องกับแคปเปลน และแซดดอกคว่า บุคคลจะมีช่วงเวลาเปิดเผยในการตระหนักถึงความต้องการเชิงรักร่วมเพศในช่วงอายุ 16-30 ปี โดยที่บุคคลเหล่านี้ส่วนใหญ่จะยอมรับว่ามีความโน้มแน่วพฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual orientation) มานานก่อนที่จะเปิดเผยตัวเอง นอกจากนี้ แดงค์ (Dank 1971 อ้างถึงใน Larson 1982: 227) ศึกษาพบว่า อายุเฉลี่ยของ

การเปิดเผยตนเอง คือ 19.3 ปี โดยที่ร้อยละ 15 ของกลุ่มตัวอย่างเปิดเผยตนเองในช่วงอายุ 10-14 ปี ร้อยละ 44 ซึ่งเป็นอัตราสูงสุดในการเปิดเผยตนเองจะอยู่ในช่วงอายุ 15-19 ปี และร้อยละ 29 เปิดเผยตนเองในช่วงอายุ 20-24 ปี จากข้อมูลต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่า ในช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่บุคคลสามารถบอกได้แน่ชัดถึงความพึงพอใจทางเพศที่แน่นอนของตนเอง

การวินิจฉัย (Diagnosis)

การเป็นรักร่วมเพศนั้นแต่เดิมมาทางจิตเวชศาสตร์ถือว่าเป็นโรคทางจิตเวช (sexual perversion) และจัดอยู่ในกลุ่มบุคลิกภาพผิดปกติ (personality disorders) จนกระทั่งในปี ค.ศ.1974 สมาคมจิตแพทย์อเมริกันได้มีมติประกาศให้ตัดเรื่องการเป็นรักร่วมเพศ (homosexuality) ออกจากรายชื่อของความผิดปกติทางจิต และเรียกชื่อใหม่ว่าเป็น ความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบน (sexual orientation disturbances) (Kaplan & Sadock 1981: 550) หลังจากนั้นก็ได้มีการเปลี่ยนไปใช้ชื่อต่าง ๆ เช่น dyshomophilia, homosexual conflict disorder จนในที่สุดจึงใช้ชื่อเป็น ego - dystonic homosexuality (Spitzer 1981: 210)

เกณฑ์ในการวินิจฉัยตามที่สมาคมจิตแพทย์อเมริกันกำหนดในการจำแนกความผิดปกติทางจิต DSM-III (American Psychiatric Association 1984: 129) จะกระทำต่อเมื่อการเป็นรักร่วมเพศของบุคคลนั้นทำให้บุคคลผู้นั้นรู้สึกว่าเป็นปัญหาสำหรับตนเอง โดยมีเกณฑ์ดังนี้

1. บุคคลนั้นมีการขาดหรือมีแรงกระตุ้นทางเพศน้อยกว่าบุคคลต่างเพศเป็นระยะเวลาต่อเนื่องมานาน ทำให้ไม่สามารถจะมีความต้องการทางเพศกับบุคคลต่างเพศได้
2. มีความรู้สึกที่ถูกกระตุ้นด้วยความต้องการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน โดยบุคคลนั้นไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น และก่อให้เกิดความรู้สึกอึดอัด ไม่สบายใจเป็นเวลานาน

บุคคลที่จัดอยู่ในความผิดปกติเช่นนี้มักมีประวัติล้มเหลวในการที่จะมีความสัมพันธ์กับต่างเพศบางรายอาจไม่พยายามที่จะมีความสัมพันธ์กับต่างเพศเลย เพราะคิดว่าจะไม่สามารถตอบสนองทางเพศได้ หรือบางรายอาจมีความสัมพันธ์กับต่างเพศได้ในช่วงสั้น ๆ แต่ขาดแรงกระตุ้นที่มากพอที่จะคงความสัมพันธ์นั้นไว้ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่สามารถที่จะใช้ชีวิตในทางรักร่วมเพศอย่างมีความสุขได้ เนื่องจากความโน้มนำพฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual orientation) ที่

เกิดขึ้นอาจทำให้เกิดความรู้สึกผิด ละอาย กังวล และซึมเศร้าได้ นอกจากนี้ในการวินิจฉัยว่า บุคคลใดเป็นรักร่วมเพศ จะต้องระมัดระวังบุคคลที่ไม่ได้ประสบปัญหาอันเนื่องจากการมีความพึงพอใจทางเพศเชิงรักร่วมเพศที่แท้จริง แต่มีความขัดแย้งอันเป็นผลเนื่องมาจากสังคม

สำหรับเรื่องการวินิจฉัยนี้ การจำแนกโรคสากลครั้งที่ 9 (ICD 9) ขององค์การอนามัยโลกยังระบุว่า รักร่วมเพศเป็นความเบี่ยงเบนและความแปรปรวนทางเพศ (sexual deviation and disorders) แต่มีแนวโน้มในการจำแนกโรคครั้งใหม่ (ICD 10) ว่า รักร่วมเพศจะไม่ถูกจัดเป็นโรคอีกต่อไป (กิตติกร มีทรัพย์ 2528: 165)

การศึกษาเกี่ยวกับการหาตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศ

การศึกษาต่าง ๆ ที่ทำขึ้นเพื่อพยายามหาตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศนั้นสามารถจัดกลุ่มเป็น 2 แนว คือ แนวหนึ่งเป็นการศึกษาโดยใช้เครื่องมือทดสอบทางจิตวิทยา อีกแนวหนึ่งเป็นการศึกษาถึงลักษณะบางประการที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการเป็นรักร่วมเพศ

1. การศึกษาโดยใช้เครื่องมือทางจิตวิทยา ความสนใจในการนำเครื่องมือ หรือแบบทดสอบทางจิตวิทยามาใช้กับบุคคลรักร่วมเพศสามารถแบ่งได้กว้าง ๆ ออกเป็น 2 แนว คือ แนวการศึกษาที่พยายามหาคำตอบว่าพวกรักร่วมเพศเป็นบุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตหรือไม่ ซึ่งเกิดจากความพยายามในการพิสูจน์แนวคิดในยุคแรก ๆ ที่เชื่อว่าการเป็นรักร่วมเพศเกิดจากการมีพยาธิสภาพทางจิต ผลการศึกษาตามแนวนี้ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่าบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศโดยรวม ๆ แล้วไม่จำเป็นต้องมีพยาธิสภาพทางจิต หรือมีความผิดปกติทางจิตใจมากกว่าผู้ที่มิได้เป็นรักร่วมเพศ ส่วนแนวการศึกษาโดยใช้เครื่องมือทางจิตวิทยาอีกแนวหนึ่งนั้นพยายามที่จะสร้างมาตรวัดเพื่อหาลักษณะคำตอบที่เฉพาะ หรือหาคะแนนที่เป็นเกณฑ์เฉพาะในการแบ่งแยกผู้ที่เป็นรักร่วมเพศออกจากผู้ที่เป็นรักต่างเพศ (Gonsiorek 1982: 75-79) แบบทดสอบที่นำมาใช้ตามแนวการศึกษาประเภทนี้จะนำมากล่าวเฉพาะแบบทดสอบที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นมาตรฐาน หรือเป็นแบบทดสอบที่มีผู้นำไปใช้ศึกษากันอย่างกว้างขวางเท่านั้น ไรส์ (Riess 1980: 296-308) ได้ทบทวนการศึกษาเกี่ยวกับการนำแบบทดสอบต่าง ๆ ที่ใช้ศึกษาเรื่องรักร่วมเพศ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960-1977 โดยแบ่งแบบทดสอบที่ถูกนำมาใช้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ แบบทดสอบชนิดการฉายออก (projective test) และแบบทดสอบชนิดการเขียนตอบ (paper - and pencil test)

แบบทดสอบชนิดการฉายออก (projective test) ที่มีผู้นำไปใช้กันอย่างมาก คือ แบบทดสอบ รอร์ชาร์ท (Rorschach Test), แบบทดสอบ Draw-A-Person Test หรือ (D-A-P) และแบบทดสอบ Thematic Apperception Test (TAT) สำหรับแบบทดสอบ รอร์ชาร์ท นั้นในปี ค.ศ.1949 วิลเลอร์ (Wheeler 1949 อ้างถึงใน Riess 1980:296-308) ได้ทำการศึกษาพบว่ามียอยู่ 20 ลักษณะ (signs) ที่สามารถแยกผู้ที่เป็นรกร่วมเพศได้ และการศึกษาต่าง ๆ ในภายหลังมีแนวโน้มว่าจะสนับสนุนลักษณะที่พบในแบบทดสอบรอร์ชาร์ท ของวิลเลอร์ จนกระทั่งในปี ค.ศ.1971 โกลด์ฟรายด์ (Goldfried 1971 อ้างถึงใน Gonsiorek 1982: 75) ได้ทบทวนการศึกษาของวิลเลอร์ใหม่ และสรุปว่ามีเพียง 6 ลักษณะ (signs) เท่านั้นที่อาจใช้แบ่งแยกได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาของบุคคลใดก็ตาม ก็ยังได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่าการเลือกกลุ่มตัวอย่างนั้นส่วนใหญ่ได้มาจากกลุ่มผู้ป่วย และยังไม่มีการศึกษาที่เป็นการศึกษาหาความเที่ยงตรงภาคตัดขวาง (cross-validation) รวมทั้งไม่มีการวิเคราะห์แบบ double-blind ที่จะยืนยันความเที่ยงตรงของลักษณะต่าง ๆ ที่พบในแบบทดสอบ นอกจากนี้แล้วการใช้แบบทดสอบรอร์ชาร์ทศึกษากับเลสเบี้ยนก็ไม่ค่อยมีผู้ทำอีกด้วย ส่วนแบบทดสอบ D-A-P นั้นไรส์ได้กล่าวสรุปไว้ว่า เท่าที่มีผู้ศึกษามากก็ยังไม่สามารถสรุปได้แน่นอนว่า ภาพวาดของผู้ที่เป็นรกร่วมเพศและรักต่างเพศจะแตกต่างกัน ในขณะที่แบบทดสอบ TAT นั้นแม้จะมีหลักฐานว่าการที่ผู้ถูกทดสอบกล่าวถึงเนื้อหาเกี่ยวกับรกร่วมเพศมีความสัมพันธ์กับการเป็นรกร่วมเพศ แต่ลักษณะดังกล่าวนี้ก็พบได้ไม่บ่อยนัก (Riess 1980:296-308) สำหรับในประเทศไทยนั้นการศึกษาโดยใช้แบบทดสอบทางจิตวิทยาในผู้ที่เป็นรกร่วมเพศยังมีอยู่น้อย แบบทดสอบที่ปรากฏว่ามีผู้นำมาใช้คือแบบทดสอบ D-A-P (ละเอียด ชูประยูร และคณะ 2525: 37-46) และ แบบทดสอบรอร์ชาร์ท (ละเอียด ชูประยูร 2518: 1-3; อัมพร รัตนวิทย์ 2525: 37-44) ซึ่งนำไปใช้เฉพาะในผู้ป่วยรกร่วมเพศที่มาใช้บริการในโรงพยาบาล กล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับการนำแบบทดสอบชนิดการฉายออกไปใช้นั้นยังมีความขัดแย้งกันอยู่มากในเรื่องของลักษณะที่ได้ในแบบทดสอบ (signs) ที่นำมาใช้แยก ซึ่งมีข้อวิจารณ์กันในเรื่องของกลุ่มตัวอย่างและวิธีการที่ใช้ศึกษา จึงอาจไม่เหมาะสมในการนำไปใช้ระบุให้แน่ชัดลงไปว่า ลักษณะใดที่ปรากฏในแบบทดสอบถือว่าเป็นลักษณะของรกร่วมเพศ

แบบทดสอบอีกประเภทหนึ่งที่มีความนิยมในการนำมาใช้ คือ แบบทดสอบชนิดเขียนตอบ (paper - and pencil test) หรือ แบบทดสอบที่เป็นอัตวิสัย (objective test) แบบทดสอบที่นิยมใช้ในกลุ่มนี้คือ Minnesota Multiphasic Personality Inventory (MMPI) แบบทดสอบนี้ Masculinity - Femininity Scale (MF) เป็นมาตรวัดเดิมที่สร้างขึ้นเพื่อใช้แยกบุคคลที่เป็นรกร่วมเพศ แต่มีผู้วิเคราะห์ข้อคำถามที่นำมาใช้และสรุปว่าควรระมัดระวังในการใช้มาตรวัดนี้ในการแยกบุคคลรกร่วมเพศ เนื่องจากมีค่าจำแนกที่ไม่ดีนักและ

มาตรวัดดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความผิดพลาดทางสถิติแบบความผิดพลาดเชิงบวก (false positive) คือ ทำให้วินิจฉัยคนที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศให้เป็นรักร่วมเพศได้สูง ดังนั้นจึงมีผู้พยายามจะพัฒนามาตรวัดอื่นเพื่อใช้แบ่งแยกขึ้นมา ได้แก่ Homosexual Scale (HSX), Masculine Feminine Index (MFI), Sexual Deviate Scale (SD) มาตรวัดที่มีผลการสนับสนุนว่าอาจนำมาใช้ได้ก็คือ HSX แต่มิข้อโต้แย้งเช่นกันว่า มาตรวัดนี้แยกได้เฉพาะคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแต่ไม่อาจบอกถึงความปรารถนาภายในได้ (Gonsiorek 1982: 76; Riess 1980: 306-307) แบบสอบถามอีกชนิดหนึ่งที่ได้ได้รับความสนใจในระยะเวลาที่ผ่านมาไม่นานนัก คือ Personal Attributes Questionnaire (PAQ) ในปีค.ศ. 1978 สเปนซ์และเฮล์มริช (Spence & Helmrich 1948 อ้างถึงใน Storms 1980: 784) เป็นผู้พัฒนาขึ้นแบบทดสอบนี้ประกอบไปด้วยมาตรวัดที่ใช้วัดลักษณะความเป็นชาย (Masculinity Scale) ลักษณะความเป็นหญิง (Femininity Scale) และลักษณะที่เป็นไปได้ทั้งชายและหญิง (Masculinity - Femininity Scale) สเปนซ์และเฮล์มริชรายงานถึงการนำแบบทดสอบ PAQ ไปใช้ศึกษากับกลุ่มรักร่วมเพศทั้งชายและหญิง โดยนำคะแนนที่ได้ไปเปรียบเทียบกับคะแนนบรรทัดฐาน (norm) ของนักศึกษาระดับวิทยาลัย พบว่า ชายรักร่วมเพศจะมีคะแนนสูงในมาตรวัดความเป็นหญิง ไม่แตกต่างจากคะแนนบรรทัดฐาน (norm) ที่ได้จากนักศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มปกติ ในทำนองกลับกัน หญิงรักร่วมเพศจะมีคะแนนในมาตรวัดลักษณะความเป็นชายสูงด้วย ข้อมูลนี้เท่ากับเป็นการบอกว่าชายรักร่วมเพศมีลักษณะความเป็นหญิงสูง และหญิงรักร่วมเพศจะมีความเป็นชายสูง สตอร์ม (Storms 1980: 786) ได้วิจารณ์การศึกษาดังกล่าว่า การนำข้อมูลจากกลุ่มรักร่วมเพศไปเปรียบเทียบกับ norm ของนักศึกษาในการศึกษาคั้งนี้ไม่เหมาะสม เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีความแตกต่างกันในเรื่องอายุ และระดับการศึกษา สตอร์มได้นำแบบทดสอบ PAQ ไปศึกษาในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เป็นรักร่วมเพศ รักทั้งสองเพศ และรักต่างเพศ แต่ไม่พบคะแนนในมาตรวัดใดที่มีความแตกต่างกันในระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ

จากข้อมูลต่าง ๆ ในการนำแบบทดสอบไปใช้เพื่อแยกผู้ที่เป็นรักร่วมเพศ จะเห็นว่ายังมีข้อโต้แย้งที่ไม่อาจหาข้อสรุปนี้ได้ เนื่องจากมีข้อจำกัดหลายประการทั้งในแง่ของพื้นฐานทฤษฎีที่ผู้ศึกษาแต่ละคนเชื่อ กลุ่มตัวอย่างและวิธีการที่ใช้ในการศึกษา แต่อย่างไรก็ตามแบบทดสอบทางจิตวิทยาก็ยังคงเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในทางคลินิก ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการศึกษาให้ได้ข้อมูลที่มากขึ้นเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ต่อไป ไรส์ (Riess 1980: 306) ได้อธิบายถึงการที่แบบทดสอบทางจิตวิทยาไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรในการแยกบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศว่ามีทางเป็นไปได้สองทาง คือ เครื่องมือทดสอบอาจไม่ไวมากพอที่จะบอกถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มหรือเครื่องมือเที่ยงตรงแต่ความแตกต่างของบุคลิภาพระหว่างบุคคลที่มีความชอบเพศเดียวกัน

และบุคคลที่ชอบต่างเพศนั้น ไม่มีหรือมีอยู่น้อย

2. การศึกษาลักษณะบางประการที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการเป็นรักร่วมเพศ นอกเหนือจากการศึกษาที่ใช้แบบทดสอบทางจิตวิทยาเป็นเครื่องมือในการหาตัวชี้วัดเพื่อบ่งบอกว่าใครเป็นรักร่วมเพศหรือไม่แล้ว ก็ยังมีการศึกษาในอีกลักษณะหนึ่งซึ่งเป็นการศึกษาเพื่อหาลักษณะบางประการที่นำมาใช้เป็นตัวบ่งชี้ หรือเป็นคุณลักษณะที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นรักร่วมเพศ เรื่องที่พบว่ามีผู้ให้ความสนใจศึกษากันมาก ก็คือ ความพึงพอใจทางเพศ เนื่องจากตามคำจำกัดความของการเป็นรักร่วมเพศแล้ว ความพึงพอใจทางเพศที่บุคคลมีต่อเพศใดเพศหนึ่งนั้น เป็นลักษณะสำคัญในการบอกถึงการเป็นรักร่วมเพศหรือไม่ ดังนั้นลักษณะความพึงพอใจทางเพศนี้จึงมักถูกนำมาศึกษาและใช้ในการแยกบุคคลว่าเป็นรักร่วมเพศ รักต่างเพศ หรือรักทั้งสองเพศ ส่วนอีกเรื่องหนึ่ง คือ การศึกษาถึงลักษณะเฉพาะบางประการที่มักพบในกลุ่มบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ และที่ได้รับความสนใจอยู่ในขณะนี้ ก็คือ การมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (cross-gender behaviors) ซึ่งการศึกษาถึงพฤติกรรมนี้ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาแบบย้อนหลัง ไปในอดีตของบุคคลที่ผู้ศึกษาทราบแล้วว่าเป็นรักร่วมเพศ

2.1 ความโน้มแน้วพฤติกรรมทางเพศ (sexual orientation) ความโน้มแน้วพฤติกรรมทางเพศของบุคคลเป็นตัวบ่งชี้ว่าบุคคลจะได้รับการกระตุ้นอารมณ์ และความรู้สึกทางเพศจากบุคคลเพศใดได้ ทำให้ชอบหรือมีความโน้มแน้วพฤติกรรมทางเพศที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศเชิงรักเพศเดียวกัน (homosexual orientation) รักต่างเพศ (heterosexual orientation) หรือได้ทั้งสองเพศ (bisexual orientation) ความโน้มแน้วพฤติกรรมทางเพศของบุคคลนี้โดยคำจำกัดความจะขึ้นอยู่กับปัจจัยสองประการ คือ ปัจจัยทางร่างกาย (physical factors) หมายถึงเพศที่บุคคลชอบ (gender preference) ที่มีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย และปัจจัยทางด้านอารมณ์ (affectional factors) คือ เพศที่บุคคลมีความผูกพันทางอารมณ์ด้วย (Moses & Hawkins 1982: 36) แม้ว่าตามคำจำกัดความจะดูง่าย แต่ในการทำความเข้าใจกับลักษณะความโน้มแน้วพฤติกรรมทางเพศของแต่ละบุคคลก็ยังคงต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบ (components) ต่าง ๆ ร่วมด้วยไคลน์ (Klien 1978-1979 อ้างถึงใน Francoeur 1982: 518) กล่าวถึงองค์ประกอบของความโน้มแน้วพฤติกรรมทางเพศว่า ประกอบไปด้วยลักษณะดังนี้

1. ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ (sexual attraction) บุคคลมีความพึงพอใจหรือมีแนวโน้มว่าเขาจะเลือกเพศใดเป็นคู่ (sexual partner)

2. กิจกรรมทางเพศ (sexual activity) มีความสัมพันธ์ทางเพศหรือปฏิบัติทางเพศกับเพศใด

3. การจินตนาการทางเพศ (sexual fantasies) ความคิดฝันในขณะที่กำลังจะสำเร็จความใคร่ หรือเป็นการคิดคำนึงถึง (daydream) ในสิ่งที่เคยผ่านมาในชีวิตจริง หรือเป็นการสร้างจินตนาการเอาเองว่ามีกับเพศใด

4. อารมณ์ที่ประสงค์ (emotional preference) อารมณ์เป็นสิ่งที่มียกยัดต่อการแสดงออกในความรัก บุคคลมีความรักหรือความผูกพันทางอารมณ์กับเพศใด

5. สังคมที่พึงประสงค์ (social preference) บุคคลมีความพึงพอใจที่จะมีส่วนในทางสังคม หรือใช้เวลาอยู่กับเพศใด และบุคคลเพศใดที่ทำให้รู้สึกพอใจที่ได้อยู่ใกล้ชิด

6. แบบแผนในการดำเนินชีวิต (life style) ในการดำเนินชีวิตจริงบุคคลเลือกที่จะใช้เวลาอยู่กับเพศใด บางคนแม้จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามแต่ก็พอใจที่จะดำเนินชีวิตทางสังคมในกลุ่มรักร่วมเพศ ในขณะที่รักร่วมเพศบางคนอาจจะใช้ชีวิตอยู่กับกลุ่มรักร่วมเพศด้วยกันหรืออยู่กับกลุ่มรักต่างเพศ หรืออยู่ทั้งสองกลุ่ม เท่ากับเป็นการดูถึงแบบแผนการดำเนินชีวิตในทางรักร่วมเพศหรือรักต่างเพศ

7. การมองตนเองทางเพศ (sexual identification) บุคคลมองตนเองว่ามีความพึงพอใจทางเพศในลักษณะอย่างไร ภาพพจน์ที่บุคคลมีต่อตนเองจะมีความสำคัญมากต่อความคิดและอารมณ์ ในข้อนี้จะเป็นการให้บุคคลประเมินตนเองตามมาตรวัดของคินซี (Kinsey Scale) ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป

องค์ประกอบของความพึงพอใจทางเพศนี้มีผู้วิจารณ์แตกต่างกันไป โมเสส และฮอร์กินส์ (Moses & Hawkins 1982: 43-44) พิจารณาเพียง 4 องค์ประกอบแรกคือ ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ กิจกรรมทางเพศ จินตนาการทางเพศ และอารมณ์ที่ประสงค์เท่านั้น โดยเน้นถึงการให้ความสนใจกับแต่ละองค์ประกอบในลักษณะที่เคยเป็นมาในอดีตและลักษณะที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากความพึงพอใจทางเพศมีลักษณะที่แปรเปลี่ยนไปได้ตามเวลาและช่วงอายุของแต่ละบุคคล องค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้อาจเป็นไปทางเดียวกันหรืออาจมีบางองค์ประกอบที่ขัดกันได้ บุคคลรักร่วมเพศบางรายอาจมีความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ มีอารมณ์ที่ประสงค์ และมีจินตนาการทางเพศแบบรักร่วมเพศ แต่ไม่เคยมีกิจกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งอาจเนื่องมาจากความกลัวกฎเกณฑ์ทางสังคม หรือบุคคลที่เป็นรักต่างเพศแต่เพียงอย่างเดียวอาจเคยมีจินตนาการถึงเพศเดียวกันบ้างในขณะสำเร็จความใคร่ ซึ่งอาจทำให้บุคคลเกิดปัญหาความสงสัยถึงความพึงพอใจทางเพศของตน แต่พบว่าโดยส่วนใหญ่ของบุคคลรักร่วมเพศทั้งหญิงและชายนั้นองค์ประกอบต่าง ๆ มักเป็นไปในทางเดียวกัน นอกจากองค์ประกอบทั้ง 4 แล้วโมเสส และฮอร์กินส์ ก็ยังให้ความสำคัญ

สำคัญกับอัตมโนทัศน์ (self-concept) ของบุคคลอีกด้วย โดยพิจารณาประกอบกับความพึงพอใจทางเพศของบุคคล โดยที่แม้ว่าองค์ประกอบของความพึงพอใจในเชิงรักร่วมเพศนั้นบุคคลอาจรับว่ามีเพียง 1 หรือ 2 ข้อที่สอดคล้องกับการมีความไว้วางใจพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในกรณีนี้จะมีปัญหาในการตัดสินว่า บุคคลนั้นมีความไว้วางใจพฤติกรรมทางเพศเป็นแบบใด ดังนั้น ถ้าบุคคลนั้นมีอัตมโนทัศน์เป็นแบบรักร่วมเพศ ก็จะตัดสินว่าบุคคลนั้นมีความไว้วางใจพฤติกรรมรักร่วมเพศ คือ จะตัดสินโดยเอาอัตมโนทัศน์มาพิจารณาด้วย หากพิจารณาอัตมโนทัศน์ในทัศนะของไมสส์และฮอร์กินส์ กับการมองตนเองของโคลน์แล้วจะพบว่า มีลักษณะสอดคล้องกัน คือ จะเป็นภาพพจน์ที่บุคคลมีต่อตนเองในเรื่องของความไว้วางใจพฤติกรรมทางเพศ

ในการศึกษาเกี่ยวกับการเป็นรักร่วมเพศนั้น ความไว้วางใจพฤติกรรมทางเพศมักถูกนำมาศึกษาเพื่อแยกบุคคลออกเป็นกลุ่มตามความไว้วางใจพฤติกรรมทางเพศของแต่ละคน มาตราวัดความไว้วางใจพฤติกรรมทางเพศที่ได้รับการกล่าวถึงเสมอในการศึกษาต่าง ๆ คือ Kinsey's 7-Point Scale of Sexual Orientation จากการศึกษาของคินซี และคณะ (Kinsey, et al. 1948 , 1953 อ้างถึงใน Francoeur 1982: 513) ที่ทำการสำรวจพฤติกรรมทางเพศของหญิงชายชาวอเมริกันจำนวน 10,000 ราย โดยการสัมภาษณ์ พบว่า พฤติกรรมทางเพศของคนโดยปกตินั้นไม่อาจแบ่งแยกเฉพาะว่าเป็นรักร่วมเพศ หรือรักต่างเพศอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว แต่มีคนจำนวนมากที่ตกอยู่ระหว่างกลาง คือ มีประสบการณ์ทั้งที่เป็นแบบรักร่วมเพศและรักต่างเพศในระดับต่าง ๆ กันไป ผลการศึกษารังนี้ทำให้เกิดมาตรวัดดังกล่าวขึ้นซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นมาตรวัดที่เชื่อถือได้มากที่สุดในปัจจุบัน โดยบอกถึงความพึงพอใจทางเพศของบุคคลว่าเป็นอย่างไร มาตรวัดเดิมของคินซีนีมีพื้นฐานที่จะให้ความสนใจกับประสบการณ์ หรือพฤติกรรมทางเพศของบุคคลร่วมกับความรู้สึกสนใจทางเพศ (Ellis, Burke & Ames 1987: 524) แต่แนวคิดของมาตรวัดนี้สามารถนำไปใช้ในการจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความพึงพอใจทางเพศ มาตรวัดของคินซีนีมีลักษณะดังนี้

โดยที่ คะแนน 0 หมายถึง เป็นรักต่างเพศแต่เพียงอย่างเดียว

คะแนน 1 หมายถึง ส่วนใหญ่แล้วเป็นรักต่างเพศ แต่มีประสบการณ์รักร่วมเพศมาบ้าง

คะแนน 2 หมายถึง เป็นรักต่างเพศแต่มีประสบการณ์รักร่วมเพศบ่อยครั้ง

คะแนน 3 หมายถึง มีประสบการณ์รักต่างเพศและรักร่วมเพศ จำนวน
พอ ๆ กัน

คะแนน 4 หมายถึง เป็นรักร่วมเพศแต่มีประสบการณ์รักต่างเพศบ่อยครั้ง

คะแนน 5 หมายถึง ส่วนใหญ่เป็นรักร่วมเพศแต่มีประสบการณ์รักต่างเพศบ้าง

คะแนน 6 หมายถึง เป็นรักร่วมเพศแต่เพียงอย่างเดียว

เนื้อหาของมาตรวัดสามารถแปลงไปได้ตามองค์ประกอบที่ต้องการวัด โดยยึดหลัก
ข้างต้นมาตรวัดนี้จะใช้การประเมินตนเองของผู้ทำคะแนนที่ได้จากการวัดจะถูกนำมาแปลงเป็น
ความโน้มแน่วฤติกรรมทางเพศ

โดยผู้ที่ได้คะแนนในช่วง	0-1	ถือว่าเป็นรักต่างเพศ
	2-4	ถือว่าเป็นรักทั้งสองเพศ
	5-6	ถือว่าเป็นรักร่วมเพศ

ในการศึกษาที่ใช้การประเมินความโน้มแน่วฤติกรรมทางเพศนั้น กิจกรรมทางเพศ
(sexual activity) มักได้รับความสนใจในการนำมาใช้ (Paul & Weinrich
1981/1982: 24) ซึ่งเป็นไปได้ว่าการศึกษาเหล่านี้มักศึกษากับผู้ที่ยอมรับแล้วว่าเป็นรักร่วมเพศ
และโดยมากก็อยู่ในวัยผู้ใหญ่ซึ่งสามารถประเมินการประพฤติปฏิบัติของตนได้ แต่ในบางกรณีไม่
สามารถประเมินเช่นนั้นได้ เนื่องด้วยข้อจำกัดทางด้านอายุ รวมทั้งเหตุผลอื่น ๆ ที่ทำให้บุคคล
อาจจะไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อนก็ได้ และแม้ว่าจะสามารถประเมินถึงกิจกรรมทางเพศ
ได้แล้วก็มักจะประเมินร่วมกับลักษณะอื่นด้วยเพื่อบ่งชี้ถึงความพึงพอใจจากภายในของบุคคล การ
ประเมินถึงการจินตนาการทางเพศ (sexual fantasies) จึงมักถูกนำมาใช้ร่วมด้วย
(Green 1985:340; Shiveley & Dececco 1977 อ้างถึงใน Moses & Hawkins 1982:
38) การศึกษาที่สนับสนุนถึงการจินตนาการทางเพศสามารถบ่งชี้ถึงความโน้มแน่วฤติกรรมทางเพศ
นั้น ได้แก่ การศึกษาของสตอร์ม (Storms 1980: 783-792) ซึ่งเปรียบเทียบลักษณะบทบาท
ทางเพศ (sex-role orientation) กับลักษณะจินตนาการทางเพศ (erotic fantasy
orientation) ว่าลักษณะใดที่เกี่ยวข้องกับความโน้มแน่วฤติกรรมทางเพศของบุคคล พบว่า
ในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่เป็นรักร่วมเพศ รักสองเพศ และรักต่างเพศไม่มีความแตกต่างในลักษณะ
บทบาทความเป็นชายหญิง แต่พบว่าจินตนาการทางเพศจะสอดคล้องกับความโน้มแน่วฤติกรรมทาง
เพศของบุคคลนั้น โดยบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศจะมีจินตนาการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันมากกว่า
ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของซาเกียร์และโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 44-45,
207-208, 211-214) ที่กล่าวถึงจินตนาการและความคิดเชิงรักร่วมเพศว่า การที่บุคคลมี

จินตนาการทางเพศส่วนใหญ่กับคนเพศเดียวกันสม่ำเสมอเป็นเวลานานสามารถบ่งชี้ถึงความโน้มนำพฤติกรรมรักร่วมเพศได้

จะเห็นได้ว่าการพิจารณาองค์ประกอบทางด้านกิจกรรมหรือประสบการณ์ทางเพศและการจินตนาการทางเพศจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความโน้มนำพฤติกรรมที่ถูกนำมาใช้มากที่สุด (Ellis, Burke & Ames 1987: 524) แต่องค์ประกอบอื่น ๆ ของความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศจะไม่ค่อยมีการกล่าวถึงเท่าใดนัก แต่การศึกษาถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ก็มีความจำเป็นในการเข้าใจถึงความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศโดยรวมและสามารถประเมินถึงแนวโน้มที่บุคคลนั้นแสดงออก หรือประพฤติได้ชัดเจนขึ้น

2.2 การมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (early cross-gender) มีผลการศึกษาที่สนับสนุนว่า พฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (early cross-gender behaviors) มีความสัมพันธ์กับการมีความโน้มนำพฤติกรรมรักร่วมเพศในระยะต่อมาและพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่มักพบได้ในประวัติของบุคคลรักร่วมเพศทั้งชายและหญิง ผลงานการศึกษาเท่าที่ผ่านมาทั้งที่เป็นการศึกษาแบบให้รำลึกย้อนหลัง หรือการศึกษาแบบติดตามผล มักเป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมของเพศตรงข้ามที่เกิดในผู้ชายมากกว่าในผู้หญิง ทั้งนี้เพราะแนวโน้มของความสนใจในการศึกษารักร่วมเพศชายพบได้มากกว่ารักร่วมเพศหญิง และสังคมมักจะมองว่าพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในเด็กชายเป็นปัญหามากกว่าในเด็กหญิง (Moses & Hawkins 1982: 49-50; Saghir & Robins 1973: 28, 192-197)

2.2.1 การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็กของรักร่วมเพศชาย มีการศึกษาย้อนหลัง (retrospective study) หลายเรื่องที่สนับสนุนถึงความเชื่อมโยงระหว่างพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในเด็กชายกับการมีความโน้มนำพฤติกรรมรักร่วมเพศในช่วงวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ การศึกษาที่มีการกล่าวถึงเสมอ ก็คือ การศึกษาของซาเกียร์ และโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 18, 28-30) ในรักร่วมเพศชายวัยผู้ใหญ่ พบว่า บุคคลเหล่านี้ส่วนใหญ่จะรายงานถึงลักษณะในวัยเด็กที่แตกต่างไปจากเด็กชายทั่วไป โดยที่ 2 ใน 3 (ร้อยละ 67) ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นรักร่วมเพศชายจำนวน 89 ราย มีพฤติกรรมคล้ายเด็กหญิง (girl - like syndrome) ในขณะที่พบลักษณะเดียวกันนี้ได้น้อยในกลุ่มที่เป็นรักต่างเพศ พฤติกรรมคล้ายเด็กหญิงที่ซาเกียร์ และโรบินส์พบ ได้แก่ การชอบอยู่รวมกลุ่มกับเด็กหญิง ชอบทำงานบ้าน เล่นตุ๊กตาอย่างเด็กหญิง และมักถูกล้อเลียนว่าเป็นกะเทย (sissy) โดยที่พฤติกรรมเหล่านี้ มักเกิดร่วมกันหลายอย่างให้เห็นอย่างเด่นชัดต่อเนื่องมาตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยรุ่นตอนต้น

ยิ่งไปกว่านั้นพฤติกรรมดังกล่าวมักก่อให้เกิดผลเสียทางสังคมต่อเด็กตามมา นั่นคือ การที่เด็กมักถูกล้อเลียนทำให้แยกตัวออกจากกลุ่มเด็กชายมากขึ้น ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะรายงานถึงการไม่มีเพื่อนเป็นเด็กชาย แต่กลับชอบเล่นกับเด็กหญิงและหลีกเลี่ยงที่จะเล่นเกมสฟาดฟันรุนแรงเหมือนเด็กชายคนอื่น ๆ นอกจากนี้แล้วยังพบว่ามีการแต่งกายอย่างเพศตรงข้าม เช่น ใส่เสื้อผ้าของเด็กหญิงโดยมีแรงจูงใจที่อยากกระทำพฤติกรรมดังกล่าวด้วย อย่างไรก็ตามการศึกษาของชาเกียร์และโรบินส์ได้พบว่า ชายรักร่วมเพศทั้งหมดมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก โดยที่อีกร้อยละ 33 ปฏิเสธถึงการมีพฤติกรรมของเด็กหญิงในวัยเด็ก และรายงานถึงวัยเด็กที่เหมือนกับเด็กชายทั่ว ๆ ไป

กรีน (Green 1985: 339) ได้ทบทวนการศึกษาต่าง ๆ ที่ศึกษาแบบย้อนหลัง โดยกล่าวถึง เบลล์ และคณะ (Bell, et al. 1981 อ้างถึงใน Green 1985 : 339) ซึ่งทำการศึกษากลุ่มรักร่วมเพศชายที่มีจำนวนมากกว่าการศึกษาของชาเกียร์และโรบินส์ คือ จำนวนทั้งหมด 575 รายและกลุ่มควบคุมเป็นรักต่างเพศชายจำนวน 284 ราย พบว่า ลักษณะที่มีสหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการเป็นรักร่วมเพศในวัยผู้ใหญ่คือ "การมีพฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามเพศ" (gender non-conformity behaviors) ซึ่งแสดงออกโดยที่มีความชอบในกิจกรรมของเด็กหญิงมากกว่ากิจกรรมของเด็กชายและการแต่งกายอย่างเพศตรงข้าม (crossdressing)

ในเรื่องพฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามเพศนี้ ฮ็อกเคนเบอร์รี่ และบิลลิงแฮม (Hockenberry & Billingham 1987: 475-492) ได้ทำการศึกษาเพื่อพัฒนามาตรวัดพฤติกรรมตามเพศของเด็กชาย (Boyhood Gender Conformity Scale (BGCS)) และนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายรักร่วมเพศและชายรักต่างเพศ พบว่า ลักษณะความเป็นชาย (masculine trait) ที่ขาดหายไปในช่วงวัยเด็กเป็นตัวแปรสำคัญและมีอิทธิพลต่อความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศในเวลาต่อมา โดยกลุ่มรักร่วมเพศจะได้คะแนนแตกต่างจากกลุ่มรักต่างเพศในข้อคำถามที่แสดงถึงลักษณะของเพศชาย (masculine items) ได้แก่ การชอบเล่นเกมของเด็กชาย ชอบอ่านเรื่องผจญภัยและกีฬา ชอบเล่นกับเด็กชายและจินตนาการถึงการเป็นดารา นักกีฬา นอกจากนี้ในวัยเด็กกลุ่มรักร่วมเพศมีมุมมองว่าเป็นกะเทยมากกว่ากลุ่มรักต่างเพศ จากการอภิปรายผลการศึกษาได้แสดงว่าบุคคลรักร่วมเพศมีความแตกต่างจากบุคคลรักต่างเพศในเรื่องของการทำตามบรรทัดฐาน และกิจกรรมที่แสดงถึงความเป็นชาย อีกทั้งยังไม่สามารถคิดฝันหรือสร้างภาพตามแบบฉบับของผู้ชายในอุดมคติได้เช่นเด็กชายคนอื่น ๆ ทั้งมีการมองตนเองหรือถูกผู้อื่นมองว่าเป็นกะเทยอีกด้วย แฮร์รี่ (Harry 1982 อ้างถึงใน Green 1985:339) ทำการศึกษารักร่วมเพศจำนวน 1,400 ราย เปรียบเทียบชายรักต่างเพศชายจำนวน 200 ราย พบว่า มีบุคคล

รักร่วมเพศจำนวนมากกว่ารักต่างเพศที่ย้อนรำลึกถึงวัยเด็กแล้วพบว่าตนเองมักถูกเรียกว่าเป็นกะเทย (sissy) มีความรู้สึกโดดเดี่ยวทางสังคม เคยมีความต้องการเป็นเด็กหญิง ชอบเล่นกับเด็กหญิง และมีการแต่งตัวอย่างเพศตรงข้าม

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาข้ามวัฒนธรรมเรื่องการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามของบุคคลรักร่วมเพศ วิทแทมและเซนท์ (Whitam & Zent 1984: 427-439) ได้ศึกษาข้ามวัฒนธรรมในชายที่เป็นรักร่วมเพศและรักต่างเพศใน 4 ประเทศ คือ สหรัฐอเมริกา กัวเตมาลา บราซิล และฟิลิปปินส์ โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิหลังทางสังคมใกล้เคียงกัน พบว่า พฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็กนี้เกิดขึ้นกับบุคคลรักร่วมเพศในทุกวัฒนธรรม โดยที่รักร่วมเพศชายจะรำลึกถึงการมีความสนใจในของเล่นที่เป็นของเด็กหญิง การแต่งกายตรงข้ามกับเพศของตน การถูกมองว่าเป็นกะเทย ความพึงพอใจที่จะเล่นในหมู่เด็กหญิง และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีผู้ใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่ารักต่างเพศชาย ข้อมูลจากการศึกษาข้ามวัฒนธรรมนั้นนอกจากจะเป็นการยืนยันว่าการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามนั้นจะเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศแล้ว ยังแสดงว่าพฤติกรรมดังกล่าวไม่ถูกรบกวนโดยอิทธิพลทางวัฒนธรรมด้วย คือสามารถพบรูปแบบเฉพาะของพฤติกรรมได้คล้าย ๆ กันแม้ในสังคมที่แตกต่างกัน นั่นคือ พฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็กเมื่อเกิดขึ้นแล้วควรจะได้รับการพิจารณาว่ามีความสำคัญ เป็นตัวบ่งชี้การเป็นรักร่วมเพศ

การศึกษาที่ให้กลุ่มตัวอย่างรำลึกถึงอดีตที่ผ่านมา นั้นมักจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องของความเชื่อถือได้ของข้อมูล เนื่องจากปัจจัยของเวลาที่ส่งผลให้ความจำเลอะเลือนไป หรือผู้ตอบอาจมีเจตนาที่จะเลือกรำลึกถึงเหตุการณ์ให้สอดคล้องกับเรื่องราวของตนเอง จึงทำให้มีการศึกษาแบบติดตามผล (prospective) มาช่วยยืนยัน การศึกษาแบบติดตามผลในพฤติกรรมของเพศตรงข้ามที่มีผู้ทำไว้ได้แก่ การศึกษาของซูเกอร์ ในปีค.ศ. 1984 (Zuger 1987: 86) โดยศึกษาบุคคลที่มีพฤติกรรมของหญิงในวัยเด็กจำนวน 55 ราย พบว่ามี 11 รายที่พบพฤติกรรมของเด็กหญิงก่อนอายุ 6 ปี มี 17 รายพบก่อนอายุ 9 ปี มี 11 ราย พบเมื่ออายุ 12 ปี และ 16 ราย พบเมื่ออายุ 16 ปี บุคคลเหล่านี้ได้รับการติดตามศึกษาจนอายุ 30 ปี พบว่า 35 รายมีความพึงพอใจเป็นรักร่วมเพศ มี 3 รายเป็นรักต่างเพศ มี 10 รายยังไม่ทราบผลที่แน่ชัด และมี 7 รายไม่สามารถติดตามผลได้ หากไม่รวม 7 รายหลัง ผลการศึกษานี้พบว่ามีจำนวนผู้ที่ เป็นรักร่วมเพศอยู่ระหว่างร้อยละ 73-93 ของคนทั้งหมด (ตัวเลขจากการนำจำนวน 10 ราย ที่ไม่ทราบผลแน่ชัดมาคำนวณร่วมกับ 35 รายที่เป็นรักร่วมเพศ) นอกจากนี้กรีน (Green 1985: 339-341) ได้ทำการศึกษาที่คล้ายคลึงกันในกลุ่มตัวอย่างเด็กชายจำนวน 44 ราย ซึ่งมีอายุเมื่อเริ่มต้นศึกษาอยู่ระหว่าง 3 ปีครึ่งถึง 11 ปีด้วยปัญหาว่ามีพฤติกรรมของเพศตรงข้าม ได้แก่

ความสนใจที่จะแต่งกายเหมือนเพศตรงข้าม ชอบแสดงท่าทางเหมือนเด็กหญิง ชอบเล่นตุ๊กตาอย่างเด็กหญิง อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่เป็นเด็กหญิง แสดงความปรารถนาที่จะเป็นเด็กหญิง และเลี่ยงการเล่นกีฬาหรือการเล่นที่รุนแรง พฤติกรรมเหล่านี้จะเกิดร่วมกันหลาย ๆ อย่างและปรากฏพฤติกรรมอยู่เสมอ ๆ กรีนทำการศึกษาเปรียบเทียบเด็กเหล่านี้กับกลุ่มควบคุมจำนวน 34 ราย ซึ่งมีข้อมูลพื้นฐานทางครอบครัวคล้ายคลึงกัน ผลการศึกษาถึงลักษณะความโน้มแนพฤติกรรมทางเพศที่ติดตามและประเมินผลจนกลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 14-23 ปี โดยการประเมินความโน้มแนพฤติกรรมทางเพศจากการมีจินตนาการทางเพศ และพฤติกรรมทางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมรักร่วมเพศถึงร้อยละ 68 (ในจำนวนนี้ร้อยละ 25 เป็นรักทั้งสองเพศ ร้อยละ 43 เป็นรักร่วมเพศแต่เพียงอย่างเดียว) ในขณะที่กลุ่มควบคุมไม่พบพฤติกรรมรักร่วมเพศเลย อย่างไรก็ตามการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็กที่จะนำไปใช้ในฐานะเป็นตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศก็ยังมีความคิดเห็นขัดแย้งกันอยู่ (Carrier 1986: 89-93; Moses & Hawkins 1982: 58-59) เพราะว่ามีบุคคลรักร่วมเพศบางรายที่ปฏิเสธถึงการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก ซึ่งตามเหตุผลนี้ ซูเกอร์ (Zuger 1987: 85-87) ให้ความเห็นว่า ถ้าจะพิจารณาว่าการศึกษานี้แบบย้อนหลังมีจุดอ่อนในเรื่องของการรำลึกถึงเหตุการณ์แล้ว ด้วยเหตุผลเดียวกันนี้ก็น่าจะนำมาใช้อธิบายในเรื่องนี้ได้เช่นเดียวกัน โดยที่ในการศึกษาเช่นนี้เราอาจพบได้ว่ามีคนจำนวนมากที่หลงลืม หรือไม่ได้รายงานถึงพฤติกรรมที่ตนเคยมีมาก่อนทั้งที่พฤติกรรมเช่นนั้นเคยเกิดขึ้นจริง นอกจากนี้บุคคลที่เคยมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามก็มักจะหยุดพฤติกรรมนั้นไปเมื่ออายุราว 8-10 ปี ในขณะที่ซาเกียร์และโรบินส์ศึกษาพบว่ามักหยุดไปในช่วงก่อนวัยรุ่นจนถึงช่วงวัยรุ่น ถึงแม้ว่าพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การแต่งกายแบบเพศตรงข้ามอาจพบได้เป็นครั้งคราวในบางโอกาส ดังนั้นการศึกษาบุคคลเหล่านี้ในวัยผู้ใหญ่จึงอาจเกิดการหลงลืมได้ทั้งโดยที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ อีกทั้งพฤติกรรมที่เคยเกิดมาก่อนก็อาจได้รับการขัดขวางหรือห้ามปรามจากครอบครัวตั้งแต่ในระยะแรกๆ จึงทำให้บุคคลไม่ได้นึกถึงว่าตนเคยมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามมาก่อน สำหรับข้อโต้แย้งที่ว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามบางรายอาจเติบโตขึ้นมาเป็นพวกแปลงเพศก็ได้ นั้น จากการศึกษาพบว่าพวกนี้มีค่อนข้างน้อย (Meyer 1985: 1058) อีกทั้งพฤติกรรมของเพศตรงข้ามที่พบในบุคคลสองกลุ่มนี้ก็จะมีความแตกต่างกัน โดยที่ผู้ที่ เป็นรักร่วมเพศส่วนใหญ่จะหยุดพฤติกรรมดังกล่าวในช่วงก่อนวัยรุ่นหรือระยะวัยรุ่น แต่พวกแปลงเพศจะมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ โดยไม่สามารถหยุดพฤติกรรมได้ อีกทั้งยังไม่เคยมีความสนใจหรือมีพฤติกรรมเยี่ยงผู้ชายเลย ไม่ว่าในช่วงใดของชีวิต (Davenport 1986: 516) ซึ่งเป็นเพราะคนกลุ่มนี้มีความรู้สึกว่าเป็นเพศโดยแท้จริงของตน เป็นผู้หญิง

จากการศึกษาเท่าที่ผ่านมาสามารถกล่าวได้ว่า การนำพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็กไปใช้ในฐานะเป็นตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศชายในเวลาต่อมา นั้น มีหลักฐานที่อ้างอิงได้ทั้งในการศึกษาที่ทำแบบย้อนหลังและแบบติดตามต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตามการนำไปใช้ก็ยังคงต้องระมัดระวังในบางจุดที่อาจถูกโต้แย้งด้วยเช่นกัน โดยซูเกอร์ได้ให้ความเห็นว่าการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามที่พบในเด็กชายจะแสดงถึงระยะแรกของการเป็นรักร่วมเพศก็ตาม แต่การที่ไม่พบพฤติกรรม เช่นนี้ในรักร่วมเพศทุกคนก็เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องหาเหตุผลมาอธิบายกันต่อไป

2.2.2 การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็กของรักร่วมเพศหญิง ดังที่ได้กล่าวแล้วว่าการศึกษาในพวกรักร่วมเพศหญิงได้รับความสนใจน้อยกว่าพวกรักร่วมเพศชาย ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงจึงค่อนข้างจำกัด แต่อย่างไรก็ตามมีผู้ศึกษาถึงลักษณะของเพศตรงข้ามในวัยเด็กของพวกรักร่วมเพศหญิงไว้เช่นกัน การแสดงพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในเพศหญิงมักเรียกว่า "ทอมบอย" (tomboy) ซาเกียร์และ โรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 192) ได้ให้คำจำกัดความพฤติกรรมเช่นนี้ว่า เป็นปรากฏการณ์ที่เด็กหญิงแสดงออกในหลาย ๆ ลักษณะถึงความพึงพอใจและพฤติกรรมซึ่งมักพบในเด็กชาย ได้แก่ การหลีกเลี่ยงในกิจกรรมอย่างเด็กหญิง เลี่ยงที่จะเลือกเด็กผู้หญิงเป็นเพื่อนเล่นเป็นเวลานาน มีความสนใจที่จะเป็นเพื่อนกับเด็กชาย และมีกิจกรรมอย่างเด็กชาย เด็กหญิงที่มีลักษณะดังกล่าวจะไม่แสดงความสนใจในกิจกรรมอย่างผู้หญิง เช่น งานเย็บปัก แต่พอใจที่จะเล่นอย่างเด็กชายมากกว่า ความสนใจดังกล่าวจะเกิดขึ้นต่อเนื่องเป็นเวลานาน และมักพบว่าเกิดขึ้นในวัยเด็กต่อเนื่องไปจนถึงวัยรุ่นเป็นอย่างน้อย ซาเกียร์ และโรบินส์ ศึกษากลุ่มรักร่วมเพศหญิงจำนวน 57 ราย เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่เป็นรักต่างเพศจำนวน 43 ราย พบว่าร้อยละ 70 ของผู้ที่เป็นรักร่วมเพศ ยอมรับว่ามีประวัติเป็นทอมบอย แต่ก็มีถึงร้อยละ 30 ที่ปฏิเสธ ในกลุ่มที่ยอมรับว่าเคยเป็นทอมบอยกล่าวถึงการเลี่ยงที่จะมีเพื่อนเป็นผู้หญิง ไม่สนใจงานบ้านและกิจกรรมของผู้หญิง ชอบเล่นกับเด็กชายและชอบกิจกรรมที่แสดงถึงความเป็นชาย แต่อย่างไรก็ตามในกลุ่มควบคุมที่เป็นรักต่างเพศ พบว่าร้อยละ 16 ยอมรับว่ามีประวัติเป็นทอมบอยด้วย กุนด์แลคและไรส์ (Gundlach & Riess 1968 อ้างถึงใน Moses & Hawkins 1982: 49) ได้ทำการศึกษา พบว่า ผลที่ได้มีความคล้ายคลึงกันคือมีร้อยละ 78 ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นรักร่วมเพศหญิงและร้อยละ 48 ของหญิงที่เป็นรักต่างเพศยอมรับถึงการมีประวัติทอมบอยมาก่อน ข้อมูลเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมทอมบอยนั้นพบได้มากในหมู่เด็กหญิง ซาเกียร์ และโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 191 - 192) ได้อธิบายว่า เนื่องจากสังคมไม่ค่อยกดดันต่อเด็กหญิงที่มีพฤติกรรมอย่างเพศตรงข้าม และพฤติกรรมเช่นนี้มักได้รับการมองอย่างขมขื่น และให้รางวัลด้วย อย่างไรก็ตามพฤติกรรมทอมบอยในรักร่วมเพศก็มีความแตกต่างกัน รักร่วมเพศหญิงที่มีประวัติทอมบอยมักจะเลี่ยงการเล่นตุ๊กตา

ในขณะที่รักต่างเพศหญิงที่เป็นทอมบอยยังคงชอบเล่นตุ๊กตาและไม่ได้หลีกเลี่ยงที่จะเล่นด้วย นอกจากนั้นแม้ว่าพฤติกรรมทอมบอยที่เกิดขึ้นในทั้งสองกลุ่มเกิดขึ้นในช่วงอายุเดียวกันคือ ในระยะก่อนวัยรุ่น แต่บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศนั้นพฤติกรรมนี้จะต่อเนื่องไปจนถึงวัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ ในขณะที่รักต่างเพศหญิงที่เป็นทอมบอยมักจะควบคุมไม่ให้พฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้นต่อไปจนถึงวัยรุ่นตอนต้น (Saghir & Robins 1973: 282)

อีกลักษณะหนึ่งที่มีพบในรักร่วมเพศหญิง ก็คือ การมีความปรารถนาหรือมีความคิดฝันที่จะเป็นเพศตรงข้ามในวัยเด็ก โดยที่พบว่าร้อยละ 67 ของรักร่วมเพศหญิงกล่าวถึงการมีความปรารถนาที่จะเป็นเพศตรงข้ามในขณะที่กลุ่มควบคุมพบลักษณะนี้เพียงร้อยละ 7 เท่านั้น ความปรารถนาดังกล่าวมิใช่เป็นความต้องการที่จะแปลงเพศแต่เป็นเพียงความรู้สึกเสียใจ เสียใจที่ไม่ได้เกิดเป็นผู้ชายและมักออกมาทางความคิดฝันจินตนาการมากกว่า โดยที่ความปรารถนาดังกล่าวมักเป็นผลมาจากการมีความสนใจในกิจกรรมอย่างผู้ชาย และพบว่าตนสามารถทำได้ดี (Saghir & Robins 1973: 195, 1980: 282)

โมเสสและ ฮอร์กินส์ (Moses & Hawkins 1982 : 49) พบว่าการที่ยังมีผู้หญิงที่เป็นรักร่วมเพศอีกจำนวนหนึ่งที่ไม่เคยมีประวัติทอมบอยมาก่อน อาจจะอธิบายได้ว่า บุคคลเหล่านั้น อาจมีแต่ความผูกพันทางอารมณ์ และความสนใจทางเพศเชิงรักร่วมเพศเท่านั้น แต่ไม่แสดงบทบาททางเพศ (gender role behaviors) ที่แตกต่างออกไปจากบุคคลอื่น ดังนั้นการมีบทบาททางเพศอย่างใดนั้น ไม่เป็นข้อยืนยันถึงการเป็นรักร่วมเพศ แต่ลักษณะความผูกพันทางอารมณ์และความสนใจทางเพศของบุคคล หรือความไว้วางใจพฤติกรรมรักร่วมเพศต่างหากที่จะเป็นข้อยืนยัน

โดยสรุปในเรื่องของลักษณะบางประการที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นรักร่วมเพศทั้งชายและหญิงซึ่งจะสามารถนำมาใช้เป็นบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศได้นั้น ในปัจจุบันผู้ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้หลายคนได้ให้ความสนใจกับลักษณะ 2 ประการ คือ ความไว้วางใจพฤติกรรมรักร่วมเพศ และการมีประวัติพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (Meyer 1985: 1058) ซึ่งการวัดถึงความไว้วางใจพฤติกรรมทางเพศนั้นสามารถบอกได้ถึงภาวะปัจจุบันของบุคคลว่าจะมีความไว้วางใจพฤติกรรมทางเพศกับเพศเดียวกันหรือต่างเพศ ส่วนอีกลักษณะหนึ่งนั้นมีการศึกษาพบว่าประวัติในวัยเด็ก ในเรื่องการพฤติกรรมของเพศตรงข้ามอาจใช้เป็นตัวบ่งชี้ถึงแนวโน้มที่จะทำใหบุคคลพัฒนาความไว้วางใจพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้นได้ในเวลาต่อมา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 2 โดยมีขั้นตอนและวิธีการวิจัยที่สำคัญตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนทั้งชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษาตอนต้น ทั้งภาครัฐบาลและเอกชนภาคการศึกษาที่ 2 ของปีการศึกษา 2531-2532 ในโรงเรียนต่าง ๆ ของเขตการศึกษาที่ 2 ในประเทศไทย

ตัวอย่างที่นำมาศึกษานี้ ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายชั้น (multi-stage random sampling) จากประชากรทั้งหมดตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สุ่มโรงเรียนที่ต้องการศึกษาจากกลุ่มโรงเรียนต่าง ๆ โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) ได้มาทั้งหมด 4 โรงเรียน และ 2 วิทยาลัย เป็นสถานศึกษาแบบสหศึกษา ปรากฏดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงชื่อ และสถานที่ตั้งของวิทยาลัย และโรงเรียน

ชื่อโรงเรียนและวิทยาลัย	สถานที่ตั้ง
โรงเรียน สตุลวิทยา	อ.เมือง จ.สตุล
โรงเรียน กำแพงวิทยา	อ.ระบุง จ.สตุล
วิทยาลัยเทคนิคสตุล	ต.พิมาน อ.เมือง จ.สตุล
โรงเรียนคณะราษฎรบำรุง	อ.เมือง จ.ยะลา

ตาราง 1 (ต่อ)

ชื่อโรงเรียนและวิทยาลัย	สถานที่ตั้ง
โรงเรียนเบญจมราชูทิศราชบุรี	อ.เบตง จ.ยะลา
วิทยาลัยเทคนิคยะลา	ต.สะเตง อ.เมือง จ.ยะลา

ขั้นตอนที่ 2. สุ่มนักเรียนจากโรงเรียนต่าง ๆ ที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 ดังนี้

2.1 แบ่งนักเรียนของโรงเรียนต่าง ๆ ที่ต้องการศึกษา ออกเป็น 3 ระดับชั้นคือ มัธยมศึกษาปีที่ 4-5-6 หรือ ปวช.1-2-3

2.2 สุ่มนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ ขึ้นมาประมาณ 1-2 ห้องเรียน โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) ซึ่งได้จำนวนตัวอย่างในการศึกษา ครั้งนี้ทั้งหมด 832 คน เป็นนักเรียนชาย 381 คน นักเรียนหญิง 451 คน ตัวอย่างส่วนใหญ่ อยู่ในช่วงอายุ 15-18 ปี นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 70.7 ศาสนาอิสลามร้อยละ 28.7 อาชีพบิดาส่วนใหญ่ทำงานกลสิกรรม รองลงมาประกอบอาชีพการค้า ในด้านอาชีพของมารดา พบว่ามารดาของนักเรียนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพกลสิกรรม ดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตาม อายุ ระดับการศึกษา การนับถือศาสนา และอาชีพของบิดา มารดา

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
อายุ		
- 13 ปี	1	0.1
- 15 ปี	58	7
- 16 ปี	197	23.7
- 17 ปี	253	30.4
- 18 ปี	199	23.9
- 19 ปี	84	10.1

ตาราง 2 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
- 20 ปี	24	2.9
- > 20 ปี	8	1
ไม่ระบุ	8	1
การศึกษา		
- มัธยมศึกษาปีที่ 4	186	22.4
- มัธยมศึกษาปีที่ 5	235	28.2
- มัธยมศึกษาปีที่ 6	99	11.9
- ปวช.1	107	12.9
- ปวช.2	105	12.6
- ปวช.3	100	12.0
ศาสนา		
- พุทธ	588	70.7
- คริสต์	5	0.6
- อิสลาม	239	28.7
อาชีพบิดา		
- งานที่ใช้วิชาการ	39	4.7
- งานบริหารและงานจัดการ	47	5.7
- งานเสมียนพนักงาน	31	3.7
- งานเกี่ยวกับการค้า	122	14.7
- งานด้านบริการ	56	6.7
- งานกลีกรรม	376	45.2
- งานการผลิตและการใช้อุปกรณ์ขนส่ง	21	2.5
- งานทหาร	2	0.2
- อื่น ๆ	116	13.9
- ไม่ระบุ	22	2.6
อาชีพมารดา		
- งานที่ใช้วิชาการ	44	5.3

ตาราง 2 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
- งานบริหารและงานจัดการ	5	0.6
- งานเสมียนพนักงาน	7	0.8
- งานเกี่ยวกับการค้า	195	23.4
- งานด้านบริการ	4	0.5
- งานกลุ่กรรม	300	36.1
- งานการผลิตและการใช้อุปกรณ์ขนส่ง	7	0.8
- งานทหาร	0	0.0
- อื่น ๆ	245	29.5
- ไม่ระบุ	25	3.1

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามซึ่งมีทั้งหมด 2 ชุด แบ่งเป็นแบบสอบถามสำหรับนักเรียนชาย 1 ชุด และนักเรียนหญิง 1 ชุด แบบสอบถามแต่ละชุดแบ่งออกได้เป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป สอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับรักร่วมเพศ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list) และเติมคำในช่องว่าง โดยมีข้อคำถามที่เหมือนกันในแบบสอบถามทั้งสองชุด จำนวน 19 คำถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบประมาณค่า (rating scale) ซึ่งมี 2 ตอนย่อยคือ

ตอนที่ 2.1 แบบสอบถามที่วัดความพึงพอใจทางเพศ และพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก ลักษณะแบบสอบถามนี้เป็นข้อความที่ให้นักเรียนประเมินว่าเห็นด้วยหรือ

ไม่เห็นด้วยเพียงใดกับข้อความนั้น ๆ ตามความคิดและความรู้สึกของตนเอง ให้เลือกตอบใน 5 ระดับคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ในแบบสอบถาม ตอนนี้จะแตกต่างกันบ้างในแบบสอบถามทั้งสองชุด นั่นคือแบบสอบถามสำหรับนักเรียนชายมีข้อคำถาม 32 ข้อ แบบสอบถามสำหรับนักเรียนหญิงมี 24 ข้อ

ตอนที่ 2.2 แบบสอบถามเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ลักษณะแบบสอบถาม เป็นข้อความแสดงความถี่ของพฤติกรรม ให้นักเรียนตอบว่ามีพฤติกรรมนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด 5 ระดับคือ บ่อยมาก บ่อย ปานกลาง น้อย ไม่เคย ข้อคำถามในตอนที่ 2.2 นี้มีความแตกต่างกันในแบบสอบถามทั้งสองชุดเช่นกัน โดยที่แบบสอบถามสำหรับนักเรียนชายมี 20 ข้อ และแบบสอบถามสำหรับนักเรียนหญิงมี 10 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นแบบวัดในเรื่องเจตคติที่มีต่อบุคคลรักร่วมเพศ และผลกระทบทางสังคมจากพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกต่อข้อความนั้น ๆ ใน 5 ระดับคือเห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งประกอบด้วยข้อความทั้งหมด 27 ข้อ ที่เหมือนกันในแบบสอบถามทั้งสองชุด

2. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิจัย การดำเนินการสร้างเครื่องมือเพื่อวัดพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้น ผู้วิจัยและคณะ ได้พัฒนาขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ โดยยึดทฤษฎีเป็นแนวทาง (rational approach) ร่วมกับการใช้ข้อเท็จจริงประจักษ์ (empirical approach) ซึ่งมีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสารและผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพื่อนำมาสร้างเป็นนิยามปฏิบัติการ และกำหนดลักษณะของพฤติกรรมรักร่วมเพศ อันเป็นแนวทางสำหรับการสร้างเป็นโครงร่างของแบบสอบถาม ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยได้ตัวบ่งชี้ถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ

2.1.1 ความโน้มแนพฤติกรรมทางเพศ ประกอบด้วย

- ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ
- กิจกรรมทางเพศ

- จินตนาการทางเพศ
- อารมณ์ที่ประสงค์
- สังคมที่พึงประสงค์
- แบบแผนในการดำเนินชีวิต
- การมองตนเองทางเพศ

2.1.2 การมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก มืองค์

ประกอบดังนี้

- การมีพฤติกรรมเหมือนเด็กหญิงในเด็กชายหรือการมีพฤติกรรมเหมือนเด็กชายในเด็กหญิง
- ความคิดอยากเป็นเพศตรงข้าม
- การแต่งตัวอย่างเพศตรงข้าม

ผู้วิจัยได้กำหนดการเลือกใช้คำบางคำในการทำวิจัยครั้งนี้ คือ คำว่า "รักร่วมเพศ" และกำหนดคำแปลคำในภาษาอังกฤษว่า sexual orientation คือ ความโน้ม้นำพฤติกรรมทางเพศดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. คำว่า "รักร่วมเพศ" แม้ว่าจะยังไม่ได้มีการบัญญัติเป็นศัพท์เฉพาะอย่างเป็นทางการ แต่ก็ยังเป็นคำที่ได้รับการยอมรับและบุคคลส่วนใหญ่ทั้งที่เป็น นักวิชาการทางการแพทย์ นักหนังสือพิมพ์ และประชาชนโดยทั่วไปใช้กันอย่างแพร่หลายมาจนถึงปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำว่า "รักร่วมเพศ" หมายถึง homosexuality ในการวิจัยครั้งนี้

2. คำว่า sexual orientation เป็นคำในภาษาอังกฤษที่ยังไม่ได้มีการบัญญัติเป็นศัพท์เฉพาะอย่างเป็นทางการเช่นเดียวกัน และบุคคลส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจที่ตรงกันเกี่ยวกับคำนี้ อีกทั้งยังเป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งที่ผู้วิจัยกำหนดให้เป็นตัวบ่งชี้ถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทย จึงจำเป็นต้องมีการบัญญัติคำว่า sexual orientation เป็นคำแปลในภาษาไทยสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ค้นคว้าความหมายของคำว่า orientation และ sexual orientation จากพจนานุกรมฉบับภาษาอังกฤษ พจนานุกรมฉบับอังกฤษ-ไทย พจนานุกรมทางจิตเวช พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและพจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ

ขั้นตอนที่ 2 ปรึกษากับจิตแพทย์ นักจิตวิทยา และนักวรรณศิลป์ของราชบัณฑิตยสถาน

ขั้นตอนที่ 3 กำหนดคำแปลคำว่า sexual orientation เป็นคำในภาษาไทยขึ้น 4 คำ คือ

การกำหนดพฤติกรรมทางเพศ

การกำหนดทิศทางพฤติกรรมทางเพศ

การโน้มนำทางเพศ

ท่าทีทางเพศ

ขั้นตอนที่ 4 ผู้วิจัยได้นำคำดังกล่าวทั้ง 4 คำไปดำเนินการสอบถามความคิดเห็น และความเข้าใจจากกลุ่มบุคคลอาชีพต่าง ๆ จำนวน 22 คน เป็นเพศชาย 13 คน และเพศหญิง 9 คน เพื่อพิจารณาคัดเลือกคำที่มีความสอดคล้องกับความหมายและองค์ประกอบของ sexual orientation ทั้ง 7 ลักษณะมากที่สุด บุคคลที่ได้สอบถามประกอบด้วย

จิตแพทย์	4 คน
นักจิตวิทยาคลินิก	4 คน
ผู้เชี่ยวชาญงานข้าราชการนากรม	ราชบัณฑิตประเภทปรัชญา สาขาวิชา
ตรรกศาสตร์ และนักวรรณศิลป์ของราชบัณฑิตยสถาน	4 คน
บุคคลรักร่วมเพศชาย	2 คน
บุคคลทั่วไป	8 คน

ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากการสอบถามความคิดเห็นและความเข้าใจจากกลุ่มต่าง ๆ ดังกล่าวเกี่ยวกับคำทั้ง 4 คำ ได้กระทำในระยะเวลาค่อนข้างจำกัด คือ ประมาณ 1 อาทิตย์เท่านั้น หลังจากนั้นได้นำข้อมูลทั้งหมดมาพิจารณาโดยการวิเคราะห์ และคัดเลือกคำที่สามารถสื่อได้สอดคล้องทั้งความหมายและองค์ประกอบของ "sexual orientation" ได้มากที่สุด คือ คำว่า "ความโน้มแนพฤติกรรมทางเพศ" ความคิดเห็นที่มีต่อคำทั้ง 4 คำ ของกลุ่มบุคคลอาชีพต่าง ๆ ดังกล่าว รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ง.)

2.2 สำนวจคุณลักษณะของพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จากนักเรียนโรงเรียนสหศึกษาระดับมัธยมปลาย จำนวน 180 คน โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด (ภาคผนวก ข) สำนวจความคิดเห็นของนักเรียนในด้านต่อไปนี้

2.2.1 เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.2.2 เจตคติต่อผู้หญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.2.3 เจตคติต่อผู้ชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ขั้นตอนนี้เป็นการศึกษาถึง critical incidence เพื่อศึกษาความคิดเห็นและความเข้าใจของบุคคลในสังคมไทยที่มีต่อเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศ เปรียบเทียบกับทฤษฎีและแนวความคิดของต่างประเทศเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ตามลักษณะที่ได้จากข้อ 2.1 ว่ามีความ

สอดคล้องกันอย่างไรเพื่อหาข้อสรุปในการใช้เป็นเกณฑ์พิจารณา และดำเนินการสร้างแบบสอบถามวัดพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทย ต่อไป

2.3 สร้างแบบสอบถามวัดพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพื่อใช้สำหรับการศึกษาค้นคว้า โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอนคือ

2.3.1 แบบสอบถามตอนที่ 1 ซึ่งถามรายละเอียดส่วนตัว และความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับรักร่วมเพศ มีคำถาม 19 ข้อ

2.3.2 แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศที่ใช้นิยามปฏิบัติการ ตัวบ่งชี้ และข้อมูลที่ได้จากการสำรวจในข้อ 2.2 เป็นกรอบการอ้างอิง (frame of reference) ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตรวัดที่มี 5 ระดับคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ บ่อยมาก บ่อยปานกลาง น้อย ไม่เคย โดยมีข้อความสำหรับผู้ชาย 110 ข้อ และผู้หญิง 109 ข้อ

2.3.3 แบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นมาตรวัดเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ให้ผู้ตอบเลือกตอบได้ 5 ระดับคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีข้อความทั้งหมด 27 ข้อ

แบบสอบถามทั้ง 3 ตอนนี้สร้างขึ้นนี้ สร้างขึ้นตามแบบมาตรวัดเจตคติแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert scale) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

2.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามที่สร้างขึ้นดังนี้

2.4.1 การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ด้วยการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นนี้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางจิตวิทยา และทางการวิจัย 7 ท่าน (ภาคผนวก ค) พิจารณาตรวจสอบว่ามีความถูกต้อง และเหมาะสมตรงตามเนื้อหาและโครงสร้างที่ต้องการวัดหรือไม่เพียงใด จากนั้นนำมาปรับปรุงเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่จะให้ทดลองตอบแบบสอบถามต่อไป และด้วยเหตุที่แบบสอบถามในตอนที่ 2 มีจำนวนข้อความคำถามมาก จึงปรับแบ่งเป็นข้อความคำถามสำหรับผู้ชาย 2 ชุดและผู้หญิง 2 ชุด โดยให้มีจำนวนข้อความคำถามเท่า ๆ กัน และลักษณะข้อความคำถามในแต่ละชุด ครอบคลุมตัวบ่งชี้ถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศใกล้เคียงกัน

2.4.2 นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแล้วจากข้อ

2.4.1 มาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในเชิงข้อมูล (try out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 151 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 74 คน แยกเป็นเพศหญิง 34 คน เพศชาย 40 คน และกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ 77 คน เป็นเพศหญิง 34 คน เพศชาย 43

คน กลุ่มตัวอย่างที่ทดลองศึกษานี้ อายุ 15-25 ปีมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร รอบ กรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด โดยที่บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และรักต่างเพศในการทดลองศึกษารั้งนี้ เป็นบุคคลที่มีการยอมรับว่าตนเองมีพฤติกรรมเช่นใด หรือได้รับการบอกเล่าจากเพื่อนที่ใกล้ชิดกับตัวอย่างเหล่านี้

2.4.3 ตรวจสอบแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศโดยใช้เกณฑ์ว่า ข้อความใดที่เป็นข้อความเชิงนิมิตให้คะแนนสำหรับข้อนั้นเป็น 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับตัวเลือกคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ บ่อยมาก บ่อย ปานกลาง น้อย ไม่เคย สำหรับข้อความที่เป็นเชิงนิเสธกำหนดให้คะแนนเป็น 1, 2, 3, 4, 5 ตามลำดับตัวเลือกดังกล่าว จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSSX (Statistical Package for the Social Science X) ทำการวิเคราะห์คุณภาพรายข้อ (item analysis) โดยใช้ t-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และกลุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ แล้วเลือกเฉพาะข้อความที่มีความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ .05 ในชุดผู้หญิง และ .01 ในชุดผู้ชาย)

2.4.4 การหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) หลังจากวิเคราะห์คุณภาพรายข้อแล้ว จึงนำแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศนี้มาหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธี Cronbach alpha coefficient ในโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSSX (ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละชุดแสดงในตารางผนวก 1 ภาคผนวก ก.)

2.4.5 วิเคราะห์หาค่าน้ำหนักในการจำแนก (discriminant score) ของตัวบ่งชี้ในแบบสอบถามที่ได้คัดเลือกรายข้อแล้ว เพื่อหาสมการทำนายแยกบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จากบุคคลที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศหรือมีพฤติกรรมรักต่างเพศ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSSX ทำการวิเคราะห์การจำแนก (discriminant analysis) พบว่าค่าร้อยละของการจำแนกของแบบสอบถามชุดที่ 1 ทั้งในแบบสอบถามสำหรับผู้หญิง และสำหรับผู้ชาย ซึ่งสูงกว่าชุดที่ 2 (ค่าร้อยละของการจำแนกในแต่ละชุด แสดงในตารางผนวก 2 ภาคผนวก ก.) ค่าร้อยละของการจำแนกที่มากกว่า แสดงว่าแบบสอบถามดังกล่าวมีร้อยละของการจำแนกสูงพอที่จะเชื่อถือมากกว่าในการวัด ดังนั้น ผู้วิจัยและคณะจึงเลือกแบบสอบถามชุดที่ 1 ทั้งสำหรับผู้หญิงและสำหรับผู้ชายเป็นแบบสอบถามที่จะใช้ในการเก็บข้อมูลจริง

2.4.6 จากข้อ 2.4.5 ทำให้ได้สมการทำนาย คือ

$$\begin{aligned} \text{เพศหญิง : Index} = & (S1*0.473)+(S2*0.050)+(S3*(-0.266))+(S4*(-0.012))+ \\ & (S5*-0.090)+(S6*0.374)+(S7*0.031)+(C1*(-0.153))+ \\ & (C2*0.250)+(C3*0.109)-5.399 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{เพศชาย : } \text{Index} = & (S1*0.131)+(S2*0.031)+(S3*0.038)+ \\ & (S4*(-0.037))+(S5*0.377)+(S6*(-0.083))+ \\ & (S7*0.046)+(C1*(-0.087))+(C2*0.065)+ \\ & (C3*0.00005)-3.938 \end{aligned}$$

โดยที่ค่า Index คือ ค่าน้ำหนักในการจำแนกที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาถึงการมีหรือไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

- S1 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ
 S2 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดกิจกรรมทางเพศ
 S3 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดการจินตนาการทางเพศ
 S4 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดอารมณ์ที่ประสงค์
 S5 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดสังคมที่พึงประสงค์
 S6 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดแบบแผนในการดำรงชีวิต
 S7 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดการมองตนเอง
 C1 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดการมีพฤติกรรมเหมือนเด็กหญิงในเด็กชายหรือการมีพฤติกรรมเหมือนเด็กชายในเด็กหญิง
 C2 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดความคิดอยากเป็นเพศตรงข้าม
 C3 คือ คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดการแต่งตัวอย่างเพศตรงข้าม

จากการทดลองศึกษาค้นคว้าได้ค่าเฉลี่ยของค่า Index แต่ละกลุ่ม (group means) ดังนี้

เพศชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ = 1.995

เพศชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ = -1.895

เพศหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ = 1.403

เพศหญิงที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ = -1.403

จากค่าเฉลี่ยของค่า Index ที่ได้ในการทดลองศึกษาค้นคว้านี้จึงนำมากำหนดเกณฑ์ในการจัดกลุ่มสำหรับการวิจัยครั้งนี้คือ

กลุ่ม 1 คือ นักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นนักเรียนชายที่ได้คะแนน Index มากกว่าหรือเท่ากับ 1.995 และนักเรียนหญิงที่ได้คะแนน Index มากกว่าหรือเท่ากับ 1.403

กลุ่ม 2 คือ นักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ และมีแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง นักเรียนชายที่ได้คะแนน Index น้อยกว่า 1.995 และมากกว่าหรือเท่ากับ 0.00 หรือเป็นนักเรียนหญิงที่ได้คะแนน Index น้อยกว่า 1.403 และมากกว่าหรือเท่ากับ 0.00

กลุ่ม 3 คือ นักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ และมีแนวโน้มต่ำที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง นักเรียนชายที่ได้คะแนน Index น้อยกว่า 0.00 และมากกว่า -1.895 หรือเป็นนักเรียนหญิงที่ได้คะแนน Index น้อยกว่า 0.00 และมากกว่า -1.403

กลุ่ม 4 คือ นักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ซึ่งหมายถึงนักเรียนชายที่ได้คะแนน index น้อยกว่าหรือเท่ากับ -1.895 หรือนักเรียนหญิงที่ได้คะแนน Index น้อยกว่าหรือเท่ากับ -1.403

ในการศึกษารั้งนี้เฉพาะตาราง 3 แบ่งเป็น 4 กลุ่ม นอกนั้นจะแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม 1 เป็นนักเรียนร่วมเพศและกลุ่ม 2 เป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศคือรวม กลุ่ม 2-4 เป็นกลุ่มเดียวกัน

2.4.7 แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งมีทั้งหมด 27 ข้อ ใช้เกณฑ์การให้คะแนนเป็น 5, 4, 3, 2, 1 สำหรับขอความเชิงนิมิต ตามลำดับตัวเลือก เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และให้คะแนน 1, 2, 3, 4, 5 ตามลำดับตัวเลือกดังกล่าว สำหรับข้อความที่เป็นเชิงนิเสธ จากนั้นนำคะแนนที่ได้ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามนี้ด้วยวิธี Cronbach alpha coefficient ในโปรแกรมสำเร็จรูป SPSSX ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเป็น 0.938

เมื่อพิจารณาขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ พบว่า เครื่องมือนี้อาจมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความเชื่อมั่น ค่าร้อยละการจำแนก และค่าน้ำหนักเฉลี่ยในการจำแนกสูงพอที่จะนำไปในการวิจัยได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษารั้งนี้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อไปยังหน่วยงานราชการที่เป็นหน่วยงานต้นสังกัดของโรงเรียนที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ เพื่อขออนุญาตเข้าไปทำการเก็บข้อมูลในพื้นที่เขตการศึกษา
2. ติดต่อขอความร่วมมือโดยตรงจากโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างในการศึกษา
3. กำหนดวันและเวลาที่แน่นอนที่จะสามารถทำการเก็บข้อมูลได้ สอบถามและแจ้งให้ทางโรงเรียนทราบแน่ชัด
4. เดินทางไปดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยแจกแบบสอบถามให้นักเรียนทำเป็นกลุ่มพร้อมกันทั้งชั้นเรียนหรือในห้องเรียน ซึ่งแล้วแต่ความสะดวกของโรงเรียนที่จะจัดเตรียมนักเรียนไว้ให้ ทั้งนี้ผู้วิจัยและคณะได้กำหนดคำแนะนำในการตอบแบบสอบถามที่ถือปฏิบัติเหมือนกัน
5. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลที่ได้รับทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

เริ่มต้นการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการตรวจให้คะแนนแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ (ตอนที่ 2) และแบบสอบถามเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ (ตอนที่ 3) ซึ่งใช้เกณฑ์การให้คะแนนเช่นเดียวกับการตรวจแบบสอบถามในขั้นตอนการทดลองศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง และลงรหัส (code) สำหรับแบบสอบถามตอนที่ 1 จากนั้นนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSSX)

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนด้วยค่าความถี่และค่าร้อยละที่นำเสนอในรูปแบบตารางไขว้ประกอบคำอธิบายได้ตาราง
2. คำนวณค่าที่ได้จากแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศเพื่อแยกนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจากนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ โดยใช้สมการทำนาย Index และนำค่าที่ได้ไปจำแนกกลุ่มตามค่าเฉลี่ย index ของกลุ่มผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและผู้ที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ
3. วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน
 - 3.1 เปรียบเทียบสัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับ ตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษา โดยใช้ไคสแควร์ (Chi-square test) กำหนดนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบเท่ากับ .05
 - 3.2 เปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศกับตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาโดยใช้ t-test โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบเท่ากับ .05

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาพฤติกรรม และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : การศึกษาพฤติกรรม รกร่วมเพศ เขตการศึกษา 2 ครั้งนี้ ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็น 3 ตอนดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 2
2. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น และความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นที่เกี่ยวกับการเกิดรกร่วมเพศ
3. ผลการวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศ

1. ผลการวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศ

สถิติการเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศ ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์เป็น 2 ตอนดังนี้

1.1 การวิเคราะห์ในส่วนนี้เป็นการแสดงจำนวน และร้อยละของนักเรียนที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ โดยใช้ค่าชี้วัด (Index) ที่ได้จากสมการคำนวณมาจัดกลุ่มซึ่งขึ้นแรกจัดเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ

กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ และมีแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศ

กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ และมีแนวโน้มต่ำที่จะเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศ

กลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้ใช้ข้อมูลระดับบุคคลเป็นหน่วยสำหรับการวิเคราะห์

เมื่อดูสถิติทั้งหมด นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ และมีแนวโน้มต่ำที่จะเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศ (กลุ่มที่ 3) ร้อยละ 50.6 รองลงมา มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ (กลุ่มที่ 4) ร้อยละ 31.4 ตามด้วยนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ และมีแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศ (กลุ่มที่ 2) ร้อยละ 15.6 และนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ (กลุ่มที่ 1) น้อยที่สุด ร้อยละ 2.4

ในเรื่องอายุ พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ใช้ในการศึกษาส่วนใหญ่ มีอายุ 15-18 ปี คิดเป็นร้อยละ 85.8 ของนักเรียนทั้งหมด โดยจัดอยู่ในกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (กลุ่มที่ 1) ร้อยละ 2.3 ของนักเรียนทั้งหมด ในกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ และมีแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ (กลุ่มที่ 2) ร้อยละ 12.1 ของนักเรียนทั้งหมด

เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีจำนวนมากกว่านักเรียนวัยรุ่นชายในกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (กลุ่มที่ 1) คือมีนักเรียนวัยรุ่นหญิง ร้อยละ 1.8 และนักเรียนวัยรุ่นชาย ร้อยละ 0.6 ในกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ และมีแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ (กลุ่มที่ 2) นั้น นักเรียนวัยรุ่นหญิงและนักเรียนวัยรุ่นชาย มีจำนวนเท่ากัน โดยคิดเป็นร้อยละ 7.8 ของนักเรียนทั้งหมด

ในเรื่องการนับถือศาสนา กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่ใช้เป็นตัวอย่าง นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 70.7 นับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 28.7 และนับถือศาสนาคริสต์ ร้อยละ 0.6 พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่นับถือศาสนาพุทธ และมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (กลุ่มที่ 1) ร้อยละ 1.6 มีพฤติกรรมรักต่างเพศ และมีแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ (กลุ่มที่ 2) ร้อยละ 9.5 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นที่นับถือศาสนาอิสลาม และมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (กลุ่มที่ 1) ร้อยละ 0.7 มีพฤติกรรมรักต่างเพศ และมีแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ (กลุ่มที่ 2) ร้อยละ 6.0 ของนักเรียนทั้งหมด

ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนวัยรุ่นในแต่ละกลุ่มพฤติกรรมทางเพศ
จำแนกตาม อายุ เพศ และการนับถือศาสนา

ลักษณะ	กลุ่มพฤติกรรมทางเพศ									
	กลุ่มที่ 1		กลุ่มที่ 2		กลุ่มที่ 3		กลุ่มที่ 4		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
อายุ (ปี).										
13	0	0.0	0	0.0	1	0.1	0	0.0	1	0.1
15-18 ปี	19	2.3	100	12.1	356	43.2	232	28.1	707	85.8
19	0	0.0	16	1.9	43	5.2	25	3.0	84	10.2
20	0	0.0	9	1.1	11	1.3	4	0.5	24	2.9
>20	1	0.1	2	0.2	5	0.6	0	0.0	8	0.9
ไม่ระบุ	0	0.0	3	0.2	5	0.6	0	0.0	8	0.9
รวม	20	2.4	130	15.6	416	50.6	261	31.4	832	100.0
เพศ										
หญิง	15	1.8	65	7.8	199	23.9	172	20.7	451	54.2
ชาย	5	0.6	65	7.8	222	26.7	89	10.7	381	45.8
รวม	20	2.4	130	15.6	421	50.6	261	31.4	832	100.0
ศาสนา										
พุทธ	13	1.6	79	9.5	295	35.5	201	24.2	588	70.7
คริสต์	1	0.1	1	0.1	2	0.2	1	0.1	5	0.6
อิสลาม	6	0.7	50	6.0	124	14.9	59	7.1	239	28.7
รวม	20	2.4	130	15.6	421	50.6	261	31.4	832	100.0

การวิเคราะห์สถิติ ต่อจากนี้ไปจะพิจารณาเพียงเฉพาะพฤติกรรมทางเพศเพียง 2 กลุ่ม คือกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (กลุ่มที่ 1) และกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ (กลุ่มที่ 2, 3 และ 4)

1.2 การวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นจำแนกตามเพศ
ในการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า สัดส่วนของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพศหญิง และเพศชาย ไม่แตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของสัดส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และรักต่างเพศ จำแนกตามเพศ

นักเรียน	กลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ		กลุ่มที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศหญิง	15	1.8	436	52.4
เพศชาย	5	0.6	376	45.2
รวม	20	2.4	812	97.6

$$p = 0.0965$$

$$\chi^2 = 2.7626$$

2. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่น

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในนักเรียนวัยรุ่น ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์

2.1 ปัจจัยด้านครอบครัว

2.2 ปัจจัยด้านสังคม

2.3 ความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่น เกี่ยวกับการรับรู้เรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศและสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผู้วิจัยแยกการวิเคราะห์ ระหว่างเพศของนักเรียนวัยรุ่น โดยจำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ ใช้ไคสแควร์เป็นค่าสถิติในการวิเคราะห์

2.1 ปัจจัยด้านครอบครัว แยกเป็น

2.1.1 ลักษณะเด่นของบิดามารดา

2.1.2 ลักษณะการแสดงออกของบิดามารดา

2.1.3 ลักษณะความสัมพันธ์ในครอบครัว

2.1.1 ลักษณะเด่นของบิดามารดา

จากการวิเคราะห์ปัจจัยด้านลักษณะเด่นของบิดา ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย ต่างก็พบว่า ลักษณะเด่นของบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 5

ส่วนปัจจัยด้านลักษณะเด่นของมารดา ผลการวิเคราะห์ทั้งกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย ต่างก็พบว่า ลักษณะเด่นของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 6

ตาราง 5 เปรียบเทียบลักษณะเด่นของบิดา ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย
จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะของบิดา		นักเรียนหญิง			นักเรียนชาย		
		การมีพฤติกรรมทางเพศ			การมีพฤติกรรมทางเพศ		
		รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ	χ^2	รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ	χ^2
		(%)	(%)		(%)	(%)	
		(N=15)	(N=434)		(N=15)	(N=373)	
เป็นผู้นำ	เลือก	100.0	80.6	2.412	100.0	82.7	0.180
	ไม่เลือก	0.0	19.4		0.0	17.3	
อบอุ่น	เลือก	40.0	47.5	0.094	20.0	41.6	0.268
	ไม่เลือก	60.0	52.5		80.0	58.4	
เจ้าระเบียบ	เลือก	46.7	26.7	1.982	40.0	22.1	0.170
	ไม่เลือก	53.3	73.7		60.0	77.9	
เย็นชา เห็นห่าง	เลือก	6.7	11.8	0.038	0.0	6.9	0.0
	ไม่เลือก	93.3	88.2		100.0	93.1	
อ่อนแอ สบายมือ	เลือก	0.0	2.3	0.0	0.0	0.3	0.0
	ไม่เลือก	100.0	97.7		100.0	99.7	
แข็งแกร่งต่าง	เลือก	0.0	9.0	0.561	0.0	10.1	0.0
	ไม่เลือก	100.0	91.0		100.0	89.9	
น้ำหนักถือ	เลือก	53.3	66.8	0.655	40.0	64.5	0.445
	ไม่เลือก	46.7	33.2		60.0	35.5	
มีเสน่ห์	เลือก	6.7	9.2	0.0	0.0	10.4	0.0
	ไม่เลือก	93.3	90.8		100.0	89.6	
ไม่น่าเชื่อถือ	เลือก	0.0	3.2	0.0	0.0	1.6	0.0
	ไม่เลือก	100.0	96.8		100.0	98.4	
ไม่มีเหตุผล	เลือก	6.7	10.4	0.001	0.0	7.2	0.0
	ไม่เลือก	93.3	89.4		100.0	92.8	

ตาราง 6 เปรียบเทียบลักษณะเด่นของมารดา ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะของมารดา		นักเรียนหญิง			นักเรียนชาย		
		การมีพฤติกรรมทางเพศ			การมีพฤติกรรมทางเพศ		
		รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ	χ^2	รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ	χ^2
		(%) (N=15)	(%) (N=435)		(%) (N=15)	(%) (N=375)	
เป็นผู้นำ	เลือก	60.0	39.8	1.695	20.0	44.0	0.384
	ไม่เลือก	40.0	60.2		80.0	56.0	
อบอุ่น	เลือก	80.0	77.2	0.0	60.0	70.0	0.0
	ไม่เลือก	20.0	22.8		40.0	30.0	
เจ้าระเบียบ	เลือก	13.3	38.4	2.887	80.0	38.3	2.064
	ไม่เลือก	86.7	61.6		20.0	61.7	
เย็นชา เทินห่าง	เลือก	0.0	2.8	0.0	0.0	0.8	0.0
	ไม่เลือก	100.0	97.2		100.0	99.2	
อ่อนแอ สมยอม	เลือก	0.0	7.1	0.306	0.0	4.3	0.0
	ไม่เลือก	100.0	92.9		100.0	95.7	
แข็งแกร่งต่าง	เลือก	6.7	3.4	0.0	20.0	3.2	0.657
	ไม่เลือก	93.3	96.6		80.0	96.8	
น่านับถือ	เลือก	60.0	69.9	0.284	40.0	67.0	0.633
	ไม่เลือก	40.0	30.1		60.0	33.0	
มีเสน่ห์	เลือก	6.7	17.9	0.612	0.0	14.2	0.068
	ไม่เลือก	93.3	82.1		100.0	85.8	
ไม่น่านับถือ	เลือก	0.0	0.9	0.0	0.0	0.5	0.0
	ไม่เลือก	100.0	99.1		100.0	99.5	
ไม่มีเหตุผล	เลือก	6.7	9.4	0.0	0.0	6.2	0.0
	ไม่เลือก	93.3	90.6		100.0	93.8	

2.1.2 การแสดงออกของบิดาและมารดาต่อนักเรียนวัยรุ่น

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แยกการแสดงออกของบิดาและมารดาต่อนักเรียนวัยรุ่น เป็นลักษณะการรับรู้ของนักเรียนวัยรุ่นว่า บิดาหรือมารดาของตนรักลูกเท่ากัน รักลูกไม่เท่ากัน รักลูกชายมากกว่าลูกสาว รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย และไม่รักลูกคนใดเลย

ผลการวิเคราะห์ พบว่า การแสดงออกของบิดาต่อนักเรียนวัยรุ่นไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิง แต่ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย พบว่ามีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าความแปรผันของความสัมพันธ์ของการแสดงออกของบิดาต่อนักเรียนวัยรุ่น สามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมทางเพศได้ร้อยละ 2.88 ดังปรากฏดังตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบการแสดงออกของบิดาต่อนักเรียนวัยรุ่น ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะ การแสดงออกของบิดา ต่อนักเรียนวัยรุ่น	นักเรียนหญิง		นักเรียนชาย	
	การมีพฤติกรรมทางเพศ		การมีพฤติกรรมรักทางเพศ	
	รักร่วมเพศ(%) (N=15)	รักต่างเพศ(%) (N=435)	รักร่วมเพศ(%) (N=5)	รักต่างเพศ(%) (N=375)
รักลูกเท่ากัน	80.0	77.5	60.0	86.4
รักลูกไม่เท่ากัน	20.0	9.0	0.0	5.6
รักลูกชายมากกว่าลูกสาว	0.0	3.7	20.0	1.9
รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย	0.0	7.1	20.0	4.0
ไม่รักลูกคนใดเลย	0.0	0.2	0.0	0.5
อื่น ๆ	0.0	2.5	0.0	1.6

$$\chi^2 = 3.94$$

$$\chi^2 = 11.49$$

$$p < .05$$

$$\text{Contingency Coefficient} = 0.1713$$

ผลการวิเคราะห์ การแสดงออกของมารดาต่อนักเรียนวัยรุ่น พบว่า ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิง การแสดงออกของมารดาต่อนักเรียนวัยรุ่น ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ ส่วนในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายพบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าความแปรผันของความสัมพันธ์ของการแสดงออกของมารดาต่อนักเรียนวัยรุ่นชาย สามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมทางเพศ ได้ร้อยละ 3.13 ปรากฏดังตาราง 8

ตาราง 8 เปรียบเทียบการแสดงออกของมารดาต่อนักเรียนวัยรุ่น ตามการเลือกของนักเรียนหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะ การแสดงออกของมารดา ต่อนักเรียนวัยรุ่น	นักเรียนหญิง		นักเรียนชาย	
	การมีพฤติกรรมทางเพศ รักร่วมเพศ(%) (N=15)	รักต่างเพศ(%) (N=433)	การมีพฤติกรรมทางเพศ รักร่วมเพศ(%) (N=5)	รักต่างเพศ(%) (N=369)
รักลูกเท่ากัน	80.0	77.5	60.0	87.5
รักลูกไม่เท่ากัน	20.0	8.3	0.0	5.7
รักลูกชายมากกว่าลูกสาว	0.0	11.4	20.0	4.6
รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย	0.0	1.2	20.0	1.6
ไม่รักลูกคนใดเลย	0.0	0.0	0.0	0.0
อื่น ๆ	0.0	1.4	0.0	0.5

$$\chi^2 = 4.36$$

$$\chi^2 = 12.07$$

$$p < .05$$

$$\text{Contingency Coefficient} = 0.1768$$

2.1.3 ลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ในการศึกษาครั้งนี้ ลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ที่ผู้วิจัย
พิจารณา คือ ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา สถานภาพการสมรสของบิดามารดา
ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับนักเรียน ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับนักเรียน
และลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง

2.1.3.1 ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา
ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ ทั้งในนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย ปรากฏตั้ง
ตาราง 9

ตาราง 9 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนิคามารดาของนักเรียนวัยรุ่น ตามการเลือกตอบ
ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

ความสัมพันธ์ ระหว่างบิดาและมารดา	นักเรียนหญิง			นักเรียนชาย		
	การมีพฤติกรรมทางเพศ			การมีพฤติกรรมทางเพศ		
	รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ	χ^2	รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ	χ^2
	(%) (N=15)	(%) (N=427)		(%) (N=5)	(%) (N=370)	
- ชีวิตสมรสราบรื่น			1.518			0.0
เลือก	85.7	66.3		80.0	71.9	
ไม่เลือก	14.3	33.7		20.0	28.1	
- ห่างเหินเย็นชาต่อกัน			0.119			0.0
เลือก	0.0	5.9		0.0	4.9	
ไม่เลือก	100.0	94.1		100.0	95.1	
- หักแหย่งทะเลาะวิวาทกัน			0.333			0.0
เลือก	7.1	16.6		20.0	10.3	
ไม่เลือก	92.9	83.4		80.0	89.7	
- บิดามีอำนาจในการตัดสินใจหาครอบครัว			1.564			0.976
เลือก	7.1	25.5		0.0	30.5	
ไม่เลือก	92.9	74.5		100.0	69.5	
- มารดามีอำนาจในการตัดสินใจหาครอบครัว			0.407			0.0
เลือก	0.0	8.4		20.0	12.4	
ไม่เลือก	100.0	91.6		80.0	87.6	
- บิดาและมารดามีบทบาทเท่าเทียมกันในครอบครัว			0.075			0.0
เลือก	64.3	56.9		60.0	53.5	
ไม่เลือก	35.7	43.1		40.0	46.5	
- ทั้งบิดาและมารดาไม่มีบทบาทในครอบครัว			0.0			0.0
เลือก	0.0	0.2		0.0	1.4	
ไม่เลือก	100.0	99.8		100.0	98.6	

2.1.3.2 สถานภาพการสมรสของบิดามารดา

ผลการวิเคราะห์ พบว่า สถานะภาพการสมรสของบิดามารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ ทั้งในนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย ปรากฏดังตาราง 10

ตาราง 10 เปรียบเทียบสถานภาพสมรสของบิดามารดาของนักเรียนวัยรุ่น ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

สถานภาพ การสมรส	นักเรียนหญิง		นักเรียนชาย	
	การมีพฤติกรรมทางเพศ		การมีพฤติกรรมทางเพศ	
	รักร่วมเพศ(%) (N=15)	รักต่างเพศ(%) (N=436)	รักร่วมเพศ(%) (N=5)	รักต่างเพศ(%) (N=376)
อยู่ด้วยกัน	93.3	80.0	80.0	85.4
แยกกันอยู่	6.7	8.5	20.0	5.9
บิดาถึงแก่กรรม	0.0	8.7	0.0	6.4
มารดาถึงแก่กรรม	0.0	1.8	0.0	1.9
ทั้งบิดาและมารดาถึงแก่กรรม	0.0	0.9	0.0	0.3
$\chi^2 = 2.1$		$\chi^2 = 2.09$		

2.1.3.3 ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นกับบิดา

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิง ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นกับบิดา ทั้ง 10 ลักษณะ ที่ทำการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ

ส่วนในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย พบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดา ในลักษณะที่บิดาปฏิบัติกับนักเรียนวัยรุ่นชาย เหมือนเป็นลูกสาวมีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ โดยมีความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าความแปรผันของความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ สามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมทางเพศได้ ร้อยละ 0.05 ส่วนในลักษณะอื่น ๆ อีก 9 ลักษณะนั้น ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ

ผลการวิเคราะห์ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นกับบิดา ทั้งกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย ปรากฏดังตาราง 11

2.1.3.4 ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นกับมารดา

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นกับมารดา ทั้ง 10 ลักษณะ ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ ทั้งในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย ปรากฏดังตาราง 12

ตาราง 11 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นกับบิดา ตามการเลือกตอบของ
นักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะ ความสัมพันธ์	นักเรียนหญิง			นักเรียนชาย		
	การมีพฤติกรรมทางเพศ			การมีพฤติกรรมทางเพศ		
	รักร่วมเพศ (%) (N=15)	รักต่างเพศ (%) (N=432)	χ^2	รักร่วมเพศ (%) (N=5)	รักต่างเพศ (%) (N=375)	χ^2
- รักใคร่สนิทสนมกันดี			0.0			1.226
เลือก	66.7	63.0		100.0	66.4	
ไม่เลือก	33.3	37.0		0.0	33.6	
- ให้อิสระตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ			0.058			1.826
เลือก	60.0	66.4		20.0	60.0	
ไม่เลือก	40.0	33.6		80.0	40.0	
- มีความขัดแย้งกันเสมอ			0.195			0.026
เลือก	6.7	14.1		0.0	12.5	
ไม่เลือก	93.3	85.9		100.0	87.5	
- ชอบบังคับเข้มงวด			0.557			0.169
เลือก	26.7	16.0		0.0	17.1	
ไม่เลือก	73.3	84.0		100.0	82.9	
- มีเวลาให้ลูก ๆ			0.0			0.0
เลือก	46.7	47.0		40.0	47.5	
ไม่เลือก	53.3	53.0		60.0	52.5	
- ไม่ให้อิสระในการคบหาบุคคลอื่น ๆ			0.0			0.0
เลือก	6.7	8.3		0.0	3.7	
ไม่เลือก	93.3	91.7		100.0	96.3	
- ห่วงเหินไม่เอาใจใส่			0.567			0.0
เลือก	0.0	9.0		0.0	7.5	
ไม่เลือก	100.0	91.0		100.0	92.5	
- ปฏิบัติตนเหมือนเป็นลูกชาย			0.137			0.509
เลือก	6.7	1.9		0.0	23.7	
ไม่เลือก	93.3	98.1		100.0	76.3	
- ปฏิบัติตนเหมือนเป็นลูกสาว			0.130			5.488*
เลือก	13.3	20.6		20.0	0.5	
ไม่เลือก	86.7	79.4		80.0	99.5	
- เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป			0.0			0.0
เลือก	13.3	11.8		0.0	3.7	
ไม่เลือก	86.7	88.2		100.0	96.3	

* $p < .05$

Contingency Coefficient = 0.0226

ตาราง 12 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นกับมารดา ตามการเลือกตอบ
ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะ ความสัมพันธ์	นักเรียนหญิง			นักเรียนชาย		
	การมีพฤติกรรมทางเพศ			การมีพฤติกรรมทางเพศ		
	รักร่วมเพศ (%) (N=15)	รักต่างเพศ (%) (N=435)	χ^2	รักร่วมเพศ (%) (N=5)	รักต่างเพศ (%) (N=373)	
- รักใคร่สนิทสนมกันดี			0.800			0.0
เลือก	93.3	80.7		80.0	79.4	
ไม่เลือก	6.7	19.3		20.0	20.6	
- ให้โอกาสตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ			0.352			2.064
เลือก	60.0	70.6		20.0	61.7	
ไม่เลือก	40.0	29.4		80.0	38.3	
- มีความขัดแย้งกันเสมอ			0.714			0.0
เลือก	6.7	12.4		0.0	7.8	
ไม่เลือก	93.3	87.6		100.0	92.2	
- ชอบบังคับเข้มงวด			0.365			0.0
เลือก	6.7	15.9		20.0	13.9	
ไม่เลือก	93.3	84.1		80.0	86.1	
- มีเวลาให้ลูก ๆ			0.399			0.090
เลือก	73.3	61.8		40.0	56.8	
ไม่เลือก	26.7	38.2		60.0	43.2	
- ไม่ให้โอกาสในการคบหาบุคคลอื่น ๆ			0.0			0.0
เลือก	6.7	4.4		0.0	3.8	
ไม่เลือก	93.3	95.6		100.0	96.2	
- ห่วงเหินไม่เอาใจใส่			0.081			0.0
เลือก	0.0	5.1		0.0	3.5	
ไม่เลือก	100.0	94.9		100.0	96.5	
- ปฏิบัติตนเหมือนเป็นลูกชาย			0.032			0.0
เลือก	6.7	1.4		20.0	21.4	
ไม่เลือก	93.3	98.6		80.0	78.6	
- ปฏิบัติตนเหมือนเป็นลูกสาว			0.0			0.0
เลือก	20.0	20.9		0.0	1.1	
ไม่เลือก	80.0	79.1		100.0	98.9	
- เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป			0.035			0.0
เลือก	13.3	8.5		0.0	7.5	
ไม่เลือก	86.7	91.5		100.0	92.5	

2.1.3.5 ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพื้นห้อง

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิง ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพื้นห้อง ทั้ง 6 ลักษณะ ที่ทำการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ

ส่วนในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย พบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพื้นห้อง ในลักษณะช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่เพื่อนมากหรือน้อย มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศในนักเรียนวัยรุ่นชาย โดยมีความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และค่าความแปรผันของความสัมพันธ์ในลักษณะความสัมพันธ์นี้ สามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมทางเพศได้ร้อยละ 2.71 ส่วนในลักษณะอื่น ๆ อีก 5 ลักษณะนั้น ไม่พบว่า มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ

ผลการวิเคราะห์ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพื้นห้อง ทั้งกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย ปรากฏดังตาราง 13

ตาราง 13 เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะ ความสัมพันธ์	นักเรียนหญิง			นักเรียนชาย		
	การมีพฤติกรรมทางเพศ			การมีพฤติกรรมทางเพศ		
	รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ	χ^2	รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ	χ^2
	(%) (N=15)	(%) (N=433)		(%) (N=5)	(%) (N=373)	
- ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง			0.0			6.568*
เลือก	80.0	78.3		40.0	88.2	
ไม่เลือก	20.0	21.7		60.0	11.8	
- แข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง			0.050			0.0
เลือก	6.7	2.3		0.0	2.9	
ไม่เลือก	93.3	97.7		100.0	97.1	
- รู้สึกดีต่อกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ			0.014			0.0
เลือก	6.7	11.1		0.0	6.7	
ไม่เลือก	93.3	88.9		100.0	93.3	
- ทะเลาะวิวาทกันเสมอ ๆ			0.806			0.0
เลือก	33.3	20.3		20.0	12.9	
ไม่เลือก	66.7	79.7		80.0	87.1	
- สนิทกับพี่หรือน้องผู้ชาย			0.037			0.977
เลือก	20.0	25.6		60.0	29.5	
ไม่เลือก	80.0	74.4		40.0	70.5	
- สนิทกับพี่หรือน้องผู้หญิง			0.362			0.0
เลือก	20.0	30.7		20.0	20.6	
ไม่เลือก	80.0	69.3		80.0	79.4	

* $p < .05$

Contingency Coefficient = 0.16462

2.2 ปัจจัยด้านสังคม แยกเป็น

- 2.2.1 ลักษณะความเป็นอยู่ของนักเรียนวัยรุ่น
- 2.2.2 ลักษณะการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ
- 2.2.3 ลักษณะความเข้มงวดหรือไม่เข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ

2.2.1 ลักษณะความเป็นอยู่ของนักเรียนวัยรุ่น

ในการศึกษารังนี้ ผู้วิจัย แยกลักษณะความเป็นอยู่ของนักเรียนวัยรุ่น เป็นลักษณะการเคยแยกจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในปัจจุบันของนักเรียนวัยรุ่น

ผลการวิเคราะห์พบว่า การเคยแยกจากครอบครัว และการพักอาศัยในปัจจุบันของนักเรียนวัยรุ่น ไม่มีความสัมพันธ์ กับการมีพฤติกรรมทางเพศ ทั้งในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย ปรากฏดังตาราง 14 และ 15

ตาราง 14 เปรียบเทียบการเคยแยกจากครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะการเคยแยก จากครอบครัว	นักเรียนหญิง		นักเรียนชาย	
	การมีพฤติกรรมทางเพศ		การมีพฤติกรรมทางเพศ	
	รักร่วมเพศ(%) (N=15)	รักต่างเพศ(%) (N=436)	รักร่วมเพศ(%) (N=5)	รักต่างเพศ(%) (N=376)
ไม่เคยแยกจากครอบครัว	73.3	61.5	40.0	62.0
เคยอยู่โรงเรียนประจำ	0.0	0.9	0.0	1.9
เคยอยู่หอพัก	13.3	15.4	40.0	11.2
เคยอยู่ทั้งโรงเรียนประจำ และหอพัก	0.0	1.6	0.0	1.6
อื่น ๆ	13.3	20.0	20.0	22.1
เคยแยกจากครอบครัวแต่ไม่ระบุ	0.0	0.5	0.0	1.1
ตอบมากกว่า 1 คำตอบ	0.0	0.2	0.0	0.3
$\chi^2 = 1.17$		$\chi^2 = 4.19$		

ตาราง 15 เปรียบเทียบการพักอาศัยในปัจจุบันของนักเรียนวัยรุ่น ตามการเลือกตอบของ
นักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะการพักอาศัย ในปัจจุบัน	นักเรียนหญิง		นักเรียนชาย	
	การมีพฤติกรรมทางเพศ		การมีพฤติกรรมทางเพศ	
	รักร่วมเพศ(%)	รักต่างเพศ(%)	รักร่วมเพศ(%)	รักต่างเพศ(%)
	(N=15)	(N=436)	(N=5)	(N=376)
บิดา มารดา	73.3	59.2	60.0	61.4
บิดา	0.0	3.9	20.0	2.7
มารดา	6.7	8.9	0.0	6.6
ญาติ	13.3	16.3	0.0	11.2
เพื่อน	0.0	2.1	0.0	7.2
หอพักของโรงเรียน	0.0	0.2	0.0	0.0
หอพักเอกชน	6.7	8.3	0.0	5.6
อื่น ๆ เช่น บ้านเช่า วัด	0.0	1.1	20.0	5.1
ตอบมากกว่า 1 คำตอบ	0.0	0.0	0.0	0.3
$\chi^2 = 1.8$		$\chi^2 = 8.78$		

2.2.2 ลักษณะการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์พบว่า การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ ในขณะที่ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าความแปรผันของความสัมพันธ์ของการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย สามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมทางเพศได้ร้อยละ 4.92 ปรากฏดังตาราง 16

ตาราง 16 เปรียบเทียบการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะการรู้จัก คุ้นเคยกับบุคคล ที่เป็นรักร่วมเพศ	นักเรียนหญิง		นักเรียนชาย	
	การมีพฤติกรรมทางเพศ		การมีพฤติกรรมทางเพศ	
	รักร่วมเพศ(%) (N=15)	รักต่างเพศ(%) (N=436)	รักร่วมเพศ(%) (N=5)	รักต่างเพศ(%) (N=374)
ไม่รู้จัก	40.0	45.6	20.0	40.6
รู้จักโดยเป็นญาติ	6.7	1.6	0.0	0.3
รู้จักโดยเป็นเพื่อนสนิท	20.0	7.1	0.0	13.9
รู้จักโดยเป็นเพื่อนร่วมหอพัก และ/หรือร่วมห้องเรียน	13.3	6.7	20.0	6.4
รู้จักโดยเป็นบุคคล ไม่สนิท	13.3	35.3	20.0	33.7
รู้จักแต่ไม่ระบุความใกล้ชิด	0.0	1.4	20.0	1.1
รู้จักเขาในลักษณะอื่น ๆ	0.0	1.1	20.0	3.7
ตอบมากกว่า 1 ข้อ	6.7	1.1	0.0	0.3

$$\chi^2 = 12.06$$

$$\chi^2 = 19.6$$

$$p < .01$$

$$\text{Contingency Coefficient} = 0.2217$$

2.2.3 ลักษณะความเข้มงวดหรือไม่เข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ความเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศ ในขณะที่ ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าความแปรผันของความสัมพันธ์ ของความเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศในนักเรียนวัยรุ่นชาย สามารถอธิบายความแตกต่างของการมีพฤติกรรมทางเพศได้ร้อยละ 2.43 ปรากฏดังตาราง 17

ตาราง 17 เปรียบเทียบความเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ ตามการเลือกตอบของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามการมีพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะความ เข้มงวดในการคบเพื่อน ต่างเพศ	นักเรียนหญิง		นักเรียนชาย	
	การมีพฤติกรรมทางเพศ		การมีพฤติกรรมทางเพศ	
	รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ χ^2	รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ χ^2
	(%) (N=15)	(%) (N=435)	(%) (N=5)	(%) (N=374)
เข้มงวด	33.3	38.9	60.0	12.8
		0.03		5.81*
ไม่เข้มงวด	66.7	61.1	40.0	87.2

* $p < .05$

Contingency Coefficient = 0.1558

2.3 ความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นเกี่ยวกับการรับรู้เรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศ และสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ในเรื่องการรับรู้ ผู้วิจัยได้แบ่งเป็นประเภทของสื่อมวลชนเป็นประเภทต่าง ๆ ให้นักเรียนวัยรุ่นเลือกว่าได้รับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ จากสื่อมวลชนประเภทใด

ผลการวิเคราะห์พบว่า นักเรียนวัยรุ่นรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนประเภท ภาพยนตร์มากที่สุดร้อยละ 31.1 รองลงมาเป็น วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป ร้อยละ 29.4 และโทรทัศน์ ร้อยละ 20.5 ในขณะที่วิทยุ เป็นสื่อมวลชนที่นักเรียนวัยรุ่นรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศน้อยที่สุด ร้อยละ 0.4

เมื่อจำแนกตามการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบว่า วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป เป็นสื่อมวลชนที่นักเรียนกลุ่มนี้รับรู้เรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35 ของนักเรียนกลุ่มนี้ รองลงมา เป็น ภาพยนตร์ และวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ คิดเป็นร้อยละ 25 และ ร้อยละ 20 ของนักเรียนกลุ่มนี้ ตามลำดับ ในขณะที่ นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่ได้รับรู้เรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศ จากวิทยุ และละครเวทีเลย

ในกลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ รับรู้พฤติกรรมรักร่วมเพศ จากภาพยนตร์มากที่สุด ร้อยละ 31.3 ของนักเรียนกลุ่มนี้ รองลงมาเป็น วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป ร้อยละ 29.3 และโทรทัศน์ ร้อยละ 20.6 ของนักเรียนกลุ่มนี้ ส่วนวิทยุและละครเวที เป็นสื่อมวลชนที่นักเรียนวัยรุ่นกลุ่มนี้รับรู้เรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศน้อยที่สุด คือ คิดเป็นร้อยละ 0.4 และ ร้อยละ 3.2 ของนักเรียนกลุ่มนี้ ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 18

ตาราง 18 จำนวนและร้อยละของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรม
 รีดร่วมเพศ จากสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ และการมีพฤติกรรมทางเพศ

ประเภทของสื่อมวลชน	การมีพฤติกรรมทางเพศ				รวม	
	รีดร่วมเพศ		รีดต่างเพศ		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
โทรทัศน์	3	15	167	20.6	170	20.5
วิทยุ	0	0	3	0.4	3	0.4
ภาพยนตร์	5	25	253	31.3	258	31.1
ละครเวที	0	0	26	3.2	26	3.1
วารสาร นิตยสารและนสพ.ทั่วไป	7	35	237	29.3	244	29.4
วารสาร นิตยสารและนสพ. เฉพาะ	4	20	113	14.0	117	14.1
กลุ่มรีดร่วมเพศ						
ตอบมากกว่า 1 ประเภท	1	5	10	1.2	11	1.3
รวม	20	100	809	100.0	829	100.0

ในเรื่องสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศตามความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่น ผู้วิจัยได้เสนอสาเหตุ 9 ประการ คือ การชักชวนของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน การชักชวนของกลุ่มเพื่อนที่เป็นรุ่นพี่ การถูกชักชวนจากคนที่มีอิทธิพลต่อตัวนักเรียนวัยรุ่นเอง เช่น ญาติ อาจารย์ การที่ประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกัน และได้รับความพึงพอใจ การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เช่น อยู่โรงเรียนประจำ โรงเรียนชายล้วน หรือหญิงล้วน ต้องการหนีความคาดหวังของสังคมที่ผู้ง่ายต้องรับผิดชอบ และเป็นผู้นำครอบครัว ต้องการแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกับผู้ชาย การเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น และการเลียนแบบดารานาฏยณตร์ นักร้อง นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้เสนอความคิดเห็น เป็นคำถามปลายเปิดด้วย

ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนวัยรุ่นมีความคิดเห็นว่า การเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น และการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เป็นสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ คิดเป็นร้อยละ 23.3 และ ร้อยละ 22.9 ของนักเรียนวัยรุ่นทั้งหมด ตามลำดับ รองลงมา คือ การมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน และได้รับความพึงพอใจ คิดเป็นร้อยละ 18.0 ของนักเรียนวัยรุ่นทั้งหมด

ในกลุ่มของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีความคิดเห็นว่า การมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกัน และได้รับความพึงพอใจ และการเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น เป็นสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ คิดเป็นร้อยละ 30 และ ร้อยละ 20 ของนักเรียนกลุ่มนี้ตามลำดับ โดยนักเรียนวัยรุ่นทั้งหญิงและชายของกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่เลือก การมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกัน และได้รับความพึงพอใจ เป็นสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ

ในกลุ่มของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ มีความคิดเห็นว่า การเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น และการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เป็นสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ คิดเป็นร้อยละ 23.3 และ ร้อยละ 23.1 ของนักเรียนกลุ่มนี้ ตามลำดับ โดยนักเรียนวัยรุ่นชายในกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่เลือก การมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกัน และได้รับความพึงพอใจ เป็นสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ ในขณะที่นักเรียนวัยรุ่นหญิง ส่วนใหญ่เลือกการเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น เป็นสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ

ผลปรากฏ ดังตาราง 19

ตาราง 19 จำนวนและร้อยละของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ และการมีพฤติกรรมทางเพศ

สาเหตุของการเป็น รักร่วมเพศ	การมีพฤติกรรมทางเพศ						รวม	
	รักร่วมเพศ			รักต่างเพศ			จำนวน	ร้อยละ
	หญิง	ชาย	ร้อยละ	หญิง	ชาย	ร้อยละ		
1. การชักชวนของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน	1	0	5.0	20	37	7.0	58	7.0
2. การชักชวนของกลุ่มเพื่อนที่เป็นรุ่นพี่	0	0	0.0	9	12	2.6	21	2.5
3. การถูกชักชวนจากคนที่มีอิทธิพลต่อกันเอง เช่น ญาติ อาจารย์	1	1	10.0	23	4	3.3	29	3.5
4. การมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ	4	2	30.0	57	86	17.7	149	18.0
5. การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เช่น อยู่ ร.ร. ประจำ, ร.ร. ชายล้วน หรือหญิงล้วน	3	0	15.0	106	81	23.1	190	22.9
6. ต้องการหนีความคาดหวังของสังคมที่ผู้ชายต้องรับผิดชอบและเป็นผู้นำครอบครัว	0	0	0.0	14	11	3.1	25	3.0
7. ต้องการแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกับผู้ชาย	1	1	10.0	34	13	5.8	49	5.9
8. การเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น	3	1	20.0	132	57	23.3	193	23.3
9. การเลียนแบบดารานาฏยณตร์นักร้อง	1	0	5.0	23	22	5.6	46	5.5
10. อื่น ๆ	1	0	5.0	34	31	8.0	66	8.0
11. ให้ความเห็นมากกว่า 1 คำตอบ	0	0	0.0	1	3	0.5	4	0.5
ไม่ออกความเห็น	0	0	0.0	2	0	0.2	2	0.2
รวม	15	5	100	436	376	100	832	100

3. การวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

การวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามตัวแปร เพศ และศาสนา โดยใช้ค่า t เป็นค่าสถิติในการทดสอบ ดังนี้

3.1 การเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามเพศของนักเรียนวัยรุ่น

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นหญิง ต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างจาก นักเรียนวัยรุ่นชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศสูงกว่าของนักเรียนวัยรุ่นชาย ผลการวิเคราะห์นี้เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 2 ที่ว่า " นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน "

ผลการวิเคราะห์ ปรากฏดังตาราง 20

ตาราง 20 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามเพศ

เพศ	M	SD	df	ค่า t
นักเรียนวัยรุ่นหญิง	72.0443	13.475	766.10	2.04*
นักเรียนวัยรุ่นชาย	69.9921	15.223		

* $p < .05$

3.2 การเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตาม การนับถือศาสนาของนักเรียนวัยรุ่น

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ แตกต่างจาก นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่อิสลาม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 โดยนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่อิสลามมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ผลการวิเคราะห์นี้เป็นไปตาม สมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า " นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม และนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่อิสลาม มีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน "

ผลการวิเคราะห์ ปรากฏดังตาราง 21

ตาราง 21 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติ ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามการนับถือศาสนาของนักเรียนวัยรุ่น

การนับถือศาสนา	M	SD	df	ค่า t
นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม	67.8285	14.440	430.04	-4.18*
นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่อิสลาม	72.4250	14.083		

* $p < .001$

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น
เขตการศึกษา 2 ในประเทศไทย โดยมุ่งศึกษาเฉพาะ พฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น
หญิงและชาย โดยมีวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 2
2. ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขต
การศึกษา 2
3. ศึกษาเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 2
4. ศึกษาความคิดเห็นบางประการ เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น
เขตการศึกษา 2

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน
(multi stage random sampling) จากนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษา
ตอนต้น ของโรงเรียนและวิทยาลัยทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา
2531-2532 เขตการศึกษา 2 ในประเทศไทย จำนวน 832 คน เป็นนักเรียนหญิง 451 คน
นักเรียนชาย 381 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ
และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ผู้วิจัยและคณะสร้างขึ้น มี 2 ชุด ใช้สำหรับนักเรียน
วัยรุ่นหญิง 1 ชุด และนักเรียนวัยรุ่นชาย 1 ชุด แต่ละชุด แบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความ
คิดเห็นบางประการเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ รวม 19 ข้อ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่เป็นมาตรวัดความพึงพอใจทางเพศและพฤติกรรมทางเพศ
โดยชุดที่ใช้กับนักเรียนวัยรุ่นหญิงมี 34 ข้อ และ 52 ข้อในชุดที่ใช้กับนักเรียนวัยรุ่นชาย

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ มี 27 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดสอบกับกลุ่ม
ตัวอย่าง โดยได้ติดต่อขอความร่วมมือกับโรงเรียนและวิทยาลัยต่าง ๆ ในเรื่องกำหนดการของ
วัน เวลาที่แน่นอน ประเภท และจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ เมื่อถึงวัน เวลาที่กำหนด

ผู้วิจัยได้เดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยแจกแบบสอบถามให้นักเรียนทำเป็นกลุ่มพร้อมกันในชั้นเรียน ซึ่งผู้วิจัยและคณะกำหนดคำแนะนำในการตอบแบบสอบถามที่ถือปฏิบัติเหมือนกัน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSSX โดยคำนวณจากสูตร ตามลักษณะของข้อมูล ดังนี้

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัว และความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยใช้ค่าร้อยละ

4.2 วิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยใช้ค่า ไค-สแควร์

4.3 วิเคราะห์เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยใช้ค่า t-test สำหรับค่า ไค-สแควร์ และ t-test ผู้วิจัยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติไว้ที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

1. สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษาที่ 2 พบว่า นักเรียนวัยรุ่น 832 ราย มีนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 2.4 มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 15.6 นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่จัดอยู่ในกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่ำที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 50.6 และร้อยละ 31.4 จัดอยู่ในกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ

1.1 เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงจำนวน 451 ราย มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.8 นักเรียนวัยรุ่นชาย จำนวน 382 ราย มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.6 ในการทดสอบสมมุติฐาน สัดส่วนของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

1.2 จำแนกตามอายุ พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ใช้ทำการศึกษา มีอายุ 15-18 ปี ร้อยละ 85.8 มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 2.3 มีพฤติกรรมรักต่างเพศ และมีแนวโน้มสูงที่จะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 12.1

1.3 จำแนกตาม การนับถือศาสนา จากกลุ่มตัวอย่างมีนักเรียนวัยรุ่นที่นับถือศาสนาพุทธ จำนวน 588 ราย นับถือศาสนาคริสต์ 5 ราย และนับถือศาสนาอิสลาม 239 ราย พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 1.7 (14 ราย) และนักเรียนวัยรุ่นที่นับถือศาสนาอิสลาม มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 0.7 (6 ราย)

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.1 ปัจจัยด้านครอบครัว

กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิง ปัจจัยด้านครอบครัวที่ทำการศึกษารังนี้
ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย พบว่า การแสดงออกของบิดามารดาในเรื่องความรักต่อบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับนักเรียนวัยรุ่น ในลักษณะที่บิดาปฏิบัติต่อนักเรียนวัยรุ่นชายเหมือนเป็นลูกสาว และความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ในลักษณะที่ช่วยเหลือเกื้อกูลกันน้อย มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.2 ปัจจัยด้านสังคม

กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิง ปัจจัยด้านสังคมที่ทำการศึกษารังนี้ ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย พบว่า การเคยรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลรักร่วมเพศ และการเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

3. เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นระดับการศึกษา 2 พบว่า มีเจตคติไปในทางลบ

3.1 เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงและนักเรียนวัยรุ่นชายมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน โดยนักเรียนวัยรุ่นหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศดีกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย

3.2 เมื่อจำแนกตามการนับถือศาสนา นักเรียนวัยรุ่นอิสลามและนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่อิสลาม มีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ไม่ใช่อิสลามมีเจตคติดีกว่านักเรียนอิสลาม

4. ความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น

4.1 ความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นเกี่ยวกับการรับรู้เรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศ จากสื่อมวลชนต่าง ๆ พบว่า

ภาพยนตร์ เป็นสื่อมวลชนที่นักเรียนวัยรุ่นเลือกมากที่สุด รองลงมาเป็นวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป

เมื่อจำแนกตามพฤติกรรมทางเพศ พบว่า ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีความคิดเห็นว่า วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป ภาพยนตร์ และวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่ม เป็นสื่อมวลชนที่นักเรียนวัยรุ่นกลุ่มนี้รับรู้

เรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอันดับ 1, 2 และ 3

ภาพยนตร์ เป็นสื่อมวลชนที่นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ รับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศได้มากที่สุด วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป เป็นลำดับรองลงมา

ส่วนวิทยุ เป็นสื่อมวลชนที่นักเรียนวัยรุ่นรับรู้เรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศได้น้อยที่สุดในขณะที่นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่ได้รับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศจากวิทยุและละครเวทีเลย เช่นเดียวกับนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ รับรู้เรื่องดังกล่าวจากวิทยุน้อยที่สุดเช่นกัน

4.2 ความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศ นักเรียนวัยรุ่น เห็นว่าการเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น เป็นสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบันมากที่สุด รองลงมา คือ การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ

เมื่อจำแนกตามเพศ และการมีพฤติกรรมทางเพศร่วมด้วย พบว่า การมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ เป็นสาเหตุที่นักเรียนวัยรุ่นทั้งหญิงและชายในกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เลือกมากที่สุด ในขณะที่นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศคิดว่าการเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่นเป็นสาเหตุมากที่สุด และนักเรียนวัยรุ่นชายในกลุ่มเดียวกัน คิดว่า การมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ เป็นสาเหตุมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

1. สถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

สถิติที่สำรวจได้ในการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับสถิติที่ได้จากการศึกษาเรื่องเดียวกัน ในเขตการศึกษาอื่น ๆ 8 เขตการศึกษา พบว่า มีสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ใกล้เคียงกัน โดยทั้ง 8 เขตการศึกษา มีสถิติของนักเรียนที่มีพฤติกรรมดังกล่าว ทั้งหมดประมาณ ร้อยละ 3.3 เมื่อจำแนกตามเพศ ก็พบได้เช่นเดียวกันทั้ง 8 เขตการศึกษาว่า นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากกว่านักเรียนชาย โดยมีอัตราส่วนประมาณ 4:1 การวิจัยครั้งนี้ไม่พบความแตกต่างระหว่างสัดส่วนของนักเรียนหญิงและชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับการศึกษาเรื่องเดียวกันในเขตการศึกษา 6 โดยได้อัตราส่วนโดยประมาณเท่ากับ 2:1 (ชวนีย์ จันทรน้อย 2533:116) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้พบอัตราส่วนมากกว่า และสอดคล้องกับอัตราส่วนโดยประมาณของเขตการศึกษา 7 และ 9 และสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศพบได้ใกล้เคียงกับเขตการศึกษาอื่น ๆ เช่นกัน

ปรากฏตาราง 22

ตาราง 22 เปรียบเทียบสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และมีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามเพศ และเขตการศึกษา

เขตการ ศึกษา	นักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ					จำนวนนักเรียน ทั้งหมด	นักเรียนที่มีความ เสี่ยงสูงที่จะมี พฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ
	หญิง (คน)	ชาย (คน)	อัตราส่วน หญิง:ชาย โดยประมาณ	รวม			
				จำนวน (คน)	ร้อยละ		
1	37	8	5:1	45	4.7	965	-
5	26	2	13:1	28	2.8	877	14.5
6	20	11	2:1	31	3.3	953	19.9
7	19	6	3:1	25	3.1	812	16.0
9	17	5	3:1	22	2.5	902	15.8
10	26	7	4:1	33	3.3	922	16.6
11	19	5	4:1	24	2.4	936	19.6
12	34	3	11:1	37	3.5	1052	16.9
รวม	198	47	4:1	245	3.3	7419	17.0
2	15	5	3:1	20	2.4	832	15.6

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยในเชิงปฏิบัติการ แสดงให้เห็นว่า พบผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในประเทศไทยที่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาปฏิบัติการในประเทศทางยุโรป ที่พบว่าเพศหญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศน้อยกว่าเพศชาย (Mamor 1976:375-376) ในสหรัฐอเมริกาเมเยอร์ได้ประมาณไว้ว่า มีเพศชายประมาณร้อยละ 4-6 และเพศหญิงร้อยละ 2 ที่เป็นรักร่วมเพศ (Mayer 1985:1056) ความแตกต่างของจำนวนในบุคคลรักร่วมเพศ เพศหญิงและเพศชายดังกล่าวน่าจะสามารณนำมาเปรียบเทียบเรื่องความแตกต่างทางวัฒนธรรม แต่ผลดังกล่าวไม่อาจสรุปได้โดยตรงอย่างแน่ชัดว่า เป็นผลมาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เนื่องจาก

ลักษณะของเครื่องมือในการสำรวจที่แตกต่างกัน โดยการวิจัยนี้และการวิจัยในเขตการศึกษาอื่น ๆ ในประเทศไทยใช้แบบสอบถามถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual behavior) โดยอาศัยตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศ ซึ่งเป็นการถามโดยอ้อม แล้วจึงพิจารณาว่ามีหรือไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในขณะที่การศึกษาเรื่องดังกล่าวในต่างประเทศ เป็นการสำรวจโดยตรงว่าเป็นหรือไม่เป็นรักร่วมเพศ (homosexuality) และประชากรที่สำรวจในประเทศไทยเป็นประชากรเฉพาะกลุ่มคือ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นในระบบการศึกษาเท่านั้น ดังนั้น ผลการวิจัยครั้งนี้และการวิจัยในเขตการศึกษาอื่น ๆ จึงเป็นเพียงข้อมูลเชิงประจักษ์ที่สามารถยืนยันถึงสถิติเชิงอุปนัยของนักเรียนวัยรุ่นไทยที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และสถิติดังกล่าวได้พบ มีจำนวนนักเรียนวัยรุ่นหญิงมากกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย แต่อย่างไรก็ตามลักษณะของสังคมไทยน่าจะเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ เพศหญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศจำนวนมากกว่าเพศชาย โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ และค่านิยมทางเพศ เพศชายสามารถมีพฤติกรรมทางเพศได้อย่างเสรี ในขณะที่ เพศหญิงจะถูกจำกัดในเรื่องการแสดงออกทางเพศ ผู้หญิงไม่มีสิทธิที่จะไปรักใคร่ชอบพหรือเกี้ยวพาราสีผู้ชายก่อน และค่านิยมเรื่องความบริสุทธิ์ของผู้หญิงก่อนแต่งงาน (สุภัทราสุภาพ 2531:73-76) ทำให้พ่อแม่มักเข้มงวดกับบุตรสาวในเรื่องการคบหาเพื่อนชาย ผู้หญิงจึงต้องคลุกคลีใกล้ชิดกับเพศเดียวกันเท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้มีการเรียนรู้ และเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศระหว่างกันได้ง่าย เพศชายมั่นใจว่าจะมีอิสระเสรีในการคบเพื่อนหญิง แต่เมื่อสนิทสนมหรือใกล้ชิดกับเพศเดียวกัน ก็จะเป็นที่สังเกตและแบ่งเล็งจากสังคม อาทิ เช่น การศึกษาของ เยาวนุช อินทรเดโช (2526:148) ศึกษาเกี่ยวกับความรู้สึก เจตคติ และการปฏิบัติตนในเรื่องเพศของสมาชิกสหภาพแรงงานไทยคูราโบ พบว่า คนส่วนใหญ่ร้อยละ 61.51 เห็นว่าพฤติกรรมของพวกรักร่วมเพศเป็นลักษณะผิดปกติ น่าหัวเราะ และน่ารังเกียจ และเพิ่มาสกำเนิดโทณ (2528:63) ได้ศึกษาการยอมรับของครูต่อนักเรียนรักร่วมเพศ กรณีศึกษาครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร 6 โรงเรียนพบว่า ครูส่วนใหญ่เห็นว่าพวกรักร่วมเพศมีปัญหาทางด้านการปรับตัว จิตใจ และสังคม ตลอดจนการศึกษาถึงครอบครัวของรักร่วมเพศชายของ นภา สัตยธรรม (2518) และนัทยา ไยสุน์ (2527) การศึกษาเหล่านี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับรักร่วมเพศชายทั้งหมด โดยไม่พบการศึกษาเกี่ยวกับรักร่วมเพศหญิงเลย การศึกษาต่าง ๆ เหล่านี้ยืนยันถึงความสนใจของสังคมที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในเพศชาย ซึ่งเป็นการช่วยจำกัดการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศในเพศชายด้วย สาเหตุอีกประการที่ทำให้ผู้หญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากกว่าชาย มาจากผลการศึกษาครั้งนี้ในเรื่องเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศที่พบว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงมีเจตคติดีกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย ซึ่งเจตคติสามารถกำหนดให้บุคคลประพฤติปฏิบัติหรือตอบสนองต่อบุคคลได้ (Klausmeier & Ripple 1971 อ้างถึงใน เชิดศักดิ์ โฉวาลินธุ์ 2516:9)

นอกจากนี้ นักเรียนวัยรุ่นที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีประมาณร้อยละ 17 ของนักเรียนทั้งหมด (ตาราง 22) ซึ่งเป็นนักเรียนวัยรุ่นที่อาจมีแนวโน้มค่อนข้างสูงในการพัฒนาความโน้มแน้วพฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual orientation) ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของพฤติกรรมรักร่วมเพศต่อไปได้ จากการศึกษาของพอลลแลค (Pollack 1985:44) และแดงค์ (Dank 1971 อ้างถึงใน Larson 1982:227) ที่พบว่า ช่วงอายุ 20-30 ปี ยังเป็นช่วงที่บุคคลสามารถเปิดเผยตัวเองว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ดังนั้นสถิติของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศอาจเปลี่ยนแปลงไปจากจำนวนนักเรียนวัยรุ่นกลุ่มนี้ได้ จึงควรมีการศึกษาอย่างต่อเนื่องตลอดจนการเฝ้าระวัง ในแง่การป้องกันการแพร่กระจายของพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอย่างยิ่ง ตลอดจนการศึกษาถึงลักษณะพัฒนาการของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ถาวร รวมทั้งการเปิดเผยตัวเองในลักษณะของวัฒนธรรมไทยด้วย

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิง ไม่พบปัจจัยด้านครอบครัวหรือด้านสังคมว่า มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งสามารถอนุมานได้ 2 ประการ ประการแรก นักเรียนวัยรุ่นหญิงเขตการศึกษา 2 อาจมีลักษณะทางครอบครัวและทางสังคม ตลอดจนความคิดเห็นและการรับรู้ต่อบุคคลหรือท่าทีของบุคคลในครอบครัวแตกต่างจากเขตการศึกษาอื่น ๆ ที่พบว่า ปัจจัยที่ศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศอยู่หลายประการ โดยอาจเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่นภาคใต้ อิทธิพลของศาสนาอิสลาม หรือแม้กระทั่งภูมิประเทศที่เป็นชายฝั่งทะเล และชายแดนติดต่อกับมาเลเซีย ซึ่งมีผลโดยตรงต่อการขัดเกลาทางสังคม (socialization) ในการทำให้บุคคลมีความรู้สึกประจำตัว (self) (สุภัตรา สุภาพ 2531:38-39) จึงทำให้มีลักษณะเฉพาะ ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องเช่นเดียวกับการศึกษาของเขตการศึกษา 11 (วัชรวิทย์ อิมจิตร์ 2532:106) ที่มีวัฒนธรรม ศาสนา หรือภูมิประเทศแตกต่างกับเขตการศึกษา 2 โดยสิ้นเชิง แต่ก็ยังไม่พบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนหญิงเช่นกัน อีกประการหนึ่ง อาจมีปัจจัยด้านอื่น ๆ เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจ ศาสนา วิถีชีวิต (folk way) หรือ ปัจจัยด้านครอบครัว ตลอดจนสังคมอื่น ๆ ที่ไม่ได้ทำการศึกษาให้ครอบคลุมว่า มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างไร ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำการศึกษาดังกล่าวส่วนใหญ่ได้มาจากผลการศึกษาในต่างประเทศ ไม่มีการศึกษาเพิ่มเติมในประเทศไทย แม้ว่า ผลการศึกษาของเขตการศึกษาอื่น ๆ นอกจากเขตการศึกษา 11 จะพบปัจจัยตามที่มีในการศึกษาดังกล่าวหลายประการ แต่ก็ยังไม่สามารถสรุปได้ว่า มีเพียงปัจจัยเหล่านี้เท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ

สำหรับนักเรียนวัยรุ่นชาย พบปัจจัยทั้งด้านครอบครัวและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศหลายประการ โดยปัจจัยด้านครอบครัว พบว่า การแสดงออกของบิดาและมารดานั้น นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรายงานว่าบิดาและมารดารู้สึกเท่ากันเป็นจำนวนน้อยกว่านักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาเรื่องเดียวกัน ในเขตการศึกษา 9 (ธารทิพย์ ตันศลารักษ์ 2533:134) และเขตการศึกษา 11 (วัชรวิทย์ อัมจิตร 2532:107) และบิดาปฏิบัติกับตนเสมือนลูกสาวเป็นจำนวนมากกว่านักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศด้วย ซึ่งในเขตการศึกษา 5 (ทัศนีย์ ธนาประชุม 2532:114) พบลักษณะดังกล่าว ในการแสดงออกของมารดา ส่วนทางด้านความสัมพันธ์กับพี่น้องในครอบครัว นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรายงานว่า พี่น้องมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันน้อยกว่านักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาในเขตการศึกษา 5 (ทัศนีย์ ธนาประชุม 2532:114) ส่วนในเขตการศึกษา 7 (รุ่งรอง งามศิริ 2532:107) และเขตการศึกษา 10 (นุจรี เตชะปัญญชัย 2532:107) พบว่านักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศสนิทสนมกับพี่น้องผู้หญิง อีกทั้งยังสอดคล้องกับรายงานการศึกษาของต่างประเทศและในประเทศไทย ที่ ผกา สัตยธรรม (2516) รายงานไว้ในการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ให้การอบรมเลี้ยงดูของบุคคลรักร่วมเพศกับบุคคลปกติ และการศึกษาของพิทยา ไยสุน (2527) เรื่องพลวัตของครอบครัว (family dynamic) ในวัยเด็กของรักร่วมเพศชาย ซึ่งผลการวิจัยและผลจากการเปรียบเทียบดังกล่าว แสดงถึงลักษณะปัจจัยด้านครอบครัวบางประการที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นชายของเขตการศึกษา 2 ที่มีลักษณะเฉพาะ และมีลักษณะบางอย่างสอดคล้องกับผลการศึกษาในเขตการศึกษาอื่น ๆ ในประเทศไทย จึงสามารถกล่าวได้ว่า ปัจจัยด้านครอบครัวที่พบดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศทั้งในสังคมไทย และสังคมต่างประเทศ

ปัจจัยด้านสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นชายพบ 2 ประการ คือ การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ โดยนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย รายงานว่า รู้จักกับบุคคลดังกล่าวมากกว่ากลุ่มรักต่างเพศ ซึ่งตรงกับการศึกษาในเรื่องเดียวกันในเขตการศึกษา 7 (รุ่งรอง งามศิริ 2532:107) เขตการศึกษา 9 (ธารทิพย์ ตันศลารักษ์ 2533:134) และเขตการศึกษา 12 (สุภาพร ประดับสมุทร 2532:112) ซึ่งปัจจัยด้านสังคมดังกล่าวเป็นตัวส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในทางอ้อม ในลักษณะของการหนีบทบาทของเพศชายที่ถูกกำหนดโดยสังคม เช่น การนัดผู้หญิง ความกลัวว่าตนไม่มีความดึงดูดใจต่อเพศตรงข้าม เป็นต้น จึงมาคบกับบุคคลเพศเดียวกัน และอาจนำไปสู่การเป็นบุคคลรักร่วมเพศ (ผกา สัตยธรรม 2516:7-12) อีกทั้ง ปัจจัยดังกล่าวยังเป็นสาเหตุโดยตรงที่ทำให้นักเรียนวัยรุ่นชายมีประสบการณ์แบบพฤติกรรมรักร่วมเพศแล้วเกิดความพึงพอใจ (อุดมศิลป์

ศรีแสงนาม และสมศรี สุกมลันท์ 2529:2) ปัจจัยด้านสังคมอีกประการหนึ่ง คือ นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ รายงานว่า ครอบครัวมักมีความเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่ากลุ่มที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ซึ่งได้ผลเช่นเดียวกับเขตการศึกษา 7 (วังทองงามศิริ 2532:107) แต่พบลักษณะดังกล่าวในนักเรียนวัยรุ่นหญิง จากการที่ครอบครัวมักเข้มงวดต่อนักเรียนวัยรุ่นชาย เช่นนี้หากกระทำในวัยที่ไม่เหมาะสม จะทำให้แรงขับในเรื่องเพศของบุคคลแสดงออกมาในทางที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะอาจแสดงออกในการคบกับเพื่อนเพศเดียวกัน หรือเกิดความใกล้ชิดกันได้มากขึ้น ในบางครั้งอาจแสดงออกโดยการดูหนังสือที่ให้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเพศ ทำให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น หรือถูกชักจูงให้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ (วันเพ็ญ บุญประกอบ 2526:60-63) อีกทั้งยังทำให้นักเรียนวัยรุ่นชายขาดทักษะในการมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ขาดทักษะในการเข้าสังคม ทำให้ต้องรวมกลุ่มกับบุคคลเพศเดียวกัน (Gelder, Cath & Mayou 1984:471)

3. เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น

ผลการศึกษาเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น พบว่านักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่มีเจตคติไปในทางลบ ซึ่งตรงกับการศึกษาเรื่องเดียวกันอีก 8 เขตการศึกษา จึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนวัยรุ่นในสังคมไทยมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าเป็นสิ่งไม่เหมาะสม ทั้งในแง่การยอมรับ และการมีสัมพันธภาพ เมื่อพิจารณาถึงเจตคติต่อพฤติกรรมดังกล่าว โดยจำแนกตามเพศแล้ว จึงสนับสนุนตามแนวความคิดที่ว่า เจตคติสามารถกำหนดหรือทำนายพฤติกรรมได้ ดังนั้นการที่นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศดีกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย จึงสนับสนุนผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาเรื่องเดียวกันในอีก 7 เขตการศึกษา ยกเว้น เขตการศึกษา 10 (นุจรี เตชะปัญญาชัย 2532:108) ที่พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงและชายมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ ศาสนา ยังเป็นอีกสถาบันหนึ่งในสังคม ที่ทำให้บุคคลมีเจตคติไปในทางใดทางหนึ่งได้ หรือมีอิทธิพลในการกำหนดทิศทางของพฤติกรรมได้เช่นกัน (ประภาเพ็ญ สุวรรณ 2520:65) สำหรับผลการศึกษาในเขตการศึกษา 2 พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่อิสลามมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศดีกว่านักเรียนวัยรุ่นอิสลาม และกลุ่มของนักเรียนวัยรุ่นอิสลามมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่ำกว่าทุกกลุ่ม (ตารางผนวก 3) อีกทั้งค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นทั้งหมดที่มีพฤติกรรมทางเพศต่างกัน ยังมีค่าความแตกต่างกันมากกว่ากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นอิสลามที่มีพฤติกรรมทางเพศต่างกัน (ตารางผนวก 3) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นอิสลามไม่ว่าจะมีพฤติกรรมทางเพศอย่างไร พบว่า นักเรียนวัยรุ่นกลุ่มดังกล่าวจะมี

เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศใกล้เคียงกัน และเมื่อพิจารณาเฉพาะกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบว่า กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นอิสลามที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีเจตคติไปในทางลบมากกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนน เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศทั้งหมด (ตารางผนวก 3) จากข้อมูลทางสถิติเช่นนี้ จึงยืนยันให้เห็นว่า ศาสนาอิสลามมีผลต่อเจตคติของบุคคลได้ แม้ว่าเจตคติและพฤติกรรมนั้น ๆ จะมีความสอดคล้องกันก็ตาม ศาสนาอิสลามมีข้อบัญญัติในเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เข้มงวด และมีบทลงโทษที่หนักจนถึงแก่ชีวิต (เสาวณีย์ จิตต์หมวด 2524:444, 446) หากพิจารณาเฉพาะข้อบัญญัติที่มีบทลงโทษหนัก เช่นนั้นอาจไม่มีผลต่อเจตคติของบุคคลได้ ถ้าบุคคลนั้นไม่ได้มีค่านิยมสูงสุดต่อศาสนามาก่อน ดังเช่นการศึกษาเรื่องค่านิยมของสุรพล โพนิศ (2518) ที่ศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมทางสังคมของนักศึกษาไทยพุทธและนักศึกษาไทยอิสลามที่วิทยาลัยครูยะลา พบว่า ค่านิยมทางศาสนาเป็นค่านิยมสูงสุดของนักศึกษาไทยอิสลาม ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาไทยอิสลามมีความศรัทธาเชื่อมั่นในศาสนาเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องจากศาสนาอิสลามมีลักษณะเป็นทั้งกฎหมาย และระเบียบประเพณีของผู้ที่นับถือ ซึ่งเป็นผลมาจากการปลูกฝังในเรื่องหลักธรรมของศาสนามาตั้งแต่ในวัยเด็ก โดยเฉพาะจากครอบครัว อนันต์ ศิริปิไซติ (2527:164-169) ได้ศึกษาวิธีสอนหลักธรรมในศาสนาพุทธ และศาสนาอิสลาม ของครูพุทธกับครูอิสลาม และพ่อแม่พุทธกับพ่อแม่อิสลาม ในเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร พบว่าพ่อแม่อิสลามร้อยละ 94 รายงานว่า เคยสอนหลักธรรมทางศาสนาแก่บุตรหลานด้วยตนเอง โดยไม่จำกัดเวลาสอน ในขณะที่พ่อแม่พุทธร้อยละ 86 รายงานว่า เคยสอนบุตรของตน โดยใช้วิธีพาไปร่วมพิธีกรรมทางศาสนามากที่สุด รองลงมา คือการพาไปสถานที่ทางศาสนา ในขณะที่พ่อแม่อิสลาม ใช้วิธีส่งเสริมโดยไม่บังคับ โดยมีมุมหนังสือทางศาสนาไว้ในมุมหนึ่งของบ้าน เป็นวิธีสอนหลักธรรมทางศาสนามากที่สุด รองลงมาคือการพาไปร่วมพิธีกรรมทางศาสนาซึ่งมีทุกวัน จึงแสดงให้เห็นว่า นอกจากวิธีการสอนที่แตกต่างกันแล้ว พ่อแม่อิสลามยังให้ความสำคัญในเรื่องการให้เวลาเพื่อดูแลเอาใจใส่ และปลูกฝังค่านิยมต่าง ๆ มากกว่าพ่อแม่พุทธซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ ที่พบว่ากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นอิสลามที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เลือกตอบว่า บิดาของตนมีเวลาให้ลูก ๆ มากกว่า กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่อิสลามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางผนวก 4) และอนันต์ ศิริปิไซติ ยังรายงานอีกว่า พ่อแม่อิสลามและพ่อแม่พุทธที่ใช้ในการศึกษาเปรียบเทียบกันมีระดับการศึกษาและอาชีพใกล้เคียงกัน ส่วนครูอิสลามใช้วิธีการสอนแบบให้ร่วมกิจกรรมทางศาสนาโดยการพาไปนอกสถานที่ และเชิญวิทยากรมาสอน ในขณะที่ครูพุทธ ใช้วิธีการสอนแบบให้รางวัล และลงโทษเมื่อประจักษ์ จัดกิจกรรมทางศาสนา และเชิญพระสงฆ์มาเทศน์ และครูพุทธถึงร้อยละ 76 ไม่เคยจัดกิจกรรมในลักษณะตอบคำถามเรื่องปัญหาทางศาสนาเลย นอกจากนั้น จากการวิจัยครั้งนี้ พบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศเฉพาะในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นอิสลาม คือปัจจัยด้านครอบครัว โดยเฉพาะจากบิดามารดา ได้แก่

การแสดงออกของมารดา พบว่า กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นนอัสลามที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เลือกตอบว่า มารดารู้สึกไม่เท่ากันมากกว่ากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นนอัสลามที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางผนวก 4) และลักษณะเด่นของบิดานั้น กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นนอัสลามที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เห็นว่าบิดามีความน่าเชื่อถือน้อยกว่า กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นนอัสลามที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางผนวก 4)

ดังนั้น ศาสนาอิสลามจึงมีอิทธิพลต่อเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นนอัสลามอย่างชัดเจน แต่อย่างไรก็ตามยังไม่สามารถสรุปได้ว่าจะมีอิทธิพลในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคล จากผลการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบว่า นักเรียนวัยรุ่นนอัสลามที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจำนวน 6 คน และ 50 คน มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จากจำนวนนักเรียนวัยรุ่นนอัสลามทั้งหมด 239 คน (ตาราง 3) เมื่อเทียบสัดส่วนของผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่นับถือศาสนาอิสลาม และไม่ใช่อิสลาม จะมีค่าใกล้เคียงกัน โดยพบในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นนอัสลามที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 2.51 ในขณะที่พบในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่อิสลามที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 2.36

4. ความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น

การศึกษารั้งนี้ ศึกษาในเรื่องสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบัน และสื่อมวลชนที่นักเรียนวัยรุ่นรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ประการแรก นักเรียนวัยรุ่นมีความเห็นว่า การเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น เป็นสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบันมากที่สุด รองลงมา คือการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เช่น การอยู่ในโรงเรียนประจำ โรงเรียนชายล้วนหรือหญิงล้วน ซึ่งตรงกับผลการศึกษาเรื่องเดียวกันในเขตการศึกษา 7 (รังรอง งามศิริ 2532:107) และอีก 7 เขตการศึกษา ได้ผลสอดคล้องเช่นเดียวกันแต่สลับอันดับกัน ว่า การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เป็นสาเหตุที่นักเรียนวัยรุ่นเลือกตอบมากที่สุด รองลงมา คือการเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น จากความคิดที่นักเรียนวัยรุ่นมีต่อสาเหตุดังกล่าว สามารถกล่าวได้ว่า กลุ่มเพื่อน ซึ่งนักเรียนวัยรุ่นให้ความสำคัญอย่างมาก และเป็นกลุ่มที่วัยรุ่นให้ความใกล้ชิดเป็นพิเศษ (สุโขทัยธรรมมาธิราช 2527:393) กลุ่มเพื่อนนี้ยังเป็นแหล่งของตัวแบบ (model) (Bandura 1986:95) ที่นักเรียนวัยรุ่นสามารถเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงพฤติกรรมทางเพศได้ อีกประการหนึ่งคือ ประสบการณ์ วัยรุ่นต้องการมีประสบการณ์อยากรู้และทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยเฉพาะความสนใจในเรื่องเพศและเพื่อนต่างเพศ (สุโขทัยธรรมมาธิราช 2527:392) การถูกจำกัดทั้งจากสภาพของสถาบันโรงเรียนเรือนจำ (ประนอม สโรชมาน 2524:176) หรือความเคร่งครัดในการคบเพื่อนของพ่อแม่ (วัฒเนญ บุญประกอบ 2526:60-63) จึงไม่ใช่ว่าการแก้ไข

ปัญหาที่ถูกต้อง ซึ่งอาจทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม

เมื่อจำแนกความคิดเห็นที่มีต่อสาเหตุดังกล่าวตามเพศร่วมกับการมีพฤติกรรมทางเพศ แล้ว พบว่า กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศทั้งหญิงและชาย มีความคิดเห็นว่าการมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน และได้รับความพึงพอใจเป็นสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศมากที่สุด เช่นเดียวกับ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ที่เห็นว่า นอกจากประสบการณ์แล้ว ความพึงพอใจก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งด้วย (Bandura 1986:86) จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจ เพราะเป็นการยืนยันจากบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเอง ซึ่งมีความเข้าใจถึงความต้องการและแรงจูงใจที่ทำให้มีพฤติกรรมเช่นนั้น

ความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นอีกประการหนึ่ง ที่ต้องการรับรู้เรื่องรักร่วมเพศจากสื่อมวลชน พบว่านักเรียนวัยรุ่นรับรู้พฤติกรรมรักร่วมเพศ จาก ภาพยนตร์ มากที่สุด รองลงมาคือ วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป และโทรทัศน์ ตามลำดับ ส่วนวิทยุเป็นสื่อมวลชนที่รับรู้เรื่องดังกล่าวได้น้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบการศึกษาเรื่องเดียวกัน ในเขตการศึกษาอื่น ๆ พบว่า ภาพยนตร์ เป็นสื่อที่นักเรียนวัยรุ่นเลือกมากที่สุดในเขตการศึกษา 7, 9 และ 6 ส่วนวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป เป็นสื่อที่นักเรียนวัยรุ่นเลือกมากที่สุดในเขตการศึกษา 1, 5, 10, 11 และ 12 โดยอย่างไรก็ตาม สื่อมวลชนทั้ง 3 ประเภท นักเรียนวัยรุ่นเลือกมากเป็นอันดับ 1 และ 2 และ 3 โดยสลับกันไปในแต่ละเขต และวิทยุ เป็นสื่อมวลชนที่นักเรียนวัยรุ่นเลือกน้อยที่สุดในทุกเขตการศึกษา ผลการเปรียบเทียบ แสดงดังตาราง 23

เมื่อจำแนกตามการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบว่านักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 2 เลือก วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป มากที่สุด ซึ่งตรงกับการศึกษาเรื่องเดียวกัน ในเขตการศึกษา 1, 6 และ 9 (อีก 5 เขตการศึกษาไม่ได้จำแนกตามพฤติกรรมทางเพศไว้) รองลงมาคือ ภาพยนตร์ และวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ ในขณะที่วิทยุเป็นสื่อมวลชนที่นักเรียนวัยรุ่นกลุ่มนี้เลือกน้อยที่สุดซึ่งตรงกับการศึกษาในเขต 1, 6 และ 9 เช่นกัน

ตาราง 23 เปรียบเทียบอันดับต่าง ๆ ของสื่อมวลชนที่นักเรียนวัยรุ่นเลือก จำแนกตามเขตการศึกษา

เขตการศึกษา	อันดับของสื่อมวลชนที่นักเรียนวัยรุ่นเลือก			
	1	2	3	สุดท้าย
1	วารสารฯลฯทั่วไป	โทรทัศน์	ภาพยนตร์	วิทยุ
2	ภาพยนตร์	วารสารฯลฯทั่วไป	โทรทัศน์	วิทยุ
5	วารสารฯลฯทั่วไป	ภาพยนตร์	โทรทัศน์	วิทยุ
6	ภาพยนตร์	วารสารฯลฯทั่วไป	โทรทัศน์	วิทยุ
7	ภาพยนตร์	โทรทัศน์	วารสารฯลฯทั่วไป	วิทยุ
9	ภาพยนตร์	วารสารฯลฯทั่วไป	โทรทัศน์	วิทยุ
10	วารสารฯลฯทั่วไป	ภาพยนตร์	โทรทัศน์	วิทยุ
11	วารสารฯลฯทั่วไป	ภาพยนตร์	โทรทัศน์	วิทยุ
12	วารสารฯลฯทั่วไป	ภาพยนตร์	โทรทัศน์	วิทยุ

แบนดูรา (Bandura 1986:96) กล่าวว่า การเรียนรู้บทบาททางเพศและพฤติกรรมทางเพศ ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (social cognitive theory) ของบุคคลสามารถเรียนรู้ได้จาก การอ่าน และสังคมที่เป็นตัวแทน (representation of society) หรือตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (symbolic model) ซึ่งตรงกับการผลการศึกษาครั้งนี้ โดยเฉพาะการอ่าน จากวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป ซึ่งเป็นสื่อมวลชนอันดับแรกในหลายเขตการศึกษาในประเทศไทย และอยู่ในอันดับต้น ๆ ของทุกเขตการศึกษาที่ได้รายงานผล ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเรื่องราวของพฤติกรรมรักร่วมเพศ และบุคคลรักร่วมเพศ สามารถเผยแพร่จากสื่อประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวมาก อีกทั้งยังได้รับการยืนยันจากผลการศึกษาถึงความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ได้รับรู้จากสื่อมวลชนประเภทการอ่านมากเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนสังคมเทียม หรือตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ ก็คือ ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ก็อยู่ในอันดับต้น ๆ เช่นเดียวกัน สื่อมวลชนประเภทนี้มีประสิทธิภาพอย่างมากในเรื่องการให้ข้อมูลข่าวสาร และมีประโยชน์อย่างมากมาในวงการต่าง ๆ ตลอดจนในวงการการศึกษา (สุโขทัยธรรมาธิราช 2531:395-396) โดยเฉพาะเด็กสามารถเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ ได้อย่างทันที่ทันใด ดังนั้น การควบคุมตัวแบบดังกล่าวเพื่อไม่ให้เกิดโทษ จึงเป็นสิ่งจำเป็น

อย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะตัวแบบที่เสนอโดยสื่อมวลชนนั้นไม่ใช่ตัวแบบจริง เป็นการสร้างขึ้น เพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น เพื่อการโฆษณาโดยเฉพาะทางธุรกิจ ประชาสัมพันธ์ หรือเพื่อการเรียนการสอน เป็นต้น ดังนั้น จึงอาจจะไม่มียุ่จริง และตัวแบบเหล่านี้อาจมีพฤติกรรมผิดแปลกไปจากปกติ เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการมากที่สุด ในกรณีที่เพื่อการเรียนรู้หรือการสอนก็จะเป็นข้อเท็จจริง และมีการระมัดระวังในเรื่องข้อเท็จจริงเป็นอย่างมาก แต่ถ้าเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ ก็จะลดความสำคัญในเรื่องข้อเท็จจริงลง ดังนั้น จึงควรมีความระมัดระวังในการเสนอตัวแบบหรือข้อมูลจึงมีบทบาทสำคัญเพื่อไม่ให้เกิดการบิดเบือนข้อเท็จจริงที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ผิด เช่น เรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศ บางครั้งตัวแบบในโทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ เมื่อแสดงพฤติกรรมรักร่วมเพศ แล้วได้รับรางวัลจากสังคม เป็นที่ยอมรับในสังคม โดยการมองข้ามข้อเท็จจริงในเรื่องปัญหาหรือการบีบคั้นจากสังคมไป เมื่อเด็กดูแล้วจะมีการพิจารณาถึง ผลลัพธ์ที่ตัวแบบได้รับจากสังคม ถ้าเด็กพอใจกับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นนั้นก็จะเป็นพฤติกรรมของตนต่อไป (Bandura 1986:96) มาตรการประการหนึ่งที่จะใช้ควบคุมได้ คือการควบคุมพิจารณาเรื่องราวหรือข้อมูลที่จะถ่ายทอดผ่านตัวแบบทางสื่อมวลชน อีกประการหนึ่ง คือการคอยชี้แจงข่าวสารให้แก่เด็ก โดยที่ผู้ใหญ่ควรเป็นผู้อธิบายในขณะที่เด็กนั่งดูโทรทัศน์ วีดีโอ หรือภาพยนตร์ เมื่อมีพฤติกรรมรักร่วมเพศแสดงผ่านตัวแบบเกิดขึ้น ผู้ใหญ่จะเป็นผู้คอยให้ความกระจ่างและให้ข้อมูลที่ครบถ้วนและถูกต้องอย่างทันทั่วทั้งที่ เพื่อไม่ให้เด็กรับรู้ข่าวสารที่ผิดพลาดและขาดข้อเท็จจริง

ข้อเสนอแนะ

1. แบบสอบถามที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้นได้มีการตรวจสอบคุณภาพความมั่นคง ทั้งในเชิงตรรกวิทยา (content validity) เชิงโครงสร้าง (construct validity) และความเชื่อถือได้ (reliability) แล้ว จึงสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการจำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศตลอดจนการเป็นรักร่วมเพศอย่างลึกซึ้ง โดยอาจใช้ประกอบกับเครื่องมือทางจิตวิทยาคลินิก หรืออาจใช้เฉพาะแบบสอบถามดังกล่าวก็ได้

2. เมื่อพิจารณาถึงคะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 2 ที่มีเจตคติไปในทางลบ จึงเป็นการยากที่นักเรียนวัยรุ่นทั้งหญิงและชายจะยอมรับนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศให้เข้าร่วมกลุ่มเดียวกัน ผลที่ตามมาคือ นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอาจเกิดความคับข้องใจ และนำไปสู่การเกิดปัญหาสุขภาพจิตได้ง่าย ดังนั้น

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนเหล่านี้ เช่น ครูแนะแนว นักจิตวิทยา บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ตลอดจนบุคลากรทางการแพทย์ควรให้ความสนใจ และคอยคูนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมดังกล่าวอย่างใกล้ชิด เพื่อร่วมมือในการป้องปรามพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ดังกล่าว และหาทางสนับสนุนให้นักเรียนวัยรุ่นได้กระทำกิจกรรม หรือมีการแสดงออกที่ส่งเสริมการพัฒนา "บทบาทของความเป็นชาย" หรือ "บทบาทของความเป็นหญิง" ให้ตรงตามเพศของตนได้อย่างเหมาะสม

3. สถาบันต่าง ๆ ในสังคมที่มีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อการพัฒนาบุคคลที่เป็นเยาวชนของชาติ ควรตระหนักถึงสถานะการณ์ของพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เกิดขึ้นในกลุ่มวัยรุ่นในสังคมไทยปัจจุบัน และหามาตรการป้องกันไม่ให้พฤติกรรมดังกล่าวแพร่ขยายออกไปสู่สังคมวัยรุ่นมากกว่านี้โดยที่

3.1 สถาบันครอบครัว ได้แก่ บิดา มารดา หรือบุคคลที่เป็นผู้แสดงบทบาทพ่อหรือแม่ 'father or mother figure' ควรแสดงบทบาทที่ตรงตามเพศของตน การแสดงออกในเรื่องความรักต่อบุตรควรจะเท่าเทียมกัน ควรปฏิบัติกับบุตรให้ตรงกับเพศของบุตร ส่งเสริมให้บุตรทั้งหลายช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ซึ่งถ้าบุตรรับรู้ตรงกันว่า บิดา มารดา รักตนเท่ากับพี่น้องคนอื่น ไม่ควรเข้มงวดกวดขันในการคบเพื่อนต่างเพศของบุตร เมื่อบุตรถึงวัยอันสมควร หรือเมื่อเห็นว่า บุตรมีวุฒิภาวะพอจะรับผิดชอบตนเองในเรื่องนี้ได้แล้ว ให้โอกาสในขณะเดียวกันก็สามารถช่วยเหลือหรือเป็นที่ปรึกษาได้ในทันทีเมื่อบุตรต้องการ

3.2 สถาบันการศึกษา ได้แก่ โรงเรียน ครู และผู้กำหนดแบบเรียนทางการศึกษา โรงเรียนเป็นสังคมที่มีความสำคัญต่อจากสังคมครอบครัว และเมื่อถึงวัยรุ่นจะเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลมากกว่าครอบครัว ถ้าไม่สามารถรองรับความต้องการของวัยรุ่นได้ วัยรุ่นก็จะหันเข้าไปหาสังคมอื่น ทั้งนี้เพราะ โรงเรียนเป็นสังคมที่มีเพื่อน ซึ่งมีความสำคัญมากเช่นกันในกลุ่มวัยรุ่น ครูจึงมีบทบาทและหน้าที่ในสังคมโรงเรียนนอกเหนือจากการเป็นผู้ให้ความรู้เหมือนบิดา มารดา ที่มีในสถาบันครอบครัว ส่วนผู้กำหนดแบบเรียนทางการศึกษา ควรให้ข้อมูลที่ เป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ ธรรมชาติในเรื่องเพศ ผลกระทบทั้งที่ดีและไม่ดีที่ บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้รับจากสังคม ในเนื้อหาที่ตรงไปตรงมา แต่ที่น่าสนใจ เช่น มีหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้ในมุมหนึ่งของห้องเรียน หรือในห้องสมุด เป็นต้น เมื่อนักเรียน วัยรุ่นต้องการศึกษาค้นคว้า นอกเหนือจากการกำหนดวิชาเพศศึกษาเป็นวิชาบังคับ

3.3 สถาบันสื่อมวลชน ได้แก่ ผู้ผลิต และผู้ควบคุม ในฐานะของผู้ผลิตควรคำนึงถึงผลได้ผลเสียที่กระทบต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น และควรเลือกวิธีการเสนอข้อมูล หรือใช้ตัวแบบที่มีผลกระทบต่อน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยเฉพาะผู้ผลิตสื่อมวลชนประเภท

สิ่งพิมพ์ทั่ว ๆ ไป ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ ส่วนผู้ควบคุมการผลิตงานของสื่อมวลชน ควรพิจารณากฎหมายและช่องว่างของกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการควบคุม แง่มุมต่าง ๆ ที่ไม่ทำให้เกิดการเสียประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็นนายทุนผู้ผลิต หรือประชาชนผู้บริโภคสื่อ จึงควรมีคณะกรรมการกลั่นกรองที่ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิหลาย ๆ ด้าน เช่น นักกฎหมาย นักสังคม ตำรวจ นักธุรกิจ และที่สำคัญคือผู้ที่มีความรู้เรื่องพฤติกรรมมนุษย์ เช่น นักจิตวิทยา หรือจิตแพทย์ เป็นต้น เพื่อที่จะเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ และมองเห็นแง่มุมที่จะมีผลต่อพฤติกรรมของผู้รับข้อมูล โดยเฉพาะผลเสียที่จะมีต่อเด็ก

3.4 สถาบันทางสาธารณสุข โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ ควรเป็นแหล่งที่สามารถให้คำปรึกษาทั้งในแง่การช่วยเหลือ นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในเรื่องการใช้ชีวิตในสังคม หรือในกรณีที่ต้องการจะเลิกพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นแหล่งให้ข้อมูลทางวิชาการในเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศให้กับสถาบันการศึกษาและสถานครอบครัว เป็นแหล่งเผยแพร่ข้อมูลหรือข่าวสารที่ถูกต้องในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ เพื่อที่จะเป็นสื่อมวลชนที่ดีที่แตกต่างจากสื่อมวลชนทั่ว ๆ ไป ไม่ว่าจะเป็นสิ่งพิมพ์ เทปวีดีโอ โทรทัศน์ หรือภาพยนตร์

บรรณานุกรม

- กิติกร มีทรัพย์. "รกร่วมเพศ : ทอม ตุ๊ด ดี และเกย์." ใน ครบรอบสถาปนาสามทศวรรษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางเขน 2498-2528. หน้า 165. กรุงเทพมหานคร : เนติกุลการพิมพ์, 2528.
- _____. "วัยรุ่นกับการเป็นเกย์." ใน สุขภาพจิต 9. หน้า 27-32. คณะทำงานเพื่อพิจารณาบทความเผยแพร่. กองสุขภาพจิต,บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร: บริษัทการพิมพ์ จำกัด, 2529.
- กิตติศักดิ์ ประที. "ตำนานรกร่วมเพศ." วารสารนิติศาสตร์. 13 (2526) : 85-95.
- _____. "การอภิปรายเรื่องเกย์ vs กฎหมาย." วารสารนิติศาสตร์. 13 (2526) : 106-149.
- เกษม รังสีโภกฤษฎ์. อิทธิพลของศาสนาอิสลามต่อการจัดการปกครองจังหวัดชายแดนภาคใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2519.
- ควบคุมโรคติดต่อ, กรม. คู่มือการให้คำปรึกษาแนะแนว เกี่ยวกับเอดส์. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, หน้า 8-9, 2533.
- จำลอง ดิษยณัฐ. จิตเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. เชียงใหม่ : พระสิงห์การพิมพ์, 2522 : 257-260.
- ชวนีย์ จันทร์น้อย. พฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : กรณีศึกษาพฤติกรรมรกร่วมเพศ เขตการศึกษา 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.
- เชิดศักดิ์ โมฬาลินธุ์. การศึกษาเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบบุคลิกภาพแบบอนุรักษนิยม. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2516.
- _____. การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.
- ซิกมันต์ ฟรอยด์. พื้นฐานทฤษฎีวิเคราะห์. แปลและเรียบเรียงโดย กิติกร มีทรัพย์. กรุงเทพมหานคร : หญิงสาว, 2529.
- ณรงค์ศักดิ์ ตะละกัญ และคณะ. "ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กกับปัญหารกร่วมเพศ." วารสารจิตวิทยาคลินิก. 8 (เมษายน 2520): 24-35.
- ทัศนีย์ หนาประทุม. พฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : กรณีศึกษาพฤติกรรมรกร่วมเพศ เขตการศึกษา 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.

- ธารทิพย์ ต้นศลารักษ์. พฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : การมีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ
เขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.
- นันทิรัตน์ คุณากร. พฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : การมีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ
เขตการศึกษา 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.
- นิตยา ธรรมพันธ์. ค่านิยมในอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนมัธยม
ของรัฐบาล และโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส.
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2527.
- นุจรี เตชะปัญญชัย. พฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : การมีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ
เขตการศึกษา 10. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.
- บุปผา คุณนิโน. การศึกษาเจตคติและพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2530.
- ประนอม สโรษมาน. "รักร่วมเพศ." วารสารธรรมศาสตร์. 10 (กันยายน 2524): 164-179.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. ทัศนคติ การวัด การเปลี่ยนแปลง และพฤติกรรมอนามัย. พิมพ์ครั้งที่ 1
กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2520.
- พกา สัตยธรรม. การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ให้การอบรมเลี้ยงดูของบุคคลรักร่วมเพศ
กับบุคคลปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- พจניים ทวีชัยสมาน. อิทธิพลของวัฒนธรรมอิสลามที่มีต่อนิสิตนักศึกษาไทยมุสลิมในสถาบันอุดมศึกษา.
วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- พัชรวิวัลย์ กำเนิดเพชร. "รักร่วมเพศ." หน้า 4-5 ม.ป.ท., 2530.
- ปิรุฬ นิละภมร. การรักษาและฟื้นฟูจิตใจผู้ติดสุรา ทอ. เอกสารวิจัยส่วนบุคคล (2528-2529) :
16-18.
- เพ็ญมาศ กำเนิดโทน. การยอมรับของครูต่อนักเรียนเกย์ : ศึกษากรณีข้าราชการครูโรงเรียนมัธยม
ศึกษาในกรุงเทพมหานคร 6 โรงเรียน. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา มหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.

วิญญู ต้นนิทยุคป. ความเชื่อในศาสนาอิสลามของไทยมุสลิม 4 จังหวัดภาคใต้. สงขลา :

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2523.

เขาวนุช อินทรเดโชกุล. ความรู้ กศนคติ และการปฏิบัติตนในเรื่องเพศของสมาชิกสหภาพแรงงานไทย

คูราโบ. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.

รังรอง งามศิริ. พฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ

เขตการศึกษา 7. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.

รุ่งกานดา พงศ์ธรกุลพานิช. ความคิดเห็นของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อพวกรักร่วมเพศชาย

กรณีศึกษา : กลุ่มโรงเรียนที่ 1 ของกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญา

สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.

ลลิตา ชีระศิริ. เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เป็นเกย์. กรุงเทพมหานคร : สารมวลชน, 2530.

ละเอียด ชูประยูร. "การศึกษาทางจิตวิทยาในคนไข้ไฮโปเซ็กชวลล์." วารสารจิตวิทยาคลินิก.

6 (พฤษภาคม 2518) : 1-3

ละเอียด ชูประยูร และคณะ. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของรูปวาดคนกับเพศของผู้วาด

คนในปกติและคนไข้ที่เป็นรักร่วมเพศ." วารสารจิตวิทยาคลินิก. 13 (ธันวาคม 2525)

: 37-46.

เลขาธิการนายกรัฐมนตรี, สำนัก. ศาสนาและวัฒนธรรมไทยในจังหวัดชายแดนภาคใต้. หน้า 1

กรุงเทพมหานคร : สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, 2523.

วัชร อัมจิตร. พฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ

เขตการศึกษา 11. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.

วันทนี วาสิกะสิน. ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพมหานคร :

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.

วันเพ็ญ บุญประกอบ. "Feminine Boy." สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. 34 (เมษายน-

มิถุนายน 2532) : 139-149.

_____. "ก่อนจะมาเป็นเลสเบี้ยน, เกย์." "วารสารแนะแนว." 17 (สิงหาคม-กันยายน

2526) : 59-64.

วัลลภ ปิยะมโนธรรม. "ความเปี่ยงเบนทางเพศ." ใน รายงานการประชุมสมัชชาระดับชาติ ครั้งที่ 1

เรื่อง "พัฒนาสังคมและชีวิตด้วยจิตวิทยา." ของสมาคมจิตวิทยาแห่งประเทศไทย

หน้า 59-71. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 2531.

- สมศรี เปี่ยมสมบูรณ์. รายงานการวิจัยปัญหาาร่วมเพศชาย: การศึกษาเฉพาะกรณีกลุ่มเกย์นักแสดงในเมืองพัทยา. กรุงเทพฯ คณะสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.
- สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา. โลกทรรศน์ไทยภาคใต้ พิมพ์ครั้งที่ 2. สงขลา : กรุงเทพมหานครนิพนธ์, 2527.
- สุชาติ พลภาคย์ และ ผกาพันธุ์ วุฒิลักษณ์. "วิจัยการฆ่าตัวตายในสังคมไทย." วารสารสมาคมจิตแพทย์. 29 (กันยายน 2527) : 163-182.
- สุชีพ ปุญญานุภาพ. พระไตรปิฎกฉบับประชาชน. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : มหามกุฏราชวิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์, 2525.
- สุนัตรา สุภาพ. สังคมและวัฒนธรรมไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2531.
- สุภาพร ประดับสมุทร. พฤติกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศเขตการศึกษา 12. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.
- สุรพล โพนพิศ. การเปรียบเทียบค่านิยมทางสังคมของนักศึกษาไทยพุทธ และนักศึกษาไทยอิสลามที่ศึกษาในวิทยาลัยครูยะลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2518.
- เสาวณีย์ จิตต์หมวด. วัฒนธรรมอิสลาม พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬินไทย, 2524.
- สุโขทัยธรรมธีราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมวัยเด็กหน่วยที่ 8-15. หน้า 359-362, 295-396. พิมพ์ครั้งที่ 5. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธีราช, 2531.
- _____. เอกสารสอนวิชาเด็กและการเลี้ยงดูหน่วยที่ 1-7. หน้า 392-393. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : อักษรไทย, 2527.
- อติรัตน์ วัฒนไพลิน. การศึกษาเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2527.
- อนันต์ ศิริปโชติ. พ.ต. วิเคราะห์วิธีสอนหลักธรรมในศาสนาพุทธและศาสนาอิสลามของเจ้าอาวาสกับอิมาม ครูพุทธกับครูมุสลิม และพ่อแม่พุทธกับพ่อแม่มุสลิม ศึกษาเฉพาะกรณีเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาศาสนาเปรียบเทียบ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2527.

- อริน พินิจวราภักษ์. การใช้เรื่องรักร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ.2516-พ.ศ.2525. วิทยานิพนธ์
ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2527.
- อัจฉรา บุญชู. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาและความเชื่อในศาสนาของชาวไทยมุสลิมใน
ภาคใต้ของไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- อัมพร รัตนวิทย์. "ความมหัศจรรย์ของรอสาร์ดภาพ 3 ในโฮโมเช็กซ์วล." วารสารจิตวิทยาคลินิก.
1 (มิถุนายน 2525) : 37-44.
- อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. "รักร่วมเพศในสังคมไทย." ชีวิตและสุขภาพ. 1 (มีนาคม-กรกฎาคม 2524):
44, 189.
- _____. เพศ. กรุงเทพมหานคร : ป.สัมพันธ์พาณิชย์, 2525.
- _____. "Sexual Deviation." ใน คู่มือเวชศาสตร์. หน้า 266-267.
สมภพ เรื่องตระกูล, บรรณาธิการ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : หจก. ภาพพิมพ์
2528.
- อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และ สมศรี สุกุมลนันท์. "ทำอย่างไรชีวิตคู่จึงจะยืนยาวและมีความสุข."
นิตยสารรักลูก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : เจริญวิทย์การพิมพ์, 2529.
- อุบล เสถียรปกรณ. การปรับตัวทางสังคมของนักเรียนไทยมุสลิมในวิทยาลัยครูยะลา. วิทยานิพนธ์
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2520.
- โยภาส ธรรมวานิช. "รักร่วมเพศ...ประเทศเจริญ." วิวัฒน์. 1 (3 พฤศจิกายน 2527) :
39-40.
- เอนก อารีพรรค และ สุวันทนา อารีพรรค. เรียนรู้เรื่องเพศ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525 : 214-218.
- Al-Issa, I. "Woman and Homosexuality." In The Psychopathology of Woman.
pp. 207-223. U.S.A. : Prentice-Hall, Inc., 1980.
- American Psychiatric Association. Diagnostic and Statistical Manual of
Mental Disorders. 3rd ed. American Psychiatric Association,
Washington, DC, 1984.
- Bandura, A. Social Foundation of Thought and Action A Social Cognitive
Theory. New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1986.

- Bouton, R.A., et al. "Scales for Measuring Fear of AIDS and Homophobia." Journal of Personality Assessment. 51 (1987) : 606-614.
- Cappon, D. "The definition of the Homosexual Problem." In Toward and Understanding of Homosexuality. pp. 42-43. New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1965.
- Carlson, H.M., & Steuer, J. "Age, Sex-Role Categorization, and Psychological Health in American Homosexual and Heterosexual Men and Women." The Journal of Social Psychology. 125 (1985): 203-211.
- Carrier, J.M. "Childhood Cross-Gender Behavior and Adult Homosexuality." Archives of Sexual Behavior. 15 (1986) : 89-93.
- Chesser, E. "Society and the Homosexual." In Strange Loves. The Human Aspects of Sexual Deviation. p. 132. New York : William Morrow and Company, Inc., 1971.
- Collins, C. "Homosexual." In Collins Birmingham University International Language Database English Language Dictionary. p. 697. William Collins Sons & Co. Ltd., 1987.
- Davenport, C.W. "A Follow-up Study of Ten Feminine Boys." Archives of Sexual Behavior. 15 (1986) : 511-517.
- Ellis, L., Burke, D., & Ames, M.A. "Sexual Orientation as a Continuous Variable : A Comparison Between the Sexes." Archives of Sexual Behavior. 16 (1987) : 524.
- Francoeur, R.T. "Sexual Orientations and Affectional Preferences." In Becoming A Sexual Person. pp. 92, 513-525. New York: John Wiley & Sons, Inc., 1982.
- Gelder, M., Gath, D., & Mayou, R. "Sexual Problems." In Oxford Textbook of Psychiatry. p. 471. New York: Oxford University Press, Inc., 1984.

- Gonsiorek, J.C. "Results of Psychological Testing on Homosexual Populations." In W. Paul, J.D. Weinrich, J.C. Gonsiorek, & M.B. Hotvedt (Eds.), Homosexuality (Social, Psychological and Biological Issues.) pp. 75-79. Beverly Hills: Sage Publication, 1982.
- Green, R. "Gender Identity in Childhood and Later Sexual Orientation: Follow-up of 78 Males." American Journal of Psychiatry. 142 (March 1985) : 339-341.
- Guralnik, B.D. "Homosexual." In Webster's New World Dictionary of the American Language. p. 673. 2nd.ed. A Division of Simon & Schuster, Inc., 1984.
- Hockenberry, S.L., & Billingham, R.E. "Sexual Orientation and Boyhood Gender Conformity: Development of the Boyhood Gender Conformity Scale (BGCS)." Archives of Sexual Behavior. 16 (1987): 475-492.
- Hyde, J.S. "Homosexuality and Bisexuality." In Understanding Human Sexuality. pp. 327,388. 2nd ed. New York: McGraw-Hill, Inc., 1982.
- _____. Understanding Human Sexuality. 2nd ed. New York: McGraw-Hill, Inc., 1982.
- Kaplan, H.I., & Sadock, B.J. "Psychosexual Disorders." In Modern Synopsis of Comprehensive Textbook of Psychiatry. p. 552. 3rd ed. Maryland: The Williams & Wilkins Company, 1981.
- Larson, P.C. "Gay Male Relationships." In W. Paul, J.D. Weinrich, J.C. Gonsiorek, & M.B. Hotvedt (Eds.), Homosexuality (Social Psychological and Biological Issues.) p. 227. Beverly Hills: Sage Publications, 1981-1982.
- Marmor, J. "Homosexuality and Sexual Orientation Disturbances." In B.J. Sadock, H.I. Kaplan, & A.M. Freedman (Eds.), The Sexual Experience pp. 375-379. U.S.A.: The Williams & Wilkins Company, 1976.

- Meredith, R.L., & Riester, R.W. "Psychotherapy, Responsibility and Homosexuality: Clinical Examination of Socially Deviant Behavior." Professional Psychology. 11 (April 1980): 183-184.
- Meyer, J.K. "Ego-dystonic Homosexuality." In H.I. Kaplan & B.J. Sadock (Eds.), Comprehensive Textbook of Psychiatry/IV: Vol 1. pp. 1058-1061. U.S.A.: The Williams & Wilkins, 1985.
- Moses, A.E., & Hawkins, R.O. Counseling Lesbian Women and Gay Men: A Life-Issues Approach. U.S.A.: The C.V. Mosby Company, 1982.
- Nault, W.H., et al. "Education." The World Book Encyclopedia. E (1974): 726.
- Pattaya Yaisoon. Family Dynamic in Child of Male Homosexuals. Master's Thesis in Public Health. Faculty of Graduate Studies, Mahidol University, 1984.
- Paul, W., & Weinrich, J.D. "Whom and What We Study Definition and Scope of Sexual Orientations." In W. Paul, J.D. Weinrich, J. C. Gonsiorek, & M.B. Hotvedt (Eds.), Homosexuality (Social, Psychological and Biological Issues) pp. 20-25. Beverly Hills: Sage Publications, 1981-1982.
- Pollak, M. "Male Homosexuality-or Happiness in the Ghetto." In P. Aries & A. Bejin (Eds.), Western Sexuality p. 44. Basil Blackwell Ltd., 1985.
- Pomeroy, W.B. "Parents and Homosexaul." In I. Rubin & L.A. Kirkendall (Eds.), Sex in the Adolescent Years : New Directions in Guiding and Teaching Youth pp. 173-185. New York : Association Press, 1968.
- Remafedi, G.J. "Adolescent Homosexuality (Issues for Pediatricians)." Clinical Pediatrics. 24 (September 1985): 481-485.
- Riess, B.F. "Psychological Tests in Homosexuality." In J. Marmor (Ed.), Homosexual Behavior: A Modern Reappraisal pp. 296-308. U.S.A.: Basic Books, Inc., 1980.
- Rosen, D.H. Lesbianism: A Study of Female Homosexuality. U.S.A.: Charles C Thomas, 1974.

- Saghir, M.T., & Robins, E. Male & Female Homosexuality A Comprehensive Investigation. Baltimore: The Williams & Wilkins Company, 1973.
- _____. "Clinical Aspects of Female Homosexuality." In J. Marmor (Ed.), Homosexual Behavior: A Modern Reappraisal pp. 280-295. New York: Basic Books, Inc., 1980.
- Socarides, C.W. Homosexuality. pp. 39-41. 3rd ed. U.S.A., 1982.
- Sours, J.A. "Phallic-Oedepal Development: Deviation and Psychopathology of Sexual Behavior in Children." In B.J. Wolman (Ed.), Manual of Child Psychopathology pp.159, 579. McGraw-Hill, Inc., 1972.
- Spitzer, R.L. "The Diagnostic Status of Homosexuality in D.S.M.-III: A Reformulation of the Issues." American Journal of Psychiatry. 138 (February 1981): 210-215.
- Storms, M.D. "Theories of Sexual Orientation." Journal of Personality and Social Psychology. 38 (1980): 783-792.
- Tavris, C., & Sadd, S. The Redbook Report on Female Sexuality. New York : Delacoste Press, 1977.
- Whitam, F.L., & Zent, M. "A Cross-Cultural Assessment of Early Cross-Gender Behavior and Familial Factors in Male Homosexuality." Archives of Sexual Behavior. 13 (1984) : 430-437.
- Wright, N., & Joiner, S. Understanding Human Behavior. Milwaukee : Purnell Reference Books, 1977.
- World Health organization. Mental Disorders: Glossary and Guide to their Classification in Accordance with the Ninth Revision of Diseases. Geneva: World Health Organization, 1978.
- Zuger, B. "Childhood Cross-Gender Behavior and Adult Homosexuality." Archives of Sexual Behavior. 16 (1987): 85-87.

ตารางผนวก 1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ตัวบ่งชี้ การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ	ค่าความเชื่อมั่น			
	เพศหญิง		เพศชาย	
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2
1. ความรู้สึกดีใจทางเพศ	0.6841	0.6308	0.9135	0.8816
2. กิจกรรมทางเพศ	0.7967	0.7781	0.8938	0.8971
3. จินตนาการทางเพศ	0.8169	*	0.9509	0.9098
4. ความผูกพันทางอารมณ์	0.9315	0.9158	0.9604	0.9554
5. สังคมที่พึงประสงค์	0.7436	0.8656	0.8693	0.8317
6. แบบแผนในการดำเนินชีวิต	0.6977	0.7381	0.6972	0.5991
7. การมองตนเอง	0.7808	0.7403	0.8643	0.8864
8. พฤติกรรมเหมือนเด็กหญิงใน เด็กชายหรือพฤติกรรมเหมือน เด็กชายในเด็กหญิง	0.8166	0.7837	0.8337	0.8834
9. ความคิดอยากเป็นเพศตรงข้าม	*	0.7718	0.8842	0.7739
10. การแต่งตัวแบบเพศตรงข้าม	*	*	0.8760	0.8634
ค่าความเชื่อมั่น 10 ตัวบ่งชี้	0.9363	0.9487	0.9800	0.9743

หมายเหตุ * แทนตัวบ่งชี้ที่ไม่สามารถหาค่าความเชื่อมั่นได้

ตารางผนวก 2 ร้อยละของการจำแนกของแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ

แบบสอบถาม	ร้อยละของการจำแนก (%)
หญิง	
ชุดที่ 1	94.12
ชุดที่ 2	91.18
ชาย	
ชุดที่ 1	94.87
ชุดที่ 2	93.18

ตารางผนวก 3 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
จำแนกตาม เพศ การนับถือศาสนา และพฤติกรรมทางเพศ

ลักษณะ	จำนวน	M	D	df	ค่า t
นักเรียนวัยรุ่นหญิง	451	72.00443	13.475	766.10	2.04*
นักเรียนวัยรุ่นชาย	381	69.9921	15.223		
นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม	239	67.8285	14.440	430.04	-4.18**
นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่อิสลาม	593	72.4250	14.083		
นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ	20	84.0	18.342	830	4.11**
นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรม รักต่างเพศ	812	70.7869	14.083		
นักเรียนวัยรุ่นอิสลามที่ มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ	6	73.8333	13.674	237	1.03
นักเรียนวัยรุ่นอิสลามที่ มีพฤติกรรมรักต่างเพศ	233	67.6738	14.454		

* $p < .05$

** $p < .001$

หมายเหตุ ค่าคะแนนเจตคติสูงสุด (max) = 135
ค่าคะแนนเจตคติต่ำสุด (min) = 27
ค่าคะแนนเจตคติเฉลี่ย (mean) = 81

ตารางผนวก 4 เปรียบเทียบปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามการนับถือศาสนา และการมีพฤติกรรมทางเพศ

ปัจจัย	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ (คน) (N=233)	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (คน) (N=6)	นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่ อิสลามที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ (คน) (N=14)
<u>สถานภาพทางการสมรสของบิดามารดา</u>		$\chi^2 = 0.66$, Fisher's P = 1	
อยู่ด้วยกัน	210	6	12
แยกกันอยู่	23	0	2
<u>การพักอาศัยในปัจจุบัน</u>		$\chi^2 = 1.22$, $\chi^2 = 2.31$	
อยู่กับบิดามารดา	127	5	9
อยู่กับบิดา	5	0	1
อยู่กับมารดา	12	0	1
อยู่กับญาติ	23	1	1
อยู่กับเพื่อน	8	0	0
อยู่กับหอพักของโรงเรียน	1	0	0
อยู่กับหอพักเอกชน	7	0	0
อื่น ๆ	2	0	1
<u>การเคยแยกจากครอบครัว</u>		$\chi^2 = 2.99$, $\chi^2 = 2.05$	
ไม่เคย	158	4	9
แยกไปอยู่หอพัก	30	2	2
อื่น ๆ	45	0	3
<u>การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ</u>		$\chi^2 = 4.23$, $\chi^2 = 6.39$	
ไม่รู้จัก	103	1	6
รู้จักแต่ไม่ระบุความใกล้ชิด	2	0	1
รู้จักโดยเป็นญาติ	2	0	1
รู้จักโดยเป็นเพื่อนสนิท	27	2	1
รู้จักโดยเป็นเพื่อนร่วมห้อง และ/หรือ ร่วมหอพัก	18	1	2

ปัจจัย	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ (คน) (N=233)	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (คน) (N=6)	นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่ อิสลามที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ (คน) (N=14)
รู้จักโดยเป็นบุคคลไม่สนิท	72	2	1
รู้จักในลักษณะอื่น ๆ	8	0	1
ตอบมากกว่า 1 ข้อ	1	0	1
<u>การแสดงออกของบิดา</u>		$\chi^2_1 = 3.23, \chi^2_2 = 2.86$	
ตอบ			
รักลูกเท่ากัน	194	4	11
รักลูกไม่เท่ากัน	16	1	2
รักลูกชายมากกว่า	10	1	0
รักลูกสาวมากกว่า	8	0	1
อื่น ๆ	4	0	0
ไม่ตอบ	1	0	0
<u>การแสดงออกของมารดา</u>		$\chi^2_1 = 14.09^*, \chi^2_2 = 2.86$	
ตอบ			
รักลูกเท่ากัน	197	4	11
รักลูกไม่เท่ากัน	10	1	2
รักลูกชายมากกว่า	19	0	1
รักลูกสาวมากกว่า	2	1	0
อื่น ๆ	1	0	0
ไม่ตอบ	4	0	0
<u>ลักษณะเด่นของบิดา</u>			
เป็นผู้นำ		$\chi^2_1 = 0.39$	
เลือก	189	6	14
ไม่เลือก	43	0	0

ปัจจัย	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ (คน) (N=233)	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (คน) (N=6)	นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่ อิสลามที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ (คน) (N=14)
ชอบอ่าน		$\chi^2 = 0.39$, Fisher's P = 0.12	
เลือก	105	4	3
ไม่เลือก	127	2	11
เจาะระเบียบ		$\chi^2 = 0.001$, Fisher's P = 0.64	
เลือก	56	2	7
ไม่เลือก	176	4	7
เย็นชา เห็นห่าง		$\chi^2 = 0.0$, Fisher's P = 1	
เลือก	17	0	1
ไม่เลือก	215	6	13
อ่อนแอ สมยอม		$\chi^2 = 0.0$	
เลือก	5	0	0
ไม่เลือก	227	6	14
แข็งกระด้าง		$\chi^2 = 0.0$	
เลือก	15	0	0
ไม่เลือก	217	6	14
น่านับถือ		$\chi^2 = 5.99^{**}$, Fisher's P = 0.14	
เลือก	166	1	9
ไม่เลือก	66	5	5
มีเสน่ห์		$\chi^2 = 0.002$, Fisher's P = 1	
เลือก	21	0	1
ไม่เลือก	211	6	13
ไม่น่านับถือ		$\chi^2 = 0.0$	
เลือก	1	0	0
ไม่เลือก	231	6	14

ปัจจัย	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ (คน) (N=233)	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (คน) (N=6)	นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่ อิสลามที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ (คน) (N=14)
ไม่มีเหตุผล		$\chi^2 = 0.001$, Fisher's P = 0.3	
เลือก	18	1	0
ไม่เลือก	214	5	14
ลักษณะเด่นของมารดา			
เป็นผู้นำ		$\chi^2 = 0.01$, Fisher's P = 0.63	
เลือก	101	2	6
ไม่เลือก	129	4	8
อบอุ่น		$\chi^2 = 0.77$, Fisher's P = 0.26	
เลือก	175	6	9
ไม่เลือก	55	0	5
เจ้าระเบียบ		$\chi^2 = 0.26$, Fisher's P = 1	
เลือก	104	2	4
ไม่เลือก	126	4	10
เย็นชา เห็นห่าง		$\chi^2 = 0.0$	
เลือก	2	0	0
ไม่เลือก	228	6	14
อ่อนแอ สมยอม		$\chi^2 = 0.0$	
เลือก	14	0	0
ไม่เลือก	216	6	14
แข็งกระด้าง		$\chi^2 = 0.19$, Fisher's P = 0.52	
เลือก	10	1	1
ไม่เลือก	220	5	13
น่านับถือ		$\chi^2 = 1.51$, Fisher's P = 0.34	
เลือก	152	2	9
ไม่เลือก	78	4	5

ปัจจัย	นักเรียนวัยรุ่นนอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ (คน) (N=233)	นักเรียนวัยรุ่นนอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (คน) (N=6)	นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่ อิสลามที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ (คน) (N=14)
มีเสน่ห์		$\chi^2 = 0.3$, Fisher's P = 1	
เลือก	39	0	1
ไม่เลือก	191	6	13
ไม่น่าเชื่อถือ			
เลือก	0	0	0
ไม่เลือก	230	6	14
ไม่มีเหตุผล		$\chi^2 = 0.004$, Fisher's P = 0.3	
เลือก	17	1	0
ไม่เลือก	213	5	14
<u>ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร</u>			
รักใคร่สนิทสนมกันดี		$\chi^2 = 0.23$, Fisher's P = 1	
เลือก	151	5	10
ไม่เลือก	80	1	4
ให้ออกาสตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ		$\chi^2 = 0.02$, Fisher's P = 1	
เลือก	141	3	7
ไม่เลือก	90	3	7
มีความขัดแย้งกันเสมอ		$\chi^2 = 0.27$, Fisher's P = 1	
เลือก	38	0	1
ไม่เลือก	193	6	13
ชอบบังคับเข้มงวด		$\chi^2 = 0.0$, Fisher's P = 1	
เลือก	44	1	3
ไม่เลือก	187	5	11
มีเวลาให้ลูก ๆ		$\chi^2 = 1.62$, Fisher's P*** = .049	
เลือก	112	5	4
ไม่เลือก	119	1	10

ปัจจัย	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ (คน) (N=233)	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (คน) (N=6)	นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่ อิสลามที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ (คน) (N=14)
ไม่ให้โอกาสในการคบหาคนอื่น ๆ			
เลือก	24	1	0
ไม่เลือก	207	5	14
$\chi^2 = 0.0$, Fisher's P = 0.3			
ห่างเหินไม่เอาใจใส่			
เลือก	14	0	0
ไม่เลือก	217	6	14
$\chi^2 = 0.0$			
ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย			
เลือก	29	0	1
ไม่เลือก	202	6	13
$\chi^2 = 0.09$, Fisher's P = 1			
ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกสาว			
เลือก	13	0	3
ไม่เลือก	218	6	11
$\chi^2 = 0.0$, Fisher's P = 0.52			
เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป			
เลือก	19	0	2
ไม่เลือก	212	6	12
$\chi^2 = 0.0$, Fisher's P = 1			
ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร			
รักใคร่สนิทสนมกันดี			
เลือก	188	6	12
ไม่เลือก	42	0	2
$\chi^2 = 0.38$, Fisher's P = 1			
ให้โอกาสตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ			
เลือก	140	2	8
ไม่เลือก	90	4	6
$\chi^2 = 0.88$, Fisher's P = 0.63			
มีความขัดแย้งกันเสมอ			
เลือก	24	1	0
ไม่เลือก	206	5	4
$\chi^2 = 0.0$, Fisher's P = 0.3			

ปัจจัย	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ (คน) (N=233)	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (คน) (N=6)	นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่ อิสลามที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ (คน) (N=14)
ชอบบังคับเข้มงวด		$\chi^2_1 = 0.0$, Fisher's P = 0.52	
เลือก	50	1	1
ไม่เลือก	180	5	13
มีเวลาให้ลูก ๆ		$\chi^2_1 = 0.73$, Fisher's P = 0.36	
เลือก	132	5	8
ไม่เลือก	98	1	6
ไม่ให้โอกาสในการคบหาคนอื่น ๆ		$\chi^2_1 = 0.04$, Fisher's P = 0.3	
เลือก	14	1	0
ไม่เลือก	216	5	14
ห่างเหินไม่เอาใจใส่		$\chi^2_1 = 0.0$	
เลือก	9	0	0
ไม่เลือก	221	6	14
ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย		$\chi^2_1 = 0.07$, Fisher's P = 1	
เลือก	28	0	2
ไม่เลือก	202	6	12
ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกสาว		$\chi^2_1 = 0.0$, Fisher's P = 0.52	
เลือก	17	0	3
ไม่เลือก	213	6	11
เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป		$\chi^2_1 = 0.0$, Fisher's P = 0.52	
เลือก	20	1	1
ไม่เลือก	210	5	13
<u>ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา</u>			
ชีวิตสมรสราบรื่น		$\chi^2_1 = 0.0$, Fisher's P = 1	
เลือก	167	4	12
ไม่เลือก	62	1	2

ปัจจัย	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ (คน) (N=233)	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (คน) (N=6)	นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่ อิสลามที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ (คน) (N=14)
ห่างเหิน เย็นชาต่อกัน		$\chi^2 = 0.0$	
เลือก	9	0	0
ไม่เลือก	220	5	14
ขัดแย้ง ทะเลาะวิวาทกัน		$\chi^2 = 0.0$, Fisher's P = 1	
เลือก	24	0	2
ไม่เลือก	205	5	12
บิดามีน่านางตัดสินใจปัญหาครอบครัว		$\chi^2 = 1.21$, Fisher's P = 1	
เลือก	77	0	1
ไม่เลือก	152	5	13
มารดามีน่านางตัดสินใจปัญหาครอบครัว		$\chi^2 = 0.06$, Fisher's P = 1	
เลือก	32	0	1
ไม่เลือก	197	5	13
บิดาและมารดามีบทบาทเท่าเทียมกัน		$\chi^2 = 3.07$, Fisher's P = 0.11	
เลือก	115	5	7
ไม่เลือก	114	0	7
ทั้งบิดาและมารดาไม่มีบทบาทในครอบครัว		$\chi^2 = 0.0$	
เลือก	2	0	0
ไม่เลือก	227	5	14
<u>ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง</u>			
ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง		$\chi^2 = 0.32$, Fisher's P = 1	
เลือก	193	4	10
ไม่เลือก	37	2	4
แข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง		$\chi^2 = 1.63$, Fisher's P = 0.3	
เลือก	3	1	0
ไม่เลือก	227	5	14

ปัจจัย	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ (คน) (N=233)	นักเรียนวัยรุ่นอิสลาม ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (คน) (N=6)	นักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่ อิสลามที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศ (คน) (N=14)
รู้สึกดีกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ		$\chi^2 = 0.01$, Fisher's P = 1	
เลือก	22	0	1
ไม่เลือก	208	6	13
ทะเลาะวิวาทกันเสมอ ๆ		$\chi^2 = 0.35$, Fisher's P = 0.12	
เลือก	41	0	6
ไม่เลือก	189	6	8
สนิทกับพี่หรือน้องผู้ชาย		$\chi^2 = 0.04$, Fisher's P = 0.61	
เลือก	66	1	5
ไม่เลือก	164	5	9
สนิทกับพี่หรือน้องผู้หญิง		$\chi^2 = 0.05$, Fisher's P = 1	
เลือก	68	1	3
ไม่เลือก	162	5	11
เข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ		$\chi^2 = 0.18$, Fisher's P = 0.64	
เลือก	155	3	5
ไม่เลือก	77	3	9

* $p < .01$, contingency coefficient = 0.23787

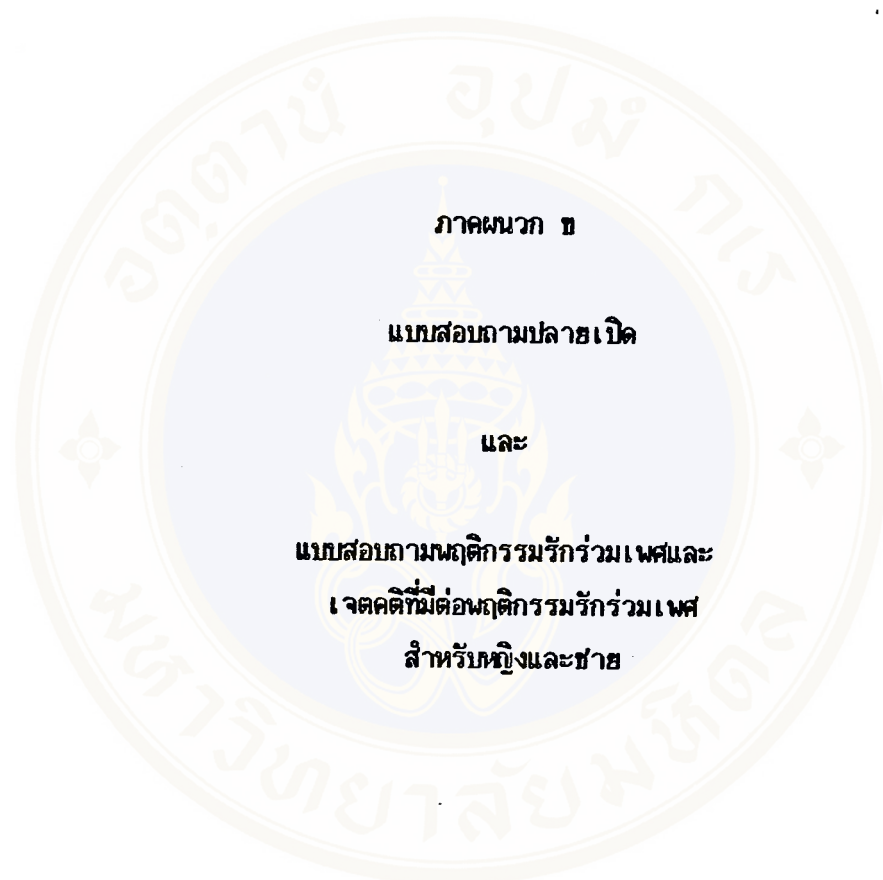
** $p < .05$, contingency coefficient = 0.18482

*** contingency coefficient = 0.45037

หมายเหตุ

χ^2 คือค่าไคสแควร์ เปรียบเทียบระหว่าง นักเรียนวัยรุ่นอิสลามที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ กับ นักเรียนวัยรุ่นอิสลามที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

χ^2 และ Fisher's P คือ ค่าไคสแควร์ และค่า Fisher's exact test Probability เปรียบเทียบระหว่าง นักเรียนวัยรุ่นอิสลามที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ กับนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่ใช่อิสลามและมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามปลายเปิด

และ

แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศและ

เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

สำหรับหญิงและชาย

เพศ _____ อายุ _____ ชั้นปี _____

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับรักร่วมเพศ

คำชี้แจง ขอให้ท่านตอบคำถามทุกข้อ โดยตอบคำถามให้ได้ใจความตามความคิดเห็นของท่านเอง โดยส่วนรวม ดังนั้นจึงไม่มีผลต่อท่านเป็นการส่วนตัว

ขอขอบคุณที่ท่านกรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามชุดนี้

นักศึกษาปริญญาโทจิตวิทยาคลินิก

มหาวิทยาลัยมหิดล

1. เมื่อได้ยินคำว่า "รักร่วมเพศ" ท่านนึกถึงอะไร

.....

.....

.....

.....

2. ผู้หญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ท่านคิดอย่างไรกับผู้หญิงที่มีพฤติกรรมเช่นนั้น

.....

.....

.....

.....

3. ผู้ชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ท่านคิดอย่างไรกับผู้ชายที่มีพฤติกรรมเช่นนั้น

.....

.....

.....

.....

4. คิดว่าสังคมทั่วไปมองคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างไร

.....

.....

.....

โครงการบัณฑิตศึกษา สาขาจิตวิทยาคลินิก
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
มหาวิทยาลัยมหิดล

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้าพเจ้า นักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาคลินิก กำลังทำการสำรวจความคิดเห็น
ของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบ
สอบถาม จึงขอให้ท่านตอบแบบสอบถามชุดนี้ตามความเป็นจริง คำตอบของท่านจะไม่มีผลใด ๆ
ต่อตัวท่านเอง โดยผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลของท่านไว้เป็นความลับ และนำไปใช้ประโยชน์เฉพาะการ
วิจัยครั้งนี้เท่านั้น

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย
ช

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ต้องการถามความคิดเห็นของท่านที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
2. ลักษณะของแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ
 - ตอนที่ 1 เป็นรายละเอียดส่วนตัวของท่าน
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศของท่าน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ
 - 2.1 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อพฤติกรรมทางเพศ
 - 2.2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ
 - ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามทัศนคติของท่านเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในทางสังคม
3. ความคิดเห็นของท่านที่ตอบแบบสอบถามนี้ เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของท่านเอง ไม่จำเป็นต้องเหมือนหรือตรงกับความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ขอให้ท่านตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุด
4. การตอบแบบสอบถามนี้ จะต้องตอบให้ครบทุกข้อ เพราะถ้าท่านตอบไม่ครบ ขาดไปแม้แต่เพียงข้อเดียวก็จะทำให้แบบสอบถามชุดนี้นำไปวิเคราะห์ผลไม่ได้

คำอธิบาย คำว่า " รักร่วมเพศ " ในแบบสอบถามนี้หมายถึงบุคคลที่มีความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งอาจมีความสัมพันธ์ทางเพศหรือไม่ก็ได้ โดยที่ในสังคมมักเรียกบุคคลนี้ว่า กระเทย เกย์ ทอม ตุ๊ด ดี ไฮโซ หรือ เลสเบี้ยน เป็นต้น (สำหรับนักเรียนหญิง ประกอบด้วยตอนที่ 1, 2 และ 3 สำหรับนักเรียนชาย จะใช้ แบบสอบถามตอนที่ 1 และ 3 เหมือนนักเรียนหญิง เปลี่ยนแปลงเพียงตอนที่ 2)

(สำหรับนักเรียนชาย และหญิง)

ตอนที่ 1 ให้ท่านเลือกตอบโดยทำเครื่องหมาย () ลงในช่อง [] และ/หรือ เติมข้อความในช่องว่างให้สมบูรณ์

1. อายุ ปี
2. ประเภทของโรงเรียน

[] สหศึกษา

[] ชายล้วน

[] หญิงล้วน

3. กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น
- ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 4 ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 5 ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 6
- ☐ ปวช.ปีที่ 1 ☐ ปวช.ปีที่ 2 ☐ ปวช.ปีที่ 3
4. นับถือศาสนา
- ☐ พุทธ ☐ คริสต์ ☐ อิสลาม
- ☐ อื่น ๆ ระบุ
5. เป็นบุตรคนที่ ในจำนวนพี่น้อง คน (นับรวมตัวท่านด้วย)
- เป็นชาย คน เป็นหญิง คน
6. อาชีพ ตำแหน่ง
7. อาชีพมารดา ตำแหน่ง
8. สถานภาพสมรสของบิดา มารดา
- ☐ อยู่ด้วยกัน
- ☐ แยกกันอยู่
- ☐ บิดาถึงแก่กรรม
- ☐ มารดาถึงแก่กรรม
- ☐ ทั้งบิดาและมารดาถึงแก่กรรม
9. ปัจจุบันท่านอาศัยอยู่กับ
- ☐ บิดามารดา ☐ เพื่อน
- ☐ บิดา ☐ หอพักโรงเรียน
- ☐ มารดา ☐ หอพักเอกชน
- ☐ ญาติ ระบุ ☐ อื่น ๆ ระบุ
10. ท่านเคยแยกจากครอบครัวหรือไม่
- ☐ ไม่เคย
- ☐ เคย
- ☐ อยู่โรงเรียนประจำ
- ☐ อยู่หอพัก
- ☐ อยู่ทั้งโรงเรียนประจำและหอพัก
- ☐ อื่น ๆ ระบุ

11. ท่านรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลเป็นรักร่วมเพศหรือไม่

☐ ไม่รู้จัก

☐ เคย

ได้แก่

☐ ญาติ ระบุ

☐ เพื่อนสนิท

☐ เพื่อนร่วมหอพัก และ/หรือเพื่อนร่วมห้องเรียน

☐ คนรู้จักแต่ไม่สนิทนัก

☐ อื่น ๆ ระบุ

12. ก. การแสดงออกของบิดาของท่านต่อบุตร

(เลือกตอบได้เพียง 1 ข้อ)

☐ รักลูกเท่ากัน

☐ รักลูกไม่เท่ากัน

☐ รักลูกชายมากกว่าลูกสาว

☐ รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย

☐ ไม่รักลูกคนใดเลย

☐ อื่น ๆ ระบุ

ข. การแสดงออกของมารดาของท่านต่อบุตร

(เลือกตอบได้เพียง 1 ข้อ)

☐ รักลูกเท่ากัน

☐ รักลูกไม่เท่ากัน

☐ รักลูกชายมากกว่าลูกสาว

☐ รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย

☐ ไม่รักลูกคนใดเลย

☐ อื่น ๆ ระบุ

13. ก. ลักษณะเด่นของบิดาของท่าน

(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ เป็นผู้นำ

☐ อ่อน

☐ เจ้าระเบียบ

☐ เย็นชา ห่วงเหิน

☐ แข็งกระด้าง

☐ น่านับถือ

☐ มีเสน่ห์

☐ ไม่น่านับถือ

☐ ไม่มีเหตุผล

ข. ลักษณะเด่นของมารดาของท่าน

(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ เป็นผู้นำ

☐ อ่อน

☐ เจ้าระเบียบ

☐ เย็นชา ห่วงเหิน

☐ แข็งกระด้าง

☐ น่านับถือ

☐ มีเสน่ห์

☐ ไม่น่านับถือ

☐ ไม่มีเหตุผล

14. ก. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับท่าน (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ☐ รักใคร่สนิทสนมกันดี
 - ☐ ให้ออกาสตัดสินใจในเรื่องต่างๆ
 - ☐ มีความขัดแย้งกันเสมอ
 - ☐ ชอบบังคับเข้มงวด
 - ☐ มีเวลาให้ลูก ๆ
 - ☐ ไม่ให้ออกาสในการคบหาบุคคลอื่นๆ
 - ☐ ห่วงเหินไม่เอาใจใส่
 - ☐ ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย
 - ☐ ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกสาว
 - ☐ เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป
- ข. ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับท่าน (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ☐ รักใคร่สนิทสนมกันดี
 - ☐ ให้ออกาสตัดสินใจในเรื่องต่างๆ
 - ☐ มีความขัดแย้งกันเสมอ
 - ☐ ชอบบังคับเข้มงวด
 - ☐ มีเวลาให้ลูก ๆ
 - ☐ ไม่ให้ออกาสในการคบหาบุคคลอื่นๆ
 - ☐ ห่วงเหินไม่เอาใจใส่
 - ☐ ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย
 - ☐ ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกสาว
 - ☐ เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป
15. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับมารดาของท่าน (กรณีหย่าร้าง/แยกกันอยู่ หรือถึงแก่กรรม โปรดระบุความสัมพันธ์ขณะอยู่ด้วยกัน) (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ☐ ชีวิตสมรสราบรื่น
 - ☐ มารดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาในครอบครัว
 - ☐ ห่วงเหินเย็นชาต่อกัน
 - ☐ บิดาและมารดามีบทบาทเท่าเทียมกันในครอบครัว
 - ☐ ขัดแย้งทะเลาะวิวาทกัน
 - ☐ ทั้งบิดาและมารดาไม่มีบทบาทในครอบครัว
 - ☐ บิดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาในครอบครัว
16. ความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับพี่น้อง (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ☐ ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง
 - ☐ ทะเลาะวิวาทกันเสมอ ๆ
 - ☐ แข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง
 - ☐ สนิทกับพี่หรือน้องผู้ชาย
 - ☐ รู้สึกดีต่อกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ
 - ☐ สนิทสนมกับพี่น้องผู้หญิง
17. ท่านได้รับรู้เรื่องเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนใดมากที่สุด
- ☐ โทรทัศน์
 - ☐ ละครเวที
 - ☐ วิทยุ
 - ☐ วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ทั่วไป
 - ☐ ภาพยนตร์
 - ☐ วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ
18. ท่านรู้สึกว่าคุณเองถูกเข้มงวดในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ
- ☐ ใช่
 - ☐ ไม่ใช่

19. ท่านคิดว่าการเป็นทอม ดีในผู้หญิง หรือเป็นเกย์ ดีในผู้ชาย สำหรับสังคมไทยปัจจุบัน ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องมาจาก (เลือกตอบเพียงข้อเดียวที่คิดว่าสำคัญที่สุด)

- ☐ การชักชวนของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน
- ☐ การชักชวนของกลุ่มเพื่อนที่เป็นรุ่นพี่
- ☐ การถูกชักชวนจากคนที่มีอิทธิพลต่อตนเอง เช่น ญาติ อาจารย์
- ☐ การมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ
- ☐ การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เช่น อยู่ในโรงเรียนประจำ โรงเรียนชายล้วนหรือหญิงล้วน
- ☐ ต้องการหนีความคาดหวังของสังคมที่ผู้ชายต้องรับผิดชอบและเป็นผู้นำครอบครัว
- ☐ ต้องการแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกับผู้ชาย
- ☐ การเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น
- ☐ การเลียนแบบดาราภาพยนตร์ นักร้อง
- ☐ อื่น ๆ ระบุ

(สำหรับนักเรียนหญิง)

ตอนที่ 2

2.1 ให้อ่านพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
ประเมินความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่ในระดับใด ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย
ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ แล้วจึงตอบว่า
ไม่แน่ใจ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ฉันพอใจรูปร่างที่เป็นหญิงของตนเอง	[]	[]	[]	[]	[]
2. ฉันรู้สึกเป็นเจ้าของในตัวผู้หญิงที่ฉันชอบ และสนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]
3. ฉันมีบุคลิกนุ่มนวลสละสลวยเป็นกุลสตรี	[]	[]	[]	[]	[]
4. การมีเสน่ห์สำหรับเพศตรงข้ามเป็นสิ่งที่ ที่น่าภูมิใจ	[]	[]	[]	[]	[]
5. ฉันไม่ชอบการเป็นแม่	[]	[]	[]	[]	[]
6. ในวัยเด็กฉันมองว่าผู้ชายและกลุ่มเพื่อน ที่เป็นผู้ชายเป็นแบบอย่างทางทัศนคติ พฤติกรรมที่ฉันจะทำตาม	[]	[]	[]	[]	[]
7. ในวัยเด็กฉันพอใจและภูมิใจที่เกิดมา เป็นผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
8. ในวัยเด็กฉันมีท่าทางคล้ายเด็กชาย	[]	[]	[]	[]	[]
9. ฉันชอบตัดผมสั้นแบบเด็กชายมาตั้งแต่ วัยเด็ก	[]	[]	[]	[]	[]
10. ฉันมีเพื่อนสนิทที่เป็นรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
11. ฉันชอบให้ผู้หญิงมาจีบ	[]	[]	[]	[]	[]
12. ผู้หญิงที่มีลักษณะเป็นกุลสตรีดึงดูด ความรู้สึกทางเพศของฉัน	[]	[]	[]	[]	[]
13. ฉันรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้รับที่ไม่ได้รับความ สนใจจากผู้หญิงที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
14. ฉันอยากปกป้องและคุ้มครองผู้หญิง ที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	☐	☐	☐	☐	☐
15. ขณะดูภาพยนตร์ที่มีฉากรักระหว่างผู้ชาย กับผู้หญิง ฉันรู้สึกราวกับว่าฉันเป็นผู้ชาย ในฉากนั้น	☐	☐	☐	☐	☐
16. ฉันไม่อยากมีแฟนเป็นผู้ชาย	☐	☐	☐	☐	☐
17. การจินตนาการถึงการมีเพศสัมพันธ์ กับผู้หญิงด้วยกันทำให้ฉันรู้สึกตื่นเต้น	☐	☐	☐	☐	☐
18. ฉันอยากลองมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
19. ผู้ชายกระตุ้นความรู้สึกทางเพศของฉัน ได้ดีกว่าผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
20. ฉันพึงพอใจเมื่อมีผู้หญิงมาเล่าโลม	☐	☐	☐	☐	☐
21. ฉันอยากเข้าร่วมกลุ่มกับคนที่ชอบเพศ เดียวกัน	☐	☐	☐	☐	☐
22. ฉันอยากจะมีเพื่อนสนิทที่เป็นรักร่วมเพศ หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
23. เพื่อนปฏิบัติราวกับฉันเป็นผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
24. เมื่อต้องจากผู้หญิงที่ฉันชอบและสนใจ เป็นพิเศษ ฉันรู้สึกอาลัยอาวรณ์อย่างมาก	☐	☐	☐	☐	☐

(สำหรับนักเรียนหญิง)

2.2 ให้ทำนวิจารณ์แต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าทำผิดกรรมเช่นนั้นบ่อยมากน้อยเพียงใด แล้วประเมินว่าอยู่ในระดับใดตั้งแต่ บ่อยมาก บ่อย น้อย และไม่เคย หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ จึงตอบว่า ปานกลาง แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

	บ่อยมาก	บ่อย	ปานกลาง	น้อย	ไม่เคย
25. ฉันมีความสุขเมื่อได้อยู่ใกล้ชิด ผู้ชายที่เอาใจใส่และดีต่อฉัน	[]	[]	[]	[]	[]
26. ฉันเลือกใช้เครื่องใช้ส่วนตัวและ เครื่องประดับแบบผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]
27. ในวัยเด็กฉันใช้คำลงท้ายว่า "ฮะ" แทนคำว่า "ค่ะ" เหมือนเด็ก ผู้หญิงทั่วไป	[]	[]	[]	[]	[]
28. ฉันจินตนาการถึงการใช้ชีวิตคู่ กับผู้หญิงที่ฉันชอบ	[]	[]	[]	[]	[]
29. ฉันพอใจที่ได้ดื่มเหล้า สูบบุหรี่	[]	[]	[]	[]	[]
30. ในวัยเด็กฉันเคยถูกล้อเลียนว่า เป็นทอมบอย	[]	[]	[]	[]	[]
31. ฉันไปงานเลี้ยงที่จัดเฉพาะกลุ่ม รักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
32. ฉันมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
33. ภาพเปลือยของผู้หญิงกระตุ้นให้ฉัน เกิดความรู้สึกทางเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
34. ฉันและเพื่อนผู้หญิงเคยช่วยกัน สำเร็จความใคร่	[]	[]	[]	[]	[]

(สำหรับนักเรียนชาย)

ตอนที่ 2

2.1 ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น ประเมินความคิดเห็นว่า เห็นด้วยหรือไม่ในระดับใด ตั้งแต่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ แล้วจึงตอบไม่แน่ใจ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

	<u>เห็นด้วย อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง</u>
1. การมีเสน่ห์สำหรับเพศตรงข้ามเป็นสิ่งที่น่าสนใจ	[]	[]	[]	[]	[]
2. ฉันอยากทำงานอาชีพทางด้านความสวยงาม เช่น ช่างทำผม แต่หน้าช่างออกแบบ เสื้อผ้าสตรี	[]	[]	[]	[]	[]
3. ฉันต้องการได้รับการปกป้องคุ้มครองจากผู้ชายที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]
4. ในวัยเด็กฉันชอบเล่นหรือทำกิจกรรมแบบเด็กผู้หญิง เช่น เล่นตุ๊กตา เขียนปิก ทำอาหาร ฯลฯ	[]	[]	[]	[]	[]
5. ในวัยเด็กฉันเคยอยากเป็นผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
6. ในวัยเด็กไม่ชอบเล่นผาดโผนหรือเล่นเกมที่รุนแรงแบบเด็กผู้ชาย เช่น ฟุตบอล	[]	[]	[]	[]	[]
7. ฉันมีท่าทางนุ่มนวลเหมือนผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
8. ในวัยเด็กฉันชอบคลุกคลีกับผู้ใหญ่ที่เป็นผู้หญิง เช่น แม่ ญาติผู้หญิง ครูผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
9. ในวัยเด็กฉันรู้สึกคล้ายกับตัวเองเป็นเด็กผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
10. ในวัยเด็กชอบแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
11. ในวัยเด็กฉันชอบสะสมเครื่องใช้ส่วนตัวหรือเครื่องประดับของผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
12. ฉันเข้าร่วมกลุ่มเพื่อนผู้ชายก็ต่อเมื่อมีคนที่น่าสนใจอยู่ด้วย	☐	☐	☐	☐	☐
13. ในวัยเด็กฉันมีท่าทางคล้ายเด็กผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
14. ในวัยเด็กฉันเคยรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้เกิดเป็นผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
15. ผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาดีดึงดูดความรู้สึกทางเพศของฉัน	☐	☐	☐	☐	☐
16. ฉันไม่ชอบเสียงหัวเราะแบบผู้ชายของตนเอง	☐	☐	☐	☐	☐
17. ฉันมีความสุขเมื่อได้อยู่ใกล้ผู้ชายที่เอาใจใส่และดีต่อฉัน	☐	☐	☐	☐	☐
18. ในวัยเด็กการแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายของผู้หญิงทำให้ฉันตื่นเต้น	☐	☐	☐	☐	☐
19. ฉันไม่ชอบการมีหนวดหรือเคราแบบผู้ชาย	☐	☐	☐	☐	☐
20. ผู้ชายมีเสน่ห์น่าสนใจกว่าผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
21. ฉันอยากมีเพื่อนสนิทเป็นพวกกริ๊งร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐
22. ฉันเป็นคนที่ไม่มีความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้หญิงที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	☐	☐	☐	☐	☐
23. ฉันรู้สึกเป็นเจ้าของในตัวผู้ชายที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	☐	☐	☐	☐	☐
24. เพื่อนปฏิบัติต่อฉันราวกับฉันเป็นผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
25. มีคนพูดว่าฉันมีเสน่ห์ทางเพศสำหรับผู้ชาย	☐	☐	☐	☐	☐

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
26. เมื่อฉันต้องจากผู้ชายที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ ฉันรู้สึกอวรณ์อย่างมาก	☐	☐	☐	☐	☐
27. ฉันไม่พอใจอวัยวะเพศของฉัน	☐	☐	☐	☐	☐
28. ขณะดูภาพยนตร์ที่มีฉากรักระหว่างผู้ชายและผู้หญิง ฉันรู้สึกราวกับว่าตนเองเป็นผู้หญิงในฉากนั้น	☐	☐	☐	☐	☐
29. ฉันพึงพอใจที่ถูกเล้าโลมจากผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
30. ในขณะที่สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ฉันจินตนาการว่ามีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย	☐	☐	☐	☐	☐
31. ฉันไม่ชอบการมีอวัยวะเพศชายมาตั้งแต่เด็ก	☐	☐	☐	☐	☐
32. ฉันอยากลองมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย	☐	☐	☐	☐	☐

(สำหรับนักเรียนชาย)

2.2 ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าท่านมีพฤติกรรมเช่นนั้นบ่อยมากเพียงใด แล้วประเมินว่าอยู่ในระดับใดตั้งแต่ บ่อยมาก บ่อย น้อย และไม่เคย หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ จึงตอบว่าปานกลาง แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

	บ่อย	บ่อยมาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เคย
33. ในวัยเด็กฉันเข้ากลุ่มหรือเล่นกับ	[]	[]	[]	[]	[]
34. ในวัยเด็กฉันมักได้รับเลือกให้	[]	[]	[]	[]	[]
แสดงเป็นผู้นำ เช่น การแสดงในงานแสดงในงานกีฬา กิจกรรมของโรงเรียน					
35. ในวัยเด็ก พ่อแม่เคยให้ฉันแต่งตัว	[]	[]	[]	[]	[]
แบบผู้นำ					
36. ฉันอยากที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กับพวกเร้าร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
37. ฉันใช้เครื่องใช้ส่วนตัวและเครื่องประดับแบบผู้นำ	[]	[]	[]	[]	[]
38. ฉันหลีกเลี่ยงการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กับเพื่อนผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]
39. ฉันคลุกคลีกับพวกเร้าร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
40. เพื่อนผู้ชายให้ฉันเข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ	[]	[]	[]	[]	[]
41. ในวัยเด็กฉันเคยแบบนำเครื่องแต่งกายของแม่ หรือญาติพี่น้อง	[]	[]	[]	[]	[]
ผู้ชายมาใช้ เช่น เสื้อผ้าเครื่องสำอางค์ เครื่องประดับ					
42. ฉันมีความสุขเมื่อจินตนาการว่ามีผู้ชายมากอดและคลอดเคลียอยู่ใกล้ ๆ	[]	[]	[]	[]	[]

น้อย น้อยมาก ปานกลาง น้อย ไม่เคย

43. ฉันจินตนาการถึงการใช้ชีวิตคู่
ร่วมกับผู้ชายที่ฉันชอบ	[]	[]	[]	[]	[]
44. ฉันรู้สึกไม่พอใจเมื่อรู้ว่าผู้ชาย
ที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษไป
ใกล้ชิดกับคนอื่น	[]	[]	[]	[]	[]
45. ฉันคอยห่วงใยและเอาใจใส่
ผู้ชายที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]
46. ฉันเคยจับผู้ชายด้วยกัน	[]	[]	[]	[]	[]
47. ฉันเคยเล่าโลมผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]

(สำหรับนักเรียนชาย และหญิง)

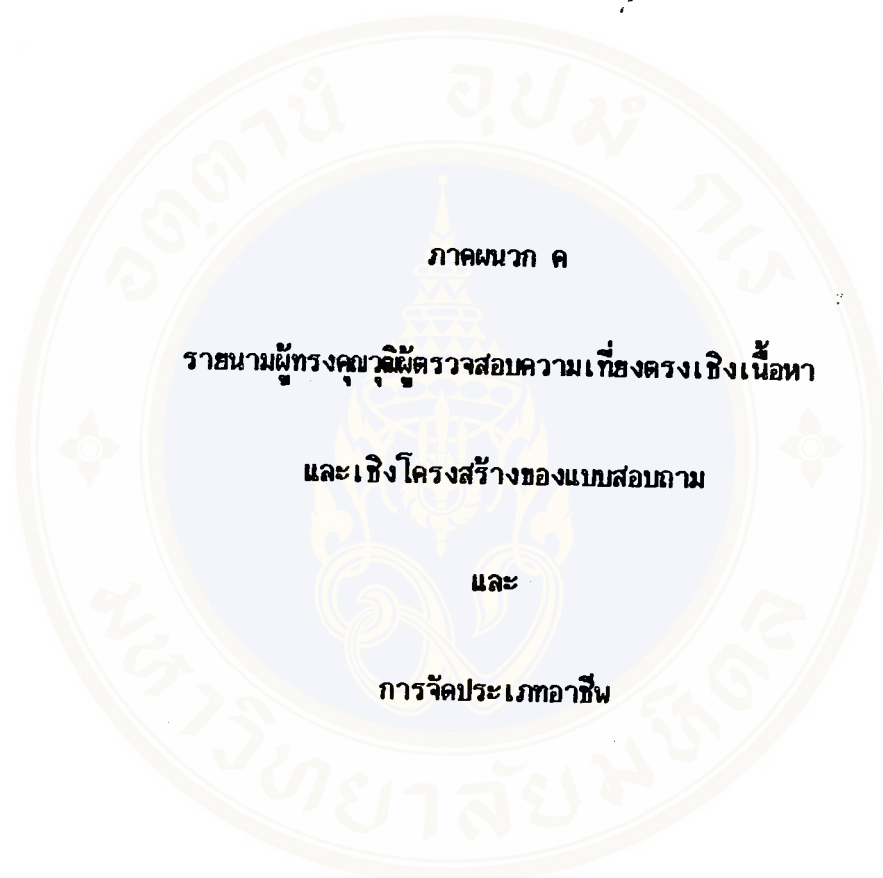
ตอนที่ 3 ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
 ประเมินความคิดเห็นว่าเห็นด้วย หรือไม่ในระดับใด ตั้งแต่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
 เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ
 แล้ว จึงตอบว่าไม่แน่ใจ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
1. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศก็มีศีลธรรมพอ ๆ กับกับผู้ที่ เป็นรักต่างเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
2. สังคมควรเปิดโอกาสให้ผู้ที่ เป็นรัก ร่วมเพศได้ก้าวหน้าในหน้าที่การงาน	[]	[]	[]	[]	[]
3. ถ้าฉันเป็นรักร่วมเพศฉันก็กล้าจะยอมรับ	[]	[]	[]	[]	[]
4. ฉันไม่ชอบผู้ที่แสดงท่าทางผิดเพศ เช่น ผู้ชายที่มีท่าทางกระตุงกระตึง หรือผู้หญิง ที่มีท่าทาง เป็นผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]
5. ฉัน ไม่อายที่จะถูกมองถ้าไปไหนในที่ สาธารณะกับพวกรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
6. โรคเอดส์ไม่ได้เกิดจากพวกรักร่วมเพศ เท่านั้น	[]	[]	[]	[]	[]
7. การเป็นรักร่วมเพศไม่ก่อให้เกิดการ เสื่อมเสียวงศ์ตระกูล	[]	[]	[]	[]	[]
8. การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศก่อให้เกิด ปัญหาในชีวิตแต่งงาน	[]	[]	[]	[]	[]
9. สังคมควรควบคุมและจำกัดบทบาท การแสดงออกทางสีลมวลชนของพวก รักร่วมเพศ เช่น ทางวิทยุ โทรทัศน์ การจัดรายการ การอภิปราย	[]	[]	[]	[]	[]
10. การเป็นรักร่วมเพศเป็นสิทธิส่วนบุคคล	[]	[]	[]	[]	[]

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
11. การเป็นรักร่วมเพศเป็นที่ชื่นชอบใน กลุ่มวัยรุ่น	☐	☐	☐	☐	☐
12. ไม่ควรมีการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ในนิตยสาร ที่เกี่ยวกับพวกรักร่วมเพศโดยเฉพาะ	☐	☐	☐	☐	☐
13. ฉันไม่ต้องการทำงานกับพวกรักร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐
14. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศเป็นผู้ที่ไม่มีความ ละเอียดใจ	☐	☐	☐	☐	☐
15. ฉันไม่ชอบผู้ชายที่ประพฤติตนแบบ "ผู้หญิง"	☐	☐	☐	☐	☐
16. สังคมไม่ควรประณามบุคคลเพียงเพราะ เขาเป็นรักร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐
17. ครูที่เป็นรักร่วมเพศเป็นแบบอย่างที่ไม่ดี	☐	☐	☐	☐	☐
18. พฤติกรรมรักร่วมเพศก่อให้เกิดความ สับสนในการแสดงออกแบบชายจริง หญิงแท้ในสังคม	☐	☐	☐	☐	☐
19. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศก็เหมือนกับบุคคลอื่น โดยทั่วไป เพียงแต่เขามีรสนิยมทางเพศ ต่างจากคนทั่วไป	☐	☐	☐	☐	☐
20. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศสามารถเป็นพ่อหรือแม่ ที่ดีได้	☐	☐	☐	☐	☐
21. ฉันรังเกียจที่จะมีเพื่อนเป็นรักร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐
22. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศไม่ควรประกอบ อาชีพครู	☐	☐	☐	☐	☐
23. พฤติกรรมแบบรักร่วมเพศไม่ถือว่าเป็น สิ่งชั่วร้ายสำหรับเด็กและวัยรุ่น	☐	☐	☐	☐	☐
24. การแพร่ระบาดของโรคเอดส์ทำให้ฉัน รังเกียจพวกรักร่วมเพศมากขึ้น	☐	☐	☐	☐	☐
25. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศถือว่าเป็นผู้ที่มีความ ผิดปกติทางใจ	☐	☐	☐	☐	☐

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
26. การเป็นริกร่วมเพศควรได้รับการ พิจารณาว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย	☐	☐	☐	☐	☐
27. ฉันไม่ชอบผู้หญิงที่ประพฤติคนแบบ " ทอมบอย "	☐	☐	☐	☐	☐

ภาคผนวก ค

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

และเชิงโครงสร้างของแบบสอบถาม

และ

การจัดประเภทอาชีพ

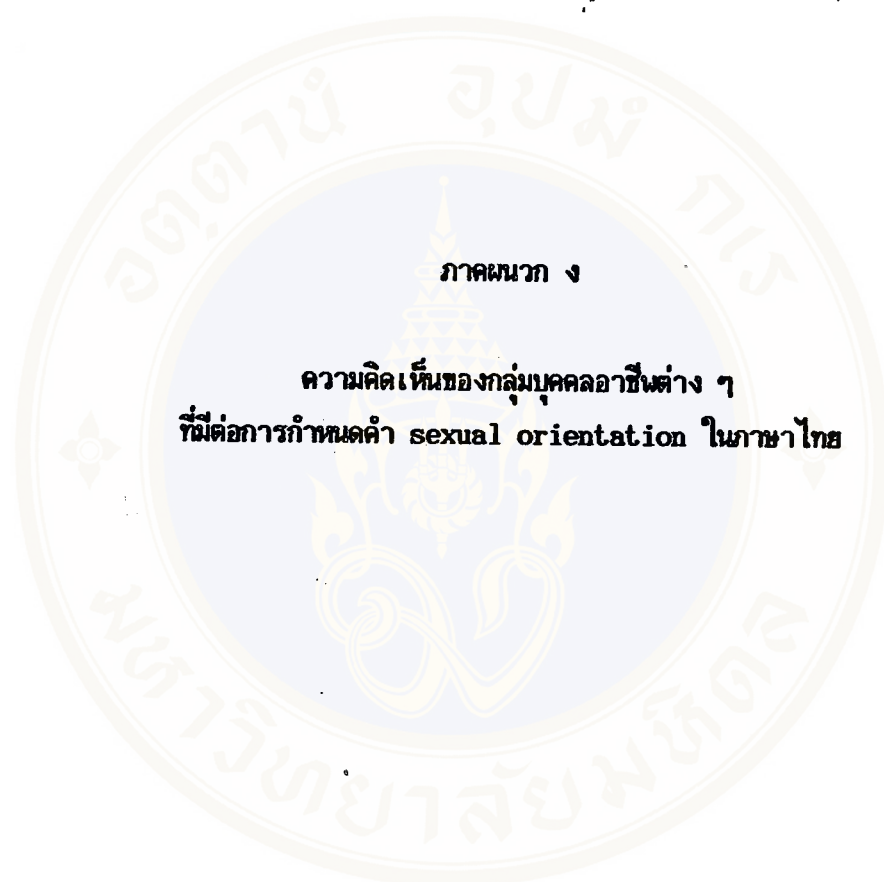
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและเชิงโครงสร้างของแบบสอบถาม

1. ร.ศ.นพ.กวี สุวรรณกิจ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาล ศิริราช
2. อาจารย์กิติกร มีทรัพย์ กองสุขภาพจิต กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข
3. อาจารย์ณรงค์ศักดิ์ ตะละภักขุ ศูนย์สุขภาพจิต กรมการแพทย์กระทรวงสาธารณสุข
4. พ.ศ.ปรัชชัย ตันติสุข หน่วยวางแผนครอบครัว โรงพยาบาล ศิริราช
5. ศ.ดร.ดวงเดือน พันธุมนาวิน สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
6. พ.ศ.ดร.สายฤดี วรกิจโคคาทร สถาบันวิจัยประชากรและสังคมมหาวิทยาลัยมหิดล
7. พ.ศ.พญ.อัมพร โอตระกูล ภาควิชาอนามัยแม่และเด็ก คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

รายละเอียดเกี่ยวกับอาชีพ

ลักษณะอาชีพที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้จัดประเภทอาชีพดังนี้

1. งานที่ใช้วิชาการ ได้แก่ ผู้ที่ได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมขั้นสูงหรือผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมทางเทคนิคต่างๆ ที่ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพ รวมถึงศิลปินนักดนตรี นักประพันธ์ ซึ่งต้องใช้ความเฉลียวฉลาด ปราดเปรื่องเฉพาะงาน เช่น นักวิทยาศาสตร์ แพทย์ ครู วิศวกร นักการศึกษา เป็นต้น
2. งานบริหารและงานจัดการ ได้แก่ ผู้ออกกฎหมาย ผู้พิจารณากำหนดนโยบายทั้งของรัฐบาลและเอกชน งานอำนวยการ และงานจัดการขององค์การ เช่น นักบริหารงานของหน่วยรัฐบาล ผู้จัดการองค์การรัฐบาลหรือเอกชน
3. งานเสมียนพนักงาน ได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพในสำนักงาน ทำงานเกี่ยวกับการจัดและการเก็บรักษานันทิกประวัติ และสถิติทุกชนิด ทำงานเกี่ยวกับการเงิน การธุรกิจ อุตสาหกรรม ได้ตอบจดหมาย พนักงานเก็บตัว บัญชีไปรษณีย์และเลขานุการ
4. งานเกี่ยวกับการค้า ทำงานเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า และบริการทุกชนิดทั้งค้าปลีกและค้าส่ง ผู้เร่ขาย นักโฆษณาสินค้า ผู้ให้คำปรึกษาแนะนำการใช้สินค้า ตัวแทนขายหน้าหาประกันและผู้รับจำนำ
5. งานด้านบริการ ได้แก่ การเสริมสวย การปรุงอาหาร ผู้ให้บริการความปลอดภัย ตำรวจ เจ้าหน้าที่เรือนจำ และยาม รวมถึงกำนัน และผู้ใหญ่บ้าน
6. งานกลีกรรม ได้แก่ การเลี้ยงสัตว์ การประมง ทำไร่ ทำนา ทำสวน
7. งานการผลิตและการใช้อุปกรณ์ในการขนส่ง ได้แก่ การก่อสร้าง การบำรุงรักษาและซ่อมทางหลวง ผู้ใช้อุปกรณ์อื่น และผู้ทำงานประเภทต่างๆ
8. งานทหาร ได้แก่ ผู้ที่รับราชการทหาร ผู้รับราชการประจำการใน กองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศ และกองกำลังเกี่ยวกับการรักษาความมั่นคง
9. อื่น ๆ ซึ่งเป็นงานที่มีได้จัดประเภทได้ เช่น ข้าราชการบำนาญ พ่อบ้าน แม่บ้าน พระ เป็นต้น

ความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลอาชีพต่าง ๆ ที่มีต่อการกำหนดคำ sexual orientation ในภาษาไทย

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสอบถามความคิดเห็นและความเข้าใจของบุคคลในอาชีพต่าง ๆ คือ จิตแพทย์ นักจิตวิทยาคลินิก ผู้เชี่ยวชาญงานข้าราชการบำนาญและนักวรรณศิลป์ของราชบัณฑิตยสถาน บุคคลรักร่วมเพศชายและบุคคลทั่วไป รวม 22 คน เกี่ยวกับความหมายของคำทั้ง 4 คำที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น คือ

- การกำหนดพฤติกรรมทางเพศ
- การกำหนดทิศทางพฤติกรรมทางเพศ
- การโน้มนำทางเพศ
- ทำที่ทางเพศ

เพื่อกำหนดคำว่า "sexual orientation" เป็นคำแปลในภาษาไทยที่มีความเหมาะสมมากที่สุด โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับความคิดเห็นและความเข้าใจที่มีต่อคำทั้ง 4 คำของบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ดังกล่าว ดังนี้

การกำหนดพฤติกรรมทางเพศ

เป็นการกำหนดพฤติกรรมทางเพศที่แยกให้เห็นว่า พฤติกรรมเช่นใดเป็นพฤติกรรมของเพศหญิงหรือเพศชาย โดยสอดคล้องกับองค์ประกอบที่สำคัญ คือ

- การอบรมเลี้ยงดูและความเชื่อของบิดามารดา
- เจตคติที่มีต่อเรื่องเพศ
- ประสบการณ์เรื่องเพศ
- ความพึงพอใจทางเพศ
- การเรียนรู้จากสื่อต่าง ๆ เช่น ทีวี โอ ภาพยนตร์ เป็นต้น

การใช้คำว่า "การกำหนดพฤติกรรมทางเพศ" ไม่ถูกต้องและไม่ตรงกับความหมายของคำในภาษาอังกฤษว่า sexual orientation เพราะคำว่า "กำหนด" ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า determine จึงดูคล้ายกับเป็น คำสั่ง เป็นตัววางหรือตัวกำหนดสถานะการณ์หรือเป็นตัวบังคับ ทำให้ต้องอยู่ในขอบเขตหรือขอบข่าย และหากเป็นสิ่งที่กำหนดแล้วมักจะตายตัว และทำให้ดูชัดเจนอย่างมาก ส่วนคำว่า "orientation" น่าจะหมายถึง ความเข้าใจ การบอกให้รับรู้

ดังนั้น คำว่า "sexual orientation" น่าจะเป็นการบ่งบอกให้รู้ว่า บุคคลนั้นมีท่าที หรือมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างไร ซึ่งจะเป็นไปในทางบวกหรือลบก็ได้ จึงเป็นการที่บุคคลนั้นได้รับการสั่งสอนให้รู้ว่าตนจะมีบทบาททางเพศเป็นเพศใด

การกำหนดทิศทางพฤติกรรมทางเพศ

เป็นการกำหนดจุดมุ่งหมายหรือการแสดงออกทางเพศของมนุษย์ คำว่า "ทิศทาง" อาจเป็นทั้งทางบวกหรือทางลบก็ได้ การกำหนดทิศทางพฤติกรรมทางเพศจึงคล้ายกับเป็นการบังคับให้บุคคลต้องอยู่ในเส้นทางที่กำหนดไว้ โดยให้บุคคลได้เรียนรู้หรือเข้าใจในเรื่องเพศ หรือบทบาททางเพศของตัวเอง ซึ่งต้องปฏิบัติ หรือแสดงออก หรือบังคับให้มีความรู้สึกไปในทิศทางที่ต้องการ โดยสอดคล้องกับองค์ประกอบที่สำคัญ คือ

- ครอบครัวและเจตคติของบิดามารดา
- พื้นฐานทางจิตใจของบุคคล
- สังคมและค่านิยมในสังคม
- กลุ่มเพื่อน

การใช้คำว่า "กำหนด" ดูคล้ายกับเป็นคำสั่ง หรือ ตัวกำหนดสถานะการณ์ และการให้คำว่า "ทิศทาง" จะทำให้ความหมายของคำนี้ดูชัดเจนขึ้นว่า บุคคลนั้นจะมีพฤติกรรมทางเพศเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย

การโน้มนำทางเพศ

คำว่า "โน้มนำ" มาจาก โน้มน้าว และ ชี้นำ แปลว่า ชักจูง ชักชวน หรือชีชวน และหาวิธีที่จะทำให้เข้ามาสู่แนวทางของบุคคลที่มีความต้องการทางเพศที่ตนพึงประสงค์ จึงเป็นจุดสำคัญที่มีอิทธิพลในการชักจูงหรือชักนำให้บุคคลมีพฤติกรรมทางเพศเด่นไปในทางใดทางหนึ่ง โดยสอดคล้องกับองค์ประกอบที่สำคัญ คือ

- ครอบครัวโดยเฉพาะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก
- การเรียนรู้และการเลียนแบบบทบาททางเพศจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว เช่น จากโรงเรียน กลุ่มเพื่อน
- ความคิดเรื่องเพศ
- การมีความพึงพอใจเฉพาะทางใดทางหนึ่งในเรื่องเพศ
- ประสบการณ์เรื่องเพศ

- ปัจจัยทางด้านชีวภาพ หรือเคมี

การโน้มนำทางเพศ จึงต้องมียอดประกอบสำคัญเหล่านี้ร่วมกัน เพื่อเสริมให้บุคคลมีพฤติกรรมทางเพศเป็นแบบใดแบบหนึ่ง นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญงานข้าราชการกรมราชบัณฑิต ประเภทปรัชญา สาขาวิชาตรรกศาสตร์ ราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า เมื่อพิจารณาถึงความหมายของคำทั้ง 4 คำ ดังกล่าวข้างต้น ร่วมกับ คำนิยามศัพท์ในภาษาอังกฤษ แล้ว คำว่า "ความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศ" เป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า sexual orientation มากที่สุด ไม่ใช่เป็น "การกำหนดทิศทาง" แต่เป็น "ความโน้มเอียง" ในทางเพศมากกว่า และควรระบุคำว่า "พฤติกรรมทางเพศ" ควบคู่ไปด้วย อีกประการหนึ่ง ควรใช้คำว่า "ความ" มากกว่า "การ" เนื่องจาก "ความ" เป็น "ภาวะ" เช่น ความตาย เป็นสิ่งไม่เที่ยงแท้และเป็นภาวะที่ทุกคนต้องประสบ ส่วนการตายของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกัน หากเป็นคำว่า "การปรับทิศทางทางเพศ" จะต้องใช้คำว่า "การ" มากกว่า "ความ"

อย่างไรก็ตาม ได้มีผู้เสนอความคิดเห็นอีกแนวหนึ่งว่า การโน้มนำทางเพศ เป็นคำที่กว้างและไม่ชัดเจน หมายถึง แนะนำ โน้มนำ หรืออื่น ๆ หากระบุเพิ่มเติมคำว่า "พฤติกรรมทางเพศ" เป็น "การโน้มนำพฤติกรรมทางเพศ" จะทำให้เข้าใจความหมายได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ทำที่ทางเพศ

คำว่า "ทำที่" เป็นเรื่องของความคิด อารมณ์ การแสดงออกภายนอกถึงทำที่ทางเพศ และเจตคติที่มีต่อเรื่องเพศ หรือพฤติกรรมทางเพศว่าเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ โดยสอดคล้องกับองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

- การกล่อมเกลาทางสังคมและวัฒนธรรม
- การอบรมเลี้ยงดูโดยเฉพาะประสบการณ์ในวัยเด็กที่มีต่อเรื่องเพศ
- โอกาสในการติดต่อสื่อสารและการแสดงออกทางสังคม
- ความคิดเห็นในเรื่องเพศ
- การศึกษาอบรม

การใช้คำว่า "ทำที่ทางเพศ" ไม่สามารถบ่งบอกความหมายได้อย่างชัดเจน เพราะทำที่เป็นสิ่งที่สังเกตได้ แต่ในเรื่องเพศจะไม่สามารถแสดงออกเป็นทำได้ จึงควรระบุให้ชัดเจนว่าเป็นทำที่ทางเพศของบุคคลในวัยใดเพื่อให้เกิดความเข้าใจได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

จากข้อมูลที่เป็นความคิดเห็นและความเข้าใจของบุคคลอาชีพต่าง ๆ ดังกล่าวทั้งหมด เมื่อนำมาพิจารณาและวิเคราะห์ถึงความสอดคล้องที่ตรงกับความหมายและองค์ประกอบทั้ง 7 ลักษณะ ของคำว่า sexual orientation เพื่อกำหนดเป็นคำแปลในภาษาไทยได้อย่างเหมาะสมมากที่สุด ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำว่า "ความโน้มแน่วฤติกรรมทางเพศ"

ข้อมูลพื้นฐานของเขตการศึกษา 2

เขตการศึกษา 2 ประกอบด้วย จังหวัดชายแดนภาคใต้ 4 จังหวัด ยะลา ปัตตานี นราธิวาส และสตูล ลักษณะที่สำคัญ คือ มีประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ประมาณ 2,696,000 คน ส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดเป็นชาวไทย-มุสลิม สายที่มีบรรพบุรุษเป็นชาวมลายู จากการสำรวจจำนวนมัสยิดทั่วประเทศ ในปี พ.ศ. 2531 ได้ทั้งหมด 2,600 แห่ง พบว่า อยู่ในเขตการศึกษา 2 ถึง 1,348 แห่ง ดังนั้น ศาสนาอิสลามจึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อวิถีการดำรงชีวิตของประชาชนในเขตการศึกษานี้ ส่วนรายละเอียดของแต่ละจังหวัดมีดังต่อไปนี้

จังหวัดยะลา

ขนาดและที่ตั้ง

จังหวัดยะลาเป็นจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ไม่มีชายทะเล อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ โดยทางรถไฟ ประมาณ 1,039 ก.ม. หรือโดยทางรถยนต์ 1,440 ก.ม. มีเนื้อที่ทั้งหมด ประมาณ 4,716 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อจังหวัดใกล้เคียงดังนี้

ทิศเหนือ	ติดจังหวัดสงขลา และจังหวัดปัตตานี
ทิศใต้	ติดต่อรัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย
ทิศตะวันออก	ติดต่อจังหวัดนราธิวาส
ทิศตะวันตก	ติดต่อจังหวัดสงขลา และรัฐไทรบุรี ประเทศมาเลเซีย

ภูมิประเทศและภูมิอากาศ

พื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดยะลาเป็นภูเขาสลับซับซ้อนทั่วไปทุกอำเภอ ภูเขาที่สำคัญ คือ ภูเขาสันกาลาคีรี ซึ่งกั้นเขตแดนระหว่างประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย ที่ราบมีอยู่เพียงเล็กน้อย มีแม่น้ำที่สำคัญ 2 สาย คือ แม่น้ำปัตตานี และแม่น้ำสายบุรี

จังหวัดยะลามีฝนตกชุกเกือบตลอดปี ในปีหนึ่งมีเพียง 2 ฤดูเท่านั้น คือ ฤดูร้อน และฤดูฝน โดยเฉลี่ยแล้วในปีหนึ่ง ๆ มีฝนตกประมาณ 89 วัน ปริมาณที่วัดได้ 2,099.8 มิลลิเมตร

สภาพทางเศรษฐกิจ

ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพในทางเกษตรกรรม ที่สำคัญ คือ การทำสวนยางพารา การทำนา ทำสวนผลไม้ และการทำเหมืองแร่ เป็นต้น

จังหวัดปัตตานี

ขนาดและที่ตั้ง

จังหวัดปัตตานีเป็นจังหวัดในภาคใต้ อยู่ติดต่อกับชายฝั่งทะเลด้านตะวันออก มีเนื้อที่ 2,109.63 ตารางกิโลเมตร อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 1,051 ก.ม. มีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับจังหวัดสงขลา และอำเภอไทย

ทิศใต้ ติดต่อกับจังหวัดนราธิวาส

ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอไทย

ทิศตะวันตก ติดต่อกับจังหวัดสงขลา และจังหวัดยะลา

ภูมิประเทศและภูมิอากาศ

ภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม เหมาะแก่การกสิกรรม แต่มักจะถูกน้ำท่วมในฤดูฝน ภูเขาที่มีน้อย ที่สำคัญคือ ภูเขาทรายขาว ซึ่งอยู่ในเทือกเขาสันกาลาคีรี นอกนั้นเป็นภูเขาเล็ก ๆ กระจายอยู่ทั่วไปตามที่ราบชายฝั่ง มีแหล่งน้ำที่สำคัญ 4 สาย คือ แม่น้ำปัตตานี แม่น้ำสายบุรี แม่น้ำหนองจิก และแม่น้ำยะหริ่ง ซึ่งไหลลงสู่ทะเลทั้ง 4 สาย

ภูมิอากาศโดยทั่วไปอบอุ่น ไม่ร้อนจัดหรือหนาวจัด เนื่องจากมีลมทะเลพัดผ่านจากทางทิศตะวันออก และทิศตะวันตกอยู่เสมอ มีฤดูเพียง 2 ฤดู คือ ฤดูร้อน และฤดูฝน ฝนตกรวม 133 วัน ปริมาณน้ำฝนวัดได้ 1,797.8 มม.

สภาพทางเศรษฐกิจ

อาชีพหลักของประชากร คือ การทำนา ทำประมง ทำสวนมะพร้าว สวนผลไม้ สวนยางพารา และทำน้ำตาลตะโหนด ซึ่งเป็นการทำตามฤดูกาล เมื่อหมดฤดูมักจะมีปัญหาว่างงาน ทำให้ประชาชนมีฐานะยากจน

จังหวัดนราธิวาส

ขนาดและที่ตั้ง

จังหวัดนราธิวาส เป็นจังหวัดชายแดนภาคใต้สุดของประเทศไทย ตั้งอยู่บนฝั่งทะเลด้านตะวันออกของแหลมมลายู มีระยะทางห่างจากกรุงเทพฯ โดยรถยนต์ประมาณ 1,473 ก.ม. มีเนื้อที่ประมาณ 4,227.75 ตารางกิโลเมตร (2,642,343.75 ไร่)

ทิศเหนือ	ติดต่อจังหวัดปัตตานี และอำเภอไทย
ทิศใต้	ติดต่ออำเภอไทย และประเทศมาเลเซีย
ทิศตะวันออก	ติดต่อประเทศมาเลเซีย
ทิศตะวันตก	ติดต่อจังหวัดยะลา

ภูมิประเทศและภูมิอากาศ

จังหวัดนราธิวาสมีพื้นที่ราบประมาณ 1 ใน 3 ของพื้นที่ทั้งหมด นอกนั้นเป็นป่าและภูเขา ที่ราบส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณติดต่อกับอำเภอไทย และบริเวณที่ราบลุ่ม แม่น้ำสุโงโก-ลก มีภูเขาหนาแน่นทางแถบทิศตะวันตกเฉียงใต้ จนจรดเทือกเขาสันกาลาคีรี ซึ่งเป็นแนวกันพรมแดนไทย-มาเลเซีย สภาพพื้นที่โดยทั่วไปจึงเหมาะแก่การทำสวนยางพารา ทำนา ทำสวนมะพร้าว การประมง ทำสวนผลไม้ และทำไร่

ภูมิอากาศ มีอุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ 27.0 องศาเซลเซียส มีปริมาณฝนตกรวม 2,867.0 มม. และตกเป็นเวลา 180 วัน

สภาพทางเศรษฐกิจ

ประชาชนส่วนใหญ่มีงานทำ แต่เป็นการใช้แรงงานไม่เต็มที่ เช่น อาชีพทำสวนยาง ปีหนึ่งจะทำงานประมาณ 120 วันเท่านั้น จึงเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีการว่างงานตามฤดูกาลมากที่สุดของภาคใต้

จังหวัดสตูล

ขนาดและที่ตั้ง

จังหวัดสตูลเป็นจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ของประเทศไทย มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 2,669 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อจังหวัดตรัง และจังหวัดพัทลุง
ทิศใต้	ติดต่อประเทศมาเลเซีย และมหาสมุทรอินเดีย
ทิศตะวันออก	ติดต่อจังหวัดสงขลา
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับมหาสมุทรอินเดีย

ภูมิประเทศและภูมิอากาศ

ภูมิประเทศโดยทั่วไป ประกอบด้วยภูเขาและป่าไม้ ที่ราบส่วนใหญ่อยู่ตามลุ่มแม่น้ำบางปะกง และแถบชายทะเล และยังประกอบไปด้วยเกาะต่าง ๆ ที่สำคัญ คือ เกาะตะรุเตา เกาะอาดัง และเกาะลันกา

จังหวัดสตูลมีฝนตกเกือบตลอดปี และจะตกชุกในช่วงเดือนพฤษภาคม ถึงเดือนตุลาคม โดยเฉลี่ยแล้วในปีหนึ่ง ๆ มีฝนตกประมาณ 145 วัน ปริมาณที่วัดได้ 2,286.6 มิลลิเมตร และในปีหนึ่ง ๆ มีเพียง 2 ฤดู คือ ฤดูร้อน และฤดูฝน

สภาพทางเศรษฐกิจ

ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพในทางเกษตรกรรมที่สำคัญได้แก่ การทำนา สวน ยางพารา สวนมะพร้าว ปลูกกาแฟ และการประมง นอกจากนี้ยังมีการเผาถ่าน ซึ่งเป็นอาชีพที่ทำรายได้ให้กับประชาชนและสามารถส่งออกไปขายในจังหวัดใกล้เคียง และชายแดนประเทศมาเลเซีย